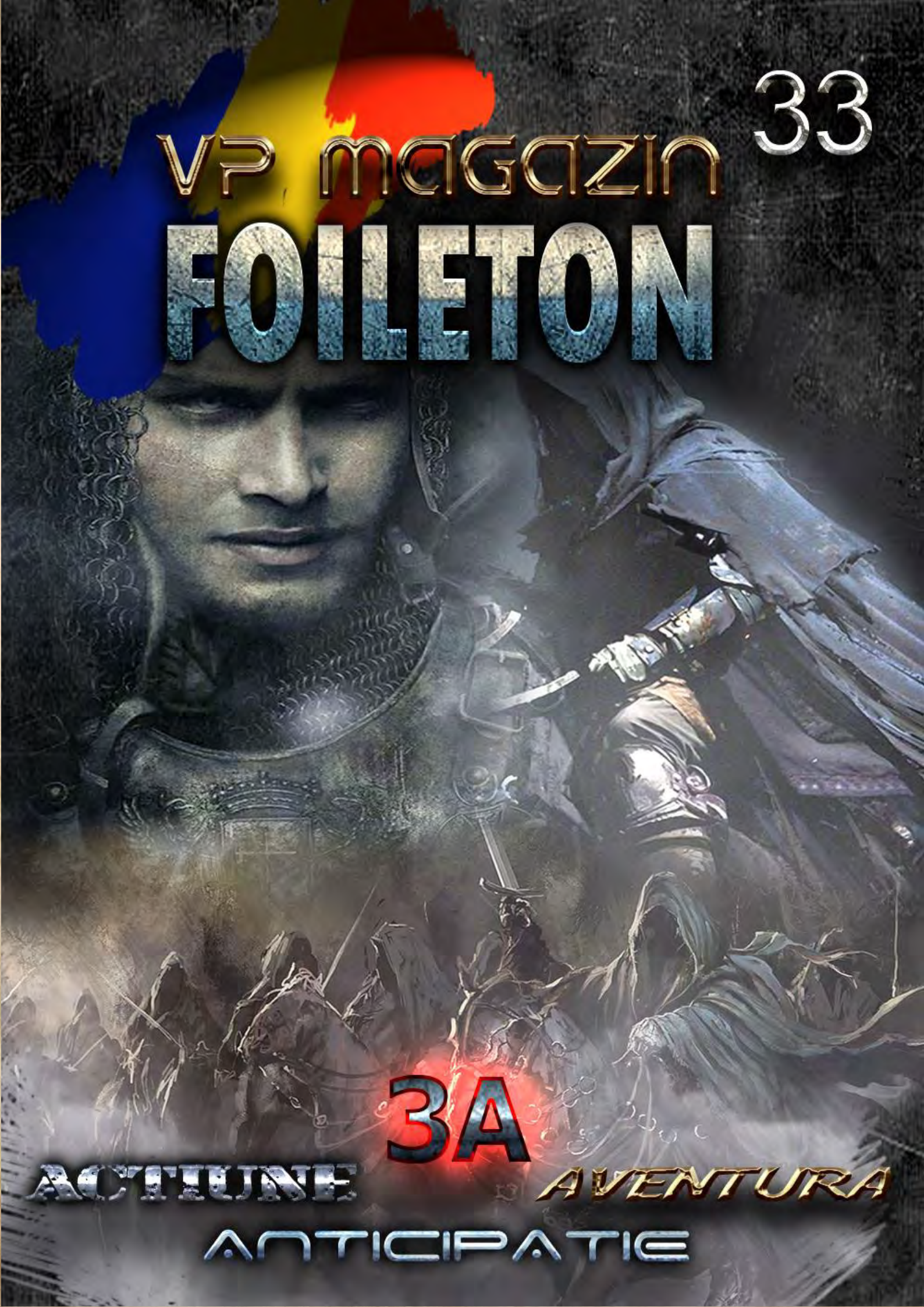
VP MAGAZIN
33
FOILETON
3A
ACTIUNE
AVENTURA
ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație - Aventură

Redescoperiți bucuria lecturii
cu foiletoane pentru toate gusturile!
O revistă virtuală
făcută de cititori
pentru cititori.
Lectură plăcută!

Echipa VP MAGAZIN

Adam MOON
Space Cadets-ACE
Episodul III

Alfred ASSOLLANT
Capitanul Corcoran
Episodul I

NEW!

Rodica BRETIN
Calaretii de fier

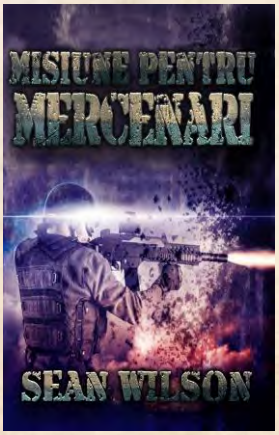

Sean WILSON
Misiune pentru mercenari
Episodul II

Lee CHILD
Fiul cel mic
Episodul I

Albert BONNEAU
Mascatul
Episodul III

Ryan CLIFFORD
Combat Temporal
Episodul IX

BD
Team RAFALE
Hăituială în Afganistan
Episodul V

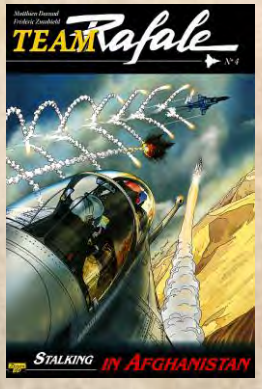

ADAM MOON
SPACE CADETS

ACE

Military Science-Fiction

Adam Moon

SPACE CADETS

Traducerea: UnCris

Episodul III

ACE 2

Căpitanul Wilkomen

Samantha Salazar a strâns şi mai tare dispozitivul EMP atunci când nava a intrat în câmpul vizual. Acest fapt m-a înfricoşat rău.

Noul căpitan al lui *Conquistador* a emis primul său ordin:

— Pregătirea pentru atac.

Pe ecusonul său scria Jerry Wilkomen, secundul navei. Sângele şi creierii vechiului căpitan îmi mai murdăreau încă faţa. Acesta era motivul pentru care aveam un nou căpitan.

Echipajul era bine instruit. Au păşit peste recent distrusul costum de Marine şi şi-au ocupat posturile.

Din fericire, sistemele navei păreau să fi revenit online.

D-na Salazar era atât de hipnotizată de imaginea de pe monitor încât Rick Pringle pur şi simplu s-a apropiat de ea şi i-a smuls dispozitivul EMP din mână. Cu întârziere, ea a încercat să se împotrivească. Rick l-a lăsat să cadă pe podea şi l-a zdrobit cu piciorul metalic enorm.

Dl. Humboldt, instructorul meu pentru tehnici de interogatoriu, mi-a pus o mână pe umăr, spunându-mi:

— Lasă-i pe ei să-şi facă griji în legătură cu nava extraterestră. Noi trebuie să dezactivăm circuitele de oprire totală şi să-i eliberăm pe cadeţi.

Suntem terminați dacă nava aceea ne atacă, iar toate costumele noastre *mech* sunt țepene.

Am dat absent din cap. Nu prea voiam să-mi iau ochii de pe monitor, dar n-am avut niciodată tupeul să le trântesc câte o replică dură instructorilor mei, ca să mă lase în pace.

Camarazilor mei le vor pica plombele când vor afla că Rick Pringle se află aici, cu noi. El era cel mai dur dintre cei duri. Era simbolul viu al forței umane.

Pe când noi părăseam Centrul de Comandă, Rick şi Peggy erau preocupați să o imobilizeze pe d-na Salazar şi pe singurul ei coechipier rămas.

Căpitanul a spus ceva precum *scanați-le nava. Vedeți dacă putem prelua controlul sistemelor lor*, iar două duzini de costume *mech* continuau să rămână inerte datorită opririi totale. Persoana desemnată de obicei să se ocupe de acest lucru era împrăştiată pe perete de un fel de armă energetică pe care d-na Salazar o folosise asupra sa. Dl. Humboldt a reactivat circuitul, apoi ne-am întors în Centrul de Comandă.

Rick îi explica noului căpitan că a trebuit să se teleporteze neanunțat la bordul navei. Dacă nu proceda aşa, exista riscul ca să vină şi mai mulți sabotori din tabăra aflată pe orbita lui Marte.

D-na Salazar a rânjit disprețuitor, iar Peggy a plesnit-o atât de tare peste fața falsă din plastic, încât i-a rupt nasul. A izbucnit într-un râs drăcesc l-a zdrobit cu imensul ei picior metalic, dar d-na Salazar nu i-a dat nici o atenție.

Costumele mecanice ale cadeților erau din nou mobile. Din fericire, fiecare avea câte un ecuson magnetic cu numele lor prins pe piept, altfel n-aş fi putut şti care/cine e.

Căpitanul i se adresă lui Rick:

— Am nevoie să mențin link-ul cu Tabăra 87 deschis suficient de mult timp pentru ca să-i trimit pe tinerii aceştia de aici. Am nevoie de soldați în aceste costume, nu de puştani.

Rick a clătinat din capul cât un monolit.

Dacă în Tabăra 87 încă mai sunt Sceptici, atunci îi trimiteți pe puşti la moarte.

— Nu contează. Ne confruntăm cu o problemă mai importanță decât viețile a două duzini de puştani. Am nevoie de luptători cu experiență.

Rick a izbit cu pumnul în consola căpitanului, suficient de tare pentru a-i reține întreaga atenție.

— Am dreptul să preiau comanda aceste nave. Ştii cine sunt. Ştii că am să o fac. Tinerii rămân la bordul navei.

Căpitanul dădu din cap cu tristețe.

— Dacă această navă aparține *Inamicilor*, decizia ta ar putea duce la pierderea unor vieți.

— Pot trăi cu această povară. Vă mulțumesc că sunteți rezonabil. Oricum, aş fi un căpitan teribil de nepotrivit.

Inamici – aşa îi numeau unii oameni pe extratereştrii care au vizitat Pământul în urmă cu două sute de ani. Dar mica navă de pe monitor nu prea inspira groază sau respect rezultat din teamă. Dacă acesta era *Inamicul*, în mod sigur l-am fi putut spulbera.

Apoi, căpitanul se adresă echipajului.

— Am reuşit să intrăm în sistemele lor?

Nimeni nu a scos o vorbă, iar tăcerea a fost întreruptă doar de staticul din marile difuzoare.

— Poate că mă înşel, dar mi se pare că *ei* au intrat în sistemele noastre, spuse un *ensign*.

O voce ciudată, guturală se auzi din difuzoare. Vorbea în engleză, dar vocea era mult prea ştearsă şi monotonă, lipsită de inflexiuni şi emoții.

— Salutări, navă străină.

— Poți deschide un canal pentru răspuns? l-a întrebat căpitanul pe *ensign*.

— Nu este necesar, a intervenit vocea. Canalul acesta este bidirecțional.

— Ce căutați aici?

— Am fugit de pe planeta noastră. Aceasta este o navă-colonie aflată în căutarea unei lumi noi.

— Ce s-a întâmplat pe planeta voastră natală?

— Tulburări civile şi războaie.

— Aş dori să vin la bordul navei voastre. Se poate aranja o vizită?

— Ne pare rău, dar nu e posibil.

Căpitanul păru că nu mai are nici o idee. Rick Pringle a intervenit cu voce tare:

— Voi veni eu la bordul navei voastre. Veți încerca să mă opriți?

A urmat o tăcere prelungită, dar în cele din urmă extratereştrii au răspuns.

— Nu vrem să vă provocăm nici un neajuns. Suntem o rasă paşnică, aflată în căutarea unui nou început. Vă rugăm să nu veniți la bord.

— Vin, a spus Rick. Mă aflu într-un costum metalic, nu vă neliniştiți. De fapt sunt o ființă humanoidă de pe o planetă numită Pământ. Deschideți un sas pentru mine.

Staticul a încetat deoarece legătura a fost întreruptă. Nava extraterestră a virat cu 180^0 şi şi-a activat motoarele, dispărând din câmpul vizual.

— Vreau direcția şi viteza acestei nave, a strigat căpitanul.

Unul dintre ofițerii navigatori a început să spună:

— Direcția către…, dar căpitanul l-a întrerupt.

— Introdu doar numerele şi începe urmărirea.

Conquistador a început să vireze.

Captura

Nu ştiu ce amărât de sistem de propulsie utiliza nava extraterestră, dar n-a avut nici o şansă să scape de noi. Am ajuns-o din urmă, ne-am sincronizat viteza şi căpitanul a ordonat extinderea brațului magnetic. Imediat după capturare, a tras-o într-o cală unde erau ținute navetele de salvare.

Se afla înăuntru când am sosit noi în hangarul imens.

— Trebuie să ne mişcăm rapid. Dacă deschid focul cu armele, aici, înăuntru, am dat de dracu, spuse Rick.

Peggy lucra deja frenetic cu jetul de plasmă încercând să ne deschidă o cale de acces prin coca navei, în timp ce Rick fremăta de nerăbdare.

Pentru că eu doar chibițam, simțeam un sentiment de milă pentru amărâții de extratereştri din interior. Nu ne făcuseră nimic. Dar ne-au dat motiv să fim suspicioşi, iar asta era de ajuns. După câte ştiam noi, *Inamicii* s-ar fi putut afla în interiorul acestei *tinichele*, deşi era mai puțin probabil dat fiind faptul că nu ne-au atacat şi nici nu se părea că ar putea supraviețui nici măcar unei singure lovituri directe chiar dintr-o armă uşoară. Dar trebuia să ne asigurăm.

Peggy a făcut un pas înapoi şi a lovit cu piciorul în laterala navei. O porțiune circulară de circa un metru de metal solid a căzut spre interior, zăngănind pe podea. Ea a dispărut în interior, abia reuşind să-şi strecoare imensul fizic robotic prin deschizătură. Rick m-a înhățat de umăr, spunându-mi:

— Vino şi tu, puştiule.

M-am gândit că treaba asta era o aiureală. Nu eram singurul cadet aflat într-o *piele*. Deci, de ce eu? Pe de altă parte, trebuie să recunosc că mă simțeam a fi destul de special fiind ales să-i dau o mână de ajutor idolului meu.

Trecu şi el prin deschizătură, iar eu l-am urmat. În timp ce înainta a lăsat să cadă din loc în loc pe podea nişte baghete chimic-luminoase. Eu am activat micile proiectoare de pe umeri, după ce l-am văzut pe el făcând-o.

Nava era mică la interior, acesta fiind structurat astfel: centrul era înconjurat de un perete aflat cam la un metru şi jumătate de coca exterioară, ce formau un coridor îngust care probabil că era şi un fel de cocă interioară de protecție pentru cazul când ceda cea exterioară. Am mers pe coridor în jurul perimetrului centrului navei până ce ne-am dat seama că am parcurs un cerc complet. Când am ajuns din nou la ea, Peggy deja tăia o cale de acces prin perete către sanctuarul interior. Încă o dată, a izbit decupajul cu toată puterea şi s-a dat deoparte pentru ca Rick să poată arunca o scurtă privire.

Apoi şi-a retras capul spunând cu tristețe în voce:

— Liber.

Eu am intrat ultimul. Ceea ce am văzut era o mic pupitru de comandă, cu nişte console ciudate şi fotolii, toate având un design specific anatomiei extratereştrilor.

Trei dintre aceştia erau aşezaţi în fotolii, cu capetele prăbuşite peste console, evident morţi de curând.

Rick a ridicat bărbia unuia dintre ei cu ţeava armei şi a strigat:

— Oh, *fuck*! Oh, *shit*! Sunt *Inamicii*.

Peggy a tras un foc în ceafa extraterestrului mort aflat cel mai aproape de ea, iar Rick l-a spulberat pe al lui. Ca să nu rămân mai prejos, instinctiv mi-am pus arma la tâmpla extraterestrului rămas, am închis strâns ochii şi am apăsat pe trăgaci. Nu mi-a făcut nici o plăcere. Faptele au fost aproape nebuneşti. Eram atât de programaţi să ucidem la prima vedere, încât nici unul dintre noi nu a apreciat cu adevărat cât de barbară a fost acţiunea noastră.

Inamicii erau uşor de recunoscut pentru că semănau aproape exact cu felul în care au fost portretizaţi de Hollywood timp de sute de ani. Erau înalţi şi supli, cu gâturi lungi şi subţiri. Aveau feţe oval-alungite cu ochi mari, doar că în realitate ochii lor nu erau în întregime negri-opaci, ci de un verde-smarald. Iar în locul pielii albe, mate, ca cea din filme, a lor era solzoasă şi neagră ca a unei şopârle. Nu aveau păr şi erau complet goi. Era imposibil de observat dacă erau masculi şi femele. Poate că *inamicii* nici nu erau sexuaţi, ci doar androgini. Cred că deocamdată nu aveam destule informaţii pentru a decide într-un fel sau altul.

Un zgomot confuz a venit din colţul îndepărtat al compartimentului de comandă. Era întunecat acolo, dar când Rick s-a întors cu faţa şi a mărit intensitatea proiectoarelor, am văzut unul dintre *inamici* manevrând aparatura de pe consolă.

Rick s-a repezit spre extraterestru şi l-a înşfăcat de gât. L-a îmbrâncit pe lângă mine, iar Peggy l-a împins în fotoliul gol.

Extraterestrul s-a uitat la corpurile prăbuşite ale camarazilor săi şi a şuierat la noi.

Apoi s-a întâmplat ceva ciudat. Gâtul lui s-a mişcat, gura lipsită de buze s-a deschis, dar vocea a fost generată de navă, nu de el. Iar nava ne-a spus:

— Aţi ajuns prea târziu. Am distrus computerul navei, aşa încât nu-i veţi putea recupera secretele.

Pentru că sunt un prost, abia atunci mi-am dat seama că nava traducea pentru noi vorbele tăcute ale extraterestrului. Apoi computerul a continuat:

— Mi-am jertfit viaţa pentru toţi Bleeders.

Degetele lungi ca nişte şerpi au pus ceva în gură. A înghiţit – ce-o fi fost – şi a murit sub ochii noştri.

— Blestemata de otravă, a mormăit Peggy.

Rick i-a aplicat o „castană” în cap, doar ca să se asigure că nu e un şiretlic, apoi spuse:

— Aflați ce a făcut navei. Avem nevoie de informații, oameni buni.

Habar nu aveam ce caut, dar m-am gândit că fac bine. Era o cutie mare cam cât o pâine, aşezată pe consola din spate. Când am iluminat zona, am observat cam o duzină de fire ce ieşeau din ea şi făceau legătura cu restul consolei. Când i-am arătat-o lui Rick, în loc să se gândească ce rol are şi care ar fi modul potrivit de a o decupla, el doar a smuls-o rupându-i firele.

Dar era doar un accesoriu şi am fost siguri că fusese ataşată de curând.

Ne-am petrecut zece minute încercând să studiem nava. Dar n-am priceput nimic. N-am putut să o facem să ne răspundă. Extraterestrul a avut dreptate; distrugerea nu mai putea fi reparată. Dar timpul era de partea noastră. Puteam studia aparatura, chiar dacă ar fi durat câțiva ani. Până la urmă, tot i-am fi aflat secretele.

Am scos cu grijă trupurile extratereştrilor afară din mica navă şi le-am aşezat pe puntea hangarului. Rick le-a cerut la trei cadeți, care se învârteau pe-acolo, să o aducă pe Samantha Salazar, iar ei s-au conformat.

Când ea a sosit în hangar, expresia chipului ei de plastic era neprețuită. Era o expresie care apare doar atunci când întreaga ta rațiune de a fi este dată peste cap.

Rick a izbucnit în râs.

— Mai eşti Sceptică, proasto?

Ea a negat dând din cap. Dacă n-ar fi fost un robot, eram convins că ar fi plâns.

Credința sa, cum că amenințarea extratereştrilor era doar o înşelăciune, susținută de cei ce ar fi vrut să ne domine prin frică pe noi ceilalți, a determinat-o să comită multiple crime. Iar acum vedea pe viu greşeala căii pe care o luase.

Era vizibil debusolată când cadeții au escortat-o înapoi.

— Spune-i căpitanului să ne ia dracului de aici, îmi ordonă Rick. Nu ştim dacă aceşti Bleeders au transmis vreun semnal de ajutor. N-avem nici un interes să mai fim pe-aici când va sosi „cavaleria”.

Peggy îşi clătină capul gânditoare.

— Nu ştiu, Rick. Tipii aceştia n-au opus nici o rezistență. Asta mă face să mă întreb dacă aceşti Bleeders sunt cu adevărat periculoşi.

— Ştiu. Dar nava asta prăpădită n-ar fi avut nici o şansă împotriva lui *Conquistador*. Nu-i de mirare că au fugit sau că s-au sinucis când i-am capturat. Dar cine ştie ce fel de Armada au totuşi la dispoziție. Pur şi simplu nu ne putem permite să riscăm.

— Ai dreptate. Hai să-i ducem la infirmerie ca să fie studiați.

Apoi a adăugat pentru mine.

— Cere-i căpitanului să trimită nişte băieți de la tehnic ca să verifice nava.

Am plecat spre Centrul de Comandă simțind că mi se învârte capul. Camarazii mei se uitau la mine de parcă aş fi fost şi eu un extraterestru.

Warp

Căpitanul a activat generatorul warp. La orele de cursuri teoretice nu prea am dat atenție subiectului, aşa că acum habar n-aveam dacă trebuie să fiu îngrijorat sau nu când a dat ordinul, dar câțiva dintre camarazi au început să şuşotească între ei; probabil că nu era o tehnologie bine verificată în practică, sau poate era inerent periculoasă. Nu ştiam şi nici nu-mi păsa. E un mijloc pentru atingerea unui scop. Iar noi trebuia să plecăm dracului de acolo.

Sper că tehnicienii făceau ceva progrese pentru că dacă vreo baliză a fost activată la bordul navei Bleeder, şi care continua să transmită, atunci nu exista cu adevărat o cale de scăpare decât dacă am fi evacuat nava din hangar. Şi nu puteam sub nici un motiv să facem aşa ceva. Nava *Inamică* era un simbol al speranței. Ne permitea să aruncăm o privire în inima duşmanului nostru. Şi ar putea să ne ofere un avantaj tactic la vremea când *Inamicii* se vor întoarce pentru a eradica omenirea, aşa cum promiseseră că vor face.

Autopsia

În loc să-mi fac griji în legătură cu lucruri în privința cărora nu puteam face nimic, am coborât sub punte, la infirmerie. Am observat că d-na Salazar şi camaradul ei sabotor au fost închişi într-un compartiment gol. Am simțit nevoia să deschid uşa şi să fac mişto de ei, dar am rezistat ispitei.

Patru cadavre extraterestre erau aliniate ca la o expoziție de curiozități. Peggy îl supraveghea pe doctorul care executa autopsia unuia dintre ei, iar Rick era nerăbdător. Era evident că această lipsă de acțiune nu-i făcea deloc plăcere.

— Aici sunt doar patru, deci au mințit când spuneau că sunt o navă-colonie. Patru oameni nu înseamnă o colonie.

— Ne-au mințit pentru că, probabil, se temeau de noi, a replicat Peggy.

Dar Rick a început să se agite din nou, de data aceasta mult mai furios.

Mă aflam cam de cinci minute în infirmerie, când dl. Humboldt a venit după mine.

— Căpitanul doreşte să ne spună ceva. Vino în Centrul de Comandă imediat ce termini aici.

Dar pentru că nici măcar n-ar fi trebuit să mă aflu aici, m-am întors şi l-am urmat în sus, pe scări. Când am trecut pe lângă uşa compartimentului unde era închisă d-na Salazar, dl. Humboldt a bătut rapid cu pumnul pentru a o speria. Apoi a privit spre înapoi, la mine, şi mi-a făcut cu ochiul ce arăta aproape uman.

Am izbucnit în râs şi m-am simțit uşurat. Simțeam nevoia să râd după tot ce se întâmplase până acum.

Scepticii

Căpitanul avea broboane de sudoare pe frunte. Nu-l cunoşteam prea bine, dar îmi dădeam seama că acesta nu putea fi decât un semn rău.

— Tocmai am recepționat o transmisie, ne spuse. Scepticii au cucerit absolut toate instalațiile militare din sistemul solar. Nu au preluat doar Tabăra 87, ci toate cele o sută de tabere de instrucție din jurul tuturor planetelor. S-au infiltrat pe unsprezece nave de război şi pe şapte din stațiile noastre de supraveghere.

— Blestemăția dracului, a izbucnit dl. Humboldt.

— Totuşi, nu toate noutățile sunt rele. Până în acest moment am reuşit să recucerim de la ei aproape totul.

— Continuați, am spus, deoarece mi-am dat seama că încerca să mai adauge ceva, dar şovăia.

— Tabăra 87 încă se mai află în mâinile Scepticilor, dar a fost infiltrată de un Marine, unul singur, dar foarte bine antrenat. Problema este că ea nu cunoaşte situația de ansamblu. Şi, sincer vorbind, nu e potrivită pentru comandă. Vreau ca voi doi să vă întoarceți în trupurile voastre şi să preluați voi conducerea. Duceți-o la orice ascunzătoare de arme pe care o cunoaşteți. Arătați-i unde s-ar putea ascunde Scepticii. Ajutați-o să-i înfrângă.

— Dar tehnicianul care ne-a trimis aici, a venit şi el aici. Nu e nimeni care să ne primească acolo pentru încheierea transferului.

— Este. Este puțin cam neîndemânatică, dar am auzit că a mai făcut-o şi altădată.

— Nu-mi încredințez viața unei novice, spuse dl. Humboldt. Ar putea să dea rasol şi să ne omoare.

— Dacă nu acționați repede, nu veți mai avea trupuri în care să vă întoarceți. Scepticii vă vor decongela corpurile şi le vor lăsa să moară.

— Dar n-au făcut-o încă, am spus eu încrezător.

— *Încă* nu. Ai dreptate.

Am priceput nuanța, doar nu era nici o subtilitate în ea.

— Păi, atunci, să ne grăbim. Haidem, spuse dl. Humboldt.

Aş fi vrut să întreb de ce trebuie să merg eu, dar ştiam deja. Eram singurul din clasă care a ucis pe cineva. Ceilalți începuseră să mă considere ca un fel de ucenic-Marine, sau cam aşa ceva. Mă simțeam şi mândru dar şi înfricoşat, în acelaşi timp.

Modificări ascunse

Rick Pringle a năvălit pe puntea pieilor înainte ca noi să fim gata pentru download.

— Bleeders n-au o inimă pe care să o putem găsi. N-ai nici măcar sânge. Dar au acest mic sac negru în stomac, iar când a fost tăiat, a scos un fel de şuierat. Indiferent ce-o fi ieşit afară l-a făcut pe doctor să se grăbească să-şi clătească ochii.

— Acum îi mai putem numi Bleeders[1]? a întrebat Dl. Humboldt.

— Aşa îşi spun ei singuri. Li se şi potriveşte, ținând cont că vreau să-i fac pe toți să sângereze.

— Mă gândeam că tocmai ai spus n-au sânge, m-am băgat şi eu în seamă ca deşteptu'.

— Ciocu' mic, Jack. Şi mult noroc acolo, jos.

— De asta ai venit până aici, ca să ne urezi noroc? l-am întrebat, înțelegând că nu acesta era motivul real.

— Nu. Am venit pentru că imediat ce pleci, am să-mi iau *pielea* înapoi. Asta e greoaie şi plictisitoare.

— Ok, e bine de ştiut că-ți pasă, am spus sarcastic.

— Aaaha. Grăbeşte-te şi dă-mi-o înapoi.

Apoi a adăugat:

— Hei, Jack, înainte de a pleca, vreau să verifici un upgrade făcut de mine. Spune *pielii* „*Rick Pimpage cere armele*".

Am spus, iar costumul meu s-a transformat complet. A început să clincăne şi să vibreze pe măsură ce armele ascunse apăreau de nicăieri. Aveam câte un pistol la fiecare încheietură a mâinii şi câte unul pe fiecare umăr. Mai aveam şi o turelă rotitoare pe cap prevăzută cu un laser de ochire. Eram impresionat. Apoi am observat că fiecare deget avea vârful deschis şi am fost mai mult decât impresionat. Deci erau opt arme individuale plus cele patru de pe corp şi turela de pe cap. Ori Rick era un geniu al dispozitivelor mecanice, ori, mai degrabă, Peggy le-a bricolat pentru el. Se părea că ea este cea mai serioasă dintre ei doi.

Un bleg din echipajul navei a început să cupleze cablurile de susținere la capetele noastre, iar Rick mi-a spus:

— N-ai să spui despre micile modificări pe care le-am făcut, nu?

— Desigur, d-le Pimpage.

Rick zâmbi auzind cum mă adresez.

Mi-am întors privirea spre Billy Humboldt.

— Asta este o tâmpenie absolută, *sir*.

— Atenție la limbaj, a glumit el. Încă mai sunt afurisitul tău de instructor.

[1] Bleeders – cei ce sângerează.

Am încercat să zâmbesc, dar chiar în acea clipă mintea mea a urlat plină de confuzie, iar conştiința mi s-a cufundat în întuneric.

Dolores

M-am trezit greu şi cu dureri. Eram cât p'aici să țip în agonie, dar gândurile mi-au revenit şi mi-am dat seama că dacă aş fi făcut-o, i-aş fi atras pe Sceptici la noi.

O tipă musculoasă era aplecată deasupra mea şi mă ştergea pe corp cu un prosop cald. Mi-a zâmbit, apoi m-a plesnit peste fundul gol.

— Îmbracă-te, amice. Trebuie să ucidem pe cineva. Eu sunt Dolores.

Apoi s-a dus să-l şteargă pe dl. Humboldt.

Când a terminat, Dolores ne-a întrebat:

— Unde sunt armele pe care le păstrați pentru instruire? Am fost nevoită să înot goală ca să nu pot fi detectată.

Afirmația ei a făcut să mi se contracte sfincterul. Să înoți gol însemna să vii fără nimic altceva decât un costum plin cu aer deoarece orice semnal electric, indiferent cât de slab, putea fi detectat. Şi orice element metalic ar fi dat un *ping* care ar fi dezvăluit şi el poziția ta. Tipa asta a plutit prin spațiul vid fără motoare şi nimic altceva decât o rezervă de oxigen care să o țină în viață.

La cursuri ni se spusese despre această tactică, dar am fost asigurați că nu vom fi niciodată nevoiți să o aplicăm pentru că era o manevră suicidală şi de-a dreptul idioată. Din această cauză am simpatizat-o instantaneu pe Dolores.

Dl. Humboldt a început să-i spună despre ascunzătorile cu arme, dar acestea se aflau în celălalt capăt al taberei, iar Dolores a fost evident înfuriată pentru că nu exista o cale mai uşoară de a-şi face treaba.

M-am uitat la dl. Humboldt şi i-am spus:

— Suntem pe timp de război şi mă aştept să nu fiu mustrat pentru ce voi spuse.

El a confirmat dând din cap, iar eu am continuat:

— În dormitorul meu am câteva arme în spatele unui panou.

— Pentru asta ai putea fi dat afară.

Cu o privire furioasă Dolores l-a făcut să tacă.

— Iar tu poți fi lovit la *biluțe* dacă nu taci. Dacă luăm armele şi-i înfrângem, tânărul va fi un erou.

— Oricum, niciodată nu mi-am făcut griji că voi fi dat afară. De asta instructorii au încetat să mă amenințe cu aşa ceva.

Dl. Humboldt s-a făcut roşu la față. Asta nu însemna că era un afurisit, doar că revenise la statutul de instructor. Spuse:

— Păi… hai să luăm armele alea.

Ascunzătoarea

Dormitorul meu nu se afla prea departe de compartimentul criogenic. Simțeam o senzație ciudată trecând pe lângă camarazii mei congelați, știind că toți aveau conştiința aflată foarte departe de ei şi sunt total inconştienți referitor la ceea ce se întâmplă lângă trupurile lor reale.

— Încotro? a şoptit Dolores imediat ce am ieşit pe uşă.

— La dreapta. A şasea uşă, i-am şoptit răspunsul.

— Asta e cea mai bună bucățică de noutate pe care am auzit-o de când am venit pe buda asta. Haidem.

Pentru prima oară, am observat că avea ca armă un ciocan. M-ar fi umflat râsul, dacă ea n-ar fi arătat atât de formidabil în modul cum îl ținea. După ce am intrat în dormitor, am glisat panoul fals şi am scos patru arme, punându-le pe pat. Apoi am scos şi cutia cu muniție şi am pus-o alături.

Dl. Humboldt a luat un pistol şi l-a examinat.

— Când a dispărut acesta, Tony Bishop a primit douăzeci de lovituri de bici.

— Întotdeauna l-am disprețuit pe ciudatul acela. Am regretat că am dat vina pe el doar atunci când fetele s-au dat la el şi l-au compătimit pentru rănile provocate de biciuire. A avut succes la fete din cauza acestei arme. Ar fi trebuit să-mi mulțumească.

Humboldt a clătinat din cap, dar puteam jura că şi-a reținut un zâmbet răutăcios. Am ştiut că a început să-i placă de mine din ce în ce mai mult. Mai mult, dacă n-aş fi furat armele, ar fi trebuit să traversăm toată lungimea taberei pentru a ajunge la cel mai apropiat arsenal. Ceea ce ne-ar fi luat cel puțin treizeci de minute. Iar pentru că ar fi trebuit să ajungem acolo pe nevăzute, ar fi durat chiar dublu. Şi asta doar dacă am fi supraviețuit mişcării.

Dolores m-a bătut pe spate de m-a făcut să icnesc când am pierdut aerul din plămâni. Luă un PQ5000, iar faptul m-a supărat. Era arma mea preferată. Eram mult mai eficient cu ea decât cu oricare altă armă. Apoi a pus-o la loc şi a luat lansatorul cu două țevi Danone. Se numea aşa pentru că cel asupra căruia se trăgea era transformat într-un fel de pastă nămoloasă. Nu semăna ea cu iaurtul Danone, dar nici una dintre poreclele pe care le dădeam noi armelor nu aveau prea mult sens. Erau precum bârfele chinezeşti: nu ştiai niciodată de unde au pornit.

Dar trebuia să admit că ea arăta mai bine ținând aceste două burlane ucigătoare, decât o carabină de asalt.

Humboldt a vrut să ia el PQ5000, dar i-am luat-o înainte. Păru gata să mă lovească când i-am spus:

— *Sir*, măcar ai văzut vreodată ce pot face eu cu o armă ca aceasta? Sunt foarte precis.

Luă un Rapist (violator), numit astfel deoarece dacă erai împuşcat cu el… erai futut (numai intelectuali nu eram noi).

Am verificat dispozitivele ataşate la PQ5000. Avea un lansator de grenade Popper care era extrem de periculos. Lansa încărcături explozive suficient de puternice încât să avarieze coca unei nave. Chiar şocul singur te putea ucide dacă te aflai în apropiere. Mai avea şi un Zipper. Dar deoarece era o armă energetică şi nu mai fusese încărcată demult, probabil că nu mai funcționa.

Am introdus o singură grenadă Popper, având grijă să pun şi siguranța. Aproape întotdeauna, lansarea unei Popper era o idee proastă. Se pare că niciodată nu se termina cu bine.

— Nici una dintre armele acestea nu au amortizoare de sunet, deci nu are nici un sens să rămânem împreună pentru a menține elementul surpriză, care oricum va dispare la prima apăsare pe trăgaci. Trebuie să ne despărțim şi să-i atacăm simultan. Ne vom folosi de haosul creat pentru a-i doborî.

Din nu ştiu ce motiv nebunesc, chestia asta mi-a plăcut. Cred că eram mai preocupat să-i protejez pe Dolores şi pe Humboldt decât pe mine însumi. Singur, puteam să fiu mai nesăbuit şi mai îndrăzneț fără alte consecințe decât pierderea vieții.

Fără nici un avertisment, Dolores a năvălit prin uşă şi a alergat cu toată viteza spre stânga coridorului. Humboldt m-a privit şi amândoi am părăsit camera.

Schimbul de focuri

Împreună am luat-o spre dreapta, apoi Humboldt a dispărut la prima intersecție apărută. Eu am încetinit puțin. Am verificat din mers, privind prin micile hublouri aflate în fiecare uşă. S-a auzit un *bang* în spatele meu şi m-am aruncat la podea, întorcându-mă în acelaşi timp în fund.

Un tip cu un aspect neglijent şi cu ochi sălbatici se afla cam la zece metri în urma mea cu țeava armei fumegând.

N-am gândit, doar am reacționat şi i-am spulberat torsul departe de picioare. Am ştiut că am rămas nemişcat şi şocat prea mult timp atunci când un alt individ a venit din aceeaşi direcție. Şi-a văzut camaradul, apoi m-a văzut şi pe mine… prea târziu.

Eram conştient că am fost băftos. Nu poți începeni aşa în mijlocul unei lupte şi să mai şi scapi… poate o dată sau de două ori.

M-am ridicat în picioare, de data asta cu mişcări rapide, intenționând să mă îndepărtez cât mai mult posibil de grămada aceea de carne sângerândă şi oase.

După ce am trecut pe după un colț, am călcat ceva mare şi neclintit. Am încercat să mă echilibrez cu o mişcare a mâinilor, dar picioarele mi-au

alunecat şi am căzut iar. Mâinile îmi erau acoperite cu sânge închegat, rece. M-am întors şi am văzut o față pe care am recunoscut-o. Era o junioare, una dintre noii veniți. Expresia feței ei a făcut să-mi fiarbă sângele. Era terifiantă. Mi-am şters palmele de pantaloni şi am luat-o din loc sprintând, acum cu speranța că voi da peste vreunul dintre nemernicii de Sceptici.

O altă explozie venită din spatele meu mi-a aprins părul.

N-aveam timp să-l sting. M-am dat după un colț şi m-am oprit. O privire scurtă înapoi şi câteva focuri de armă în succesiune rapidă. Unul dintre focuri a lovit în plin pentru că femeia a încetat să mai tragă şi a început să strige. M-am apropiat repede de ea şi i-am trimis o rafală de trei gloanțe în piept.

Mi-am dat seama că trecusem pe lângă o încăpere sau, cel puțin, o zonă plină cu Sceptici, deoarece aceştia veneau alergând după mine.

Am hotărât să mă întorc pe acelaşi drum şi imediat am fost răsplătit cu un glonț în şoldul stâng. Adrenalina m-a menținut în picioare şi am ripostat nimerindu-l pe individ între ochi. L-am depăşit cuprins de o uşoară stare de slăbiciune datorată sângelui pe care-l pierdeam din rană. Mi-am mai dat seama şi că atunci când îmi luase foc părul, glonțul îmi retezase şi o bucățică de ureche.

Am văzut-o pe junioară cu o expresie de teroare în ochii morți, apoi, dincolo de ea, trei bastarzi care se apropiau rapid. M-am trântit la podea, folosindu-mă de trupul ei ca de o baricadă. Câmpul de ochire era suficient de degajat ca să-i pot doborî pe fiecare dintre ei, unul după altul.

Un gând răzleț m-a făcut să mă întreb dacă instructoarea mea pentru armament, d-na Salazar, ar fi fost mândră de acest fapt. Sigur că nu. Aceştia erau prietenii săi.

Aruncând o privire scurtă spre şoldul meu rănit, am putut vedea ceva alb prin scurgerea de sânge şi mi-am dat seama că nu prevesteşte nimic bun pentru mine.

Eram foarte slăbit. M-am hotărât să nu-mi mai privesc rana. Asta putea să amâne şocul.

Se auziră paşi grei ce se apropiau din față. Erau o grămadă. Îmi simțeam mintea plecând cu sorcova şi mi-am dat seama că în câteva secunde voi leşina.

Am pregătit arma pentru o Popper şi am culcat-o pe trupul junioarei, apoi mi-am sprijinit capul pe ea, făcând-o pe mortul. Aveam un ochi întredeschis ca să-i observ.

O femeie a apărut de după colț, dar se mişca rapid pentru a evita să fie nimerită. Ținea arma la şold şi a tras un foc în sărmana junioară moartă. Nici n-am clipit măcar.

Făcu un semnal cu mâna către cineva de după colț. Aproape că m-am înecat când vreo duzină de bărbați şi femei au apărut şi i s-au alăturat.

Înainte ca să poată face măcar un pas spre mine, am lansat Popper-ul. Mi-am ținut ochii strâns închişi şi mi-am acoperit şi urechile cu ambele

mâini. Dar *boom*-ul tot a făcut să-mi clănțăne dinții şi să-mi întrerupă ritmul bătăilor inimii.

Am avut noroc pentru că până la cocă mai erau câțiva pereți despărțitori, altfel am fi ajuns cu toții în întunericul vidului cosmic.

În mod surprinzător, un tip încă se mai zbătea printre grămezile de trupuri hăcuite groaznic. Gemea. Ştiam că dacă nu-l termin, gemetele se vor transforma în țipete. L-am ochit şi am apăsat pe trăgaci, dar linia de ochire s-a deplasat brusc şi i-am zburat arma din mâini. Expresia feței sale îmi va bântui visele întreaga viață… şi pe bună dreptate. În acel moment am hotărât ca niciodată să nu-mi mai ratez ținta. L-am ochit din nou şi când am apăsat trăgaciul, el a încetat să mai mişte.

M-am uitat la junioară. Corpul i se răcise şi era ud şi mirosea a excremente. Dintr-un anume motiv, eram mai liniştit. Simțeam cum mă detaşez.

Recuperarea

M-am trezit încet. Mă dureau ochii şi capul. Am văzut apărându-mi înainte un chip familiar. Era dl. Humboldt şi părea îngrijorat. Am încercat să mă ridic, dar m-a oprit. Faptul m-a scos din sărite, aşa că am încercat din nou dându-i mâinile la o parte, înainte ca să reuşească să mă culce la loc.

— Trebuie să te odihneşti, fiule, spuse. Ai pierdut o grămadă de sânge şi ai fost operat abia acum cinci zile.

Am încercat să spun: „*Cinci zile*? *Ce s-a întâmplat*?”. Dar abia am reuşit să îngăim „*Ugh, uggghhh*”, aşi m-am înecat într-un acces de tuse.

A luat paharul cu apă şi m-a ajutat să beau.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Tipa aceea musculoasă, Dolores te-a găsit, aproape mort din cauza hemoragiei. Te-a luat pe umăr şi te-a cărat până la infirmerie. A început chiar să-ți facă o transfuzie şi să te bandajeze înainte ca să poată fi adus un medic adevărat. Ea ți-a salvat viața.

— Aş vrea să-i mulțumesc.

— A plecat săptămâna trecută.

— Cât timp am fost inconştient?

— Zece zile. S-au întâmplat multe între timp. Cadeții s-au întors cu toții şi am angajat instructori noi. Eu am fost promovat Rector.

— Felicitări, i-am urat, deşi mi se fâlfâia de avansarea lui în carieră.

— Unele dintre celelalte tabere au fost deja eliberate. Câştigăm teren şi ne refacem forțele.

— Câți Sceptici ați capturat? Ați doborât şi voi câțiva?

— Eu n-am dat peste nici unul şi nici Dolores. I-ai ucis tu pe toți. Probabil vei primi o medalie pentru ce ai făcut. Eşti un erou veritabil.

Am izbucnit în râs. Ridicol…

— Dar cu d-na Salazar, cum stă treaba? am întrebat.

— În această dimineață a fost teleportată înapoi în trupul său. A fost reținută şi va fi judecată. Probabil că va ajunge în fața plutonului de execuție.

Nu i-am mai spus cât de mult m-a supărat această ştire. Mă ataşasem destul de mult de ea în orele dinaintea transformării ei într-un terorist însetat de sânge.

— Dar cu nava extraterestră, cum e?

— Au reuşit să spargă o parte din cod datorită casetei pe care tu ai identificat-o ca pe un upgrade recent. Partea comică este că pare ca şi cum extratereştrii au încercat să şteargă din înregistrări doar destinația lor. Au lăsat punctul de plecare, deci ştim, mai mult sau mai puțin, unde se află planeta lor.

— Glumeşti? Şi ce au de gând să facă superiorii cu informația aceasta?

Privi spre bandajele mele, apoi spuse:

— Copcile îți sângerează, deşteptule. Destul cu întrebările. Trebuie să stai culcat şi să te odihneşti.

Am încercat să mă împotrivesc, dar în aceste momente, el era mai puternic ca mine.

L-am privit cum iese din încăpere, iar o asistentă a venit să-mi verifice suturile; am cântărit în minte posibilitățile. Dacă îi vom ataca pe Bleeders, aceştia vor fi surprinşi. Ei credeau că suntem o specie primitivă, incapabilă de realizări precum zborul interstelar. Credeau că vom sta liniştiți până ce se vor întoarce ei să ne extermine. Vor muri cu toții pentru că au subestimat rasa umană.

Perspectiva

După ce forțele mi-au revenit suficient de mult încât să mă pot deplasa singur, mi s-a acordat permisiunea să mă mişc prin tabără. Curios, dar deşi mi-am petrecut aici întreaga viață, abia acum am văzut-o dintr-o perspectivă diferită. Poate pentru că toți cadeții se uitau la mine şi mă evitau de parcă eram gata să explodez. Poate pentru că nu mai erau profesori şi clase. Sau, poate pentru că mă schimbasem în adâncul meu.

Stacy Jones a încercat să mă privească ochi-în-ochi la masa de prânz, dar am ignorat-o. E o javră sadică şi probabil că acum îi place de mine pentru că am sânge pe mâini. M-am aşezat lângă Becky Morrison pentru că e o ciudățică frumuşică. Majoritatea oamenilor de genul ei nu-i agreează pe cei ca Stacy.

Danny Jackson, pretinsul dur din clasa mea, se dădea înapoi ori de câte ori ajungeam prin preajma sa. Cred că acum îl intimidam. De fapt, cred că

întotdeauna l-am intimidat, dar acum dovedisem că *eu* sunt un dur dat dracului.

Nu aveam ce face. Trebuia să mă duc şi să dau ochii cu d-na Salazar. Voiam să aflu cum gândea acum când ştia adevărul; *Inamicul* nu a fost niciodată o înşelătorie. Fusese indusă în eroare de Sceptici.

La uşa compartimentului în care se afla era un gardian. Era camera de arest pe care noi o „vizitam" când vreun instructor se sătura de prostiile noastre.

Jenat, am întrebat dacă pot să vorbesc cu ea între patru ochi.

— Sigur, puştiule. Fără tine, întreagă şandramaua asta ar fi fost spulberată în aşchii de metal pe suprafața lui Marte. Am auzit că s-ar putea să-ți acorde *Scutul de Platină* pentru asta.

Descuie uşa, spunând:

— Mă duc până la budă. Vin înapoi peste juma' de oră.

Abia atunci am priceput că el credea că vreau să fac sex cu d-na Salazar. Eram gata să-l corectez, dar plecase deja.

Samantha Salazar zâmbi ridicându-se în picioare când am intrat pe uşă.

— L-am rugat tot timpul pe dobitocul acesta de gardian să te aducă aici. Văd că s-a răzgândit.

— Nu. Am venit din proprie inițiativă.

Dar acum am priceput de ce gardianul a crezut că suntem un cuplu. S-a aşezat la loc pe saltea şi mi-a făcut semn să vin lângă ea. Am refuzat, rămânând sfidător în picioare la jumătate de metru în fața sa.

— M-ai fi ucis dacă îți ieşeam în cale? am întrebat-o cu voce tensionată.

— Mi-ai ieşit în cale şi te-am cruțat. Țin la tine Jack. Întotdeauna mi-ai plăcut.

— De fapt, ce voiați să faceți cu nava?

A oftat şi era evident că-i displace faptul că am schimbat subiectul.

— Am fi folosit-o ca să distrugem cât mai multe alte nave ar fi fost posibil. Era o adevărată misiune sinucigaşă.

— Cum te simți acum când ştii că ai ucis în numele unui fals ideal, unul prostesc?

— Mă simt groaznic pentru tot ce am făcut. Am fost înşelată şi forțată de Sceptici. Sunt tânără şi impresionabilă.

— Nu sunt un judecător. Păstrează-ți aiurelile pentru el.

— Nu pot să ajung la un proces, Jack. Mă vor împuşca. Şi mai ştiu că nici tu nu vrei să fii aici.

Făcu o pauză ca să vadă dacă am ceva de spus, apoi a continuat:

— Putem doar să lăsăm în urmă această mizerie, tu şi cu mine.

S-a ridicat şi a păşit înainte. Înainte de a apuca să mă retrag, m-a sărutat apăsat. Nu-mi place să recunosc că am răspuns sărutului. Nu-mi place nici să recunosc că am continuat cu mai multe sărutări focoase, după care am căzut amândoi pe pat.

Abia terminasem când gardianul s-a întors şi a bătut la uşă, atenționându-mă că a trecut timpul.

Ea m-a sărutat din nou, cu lacrimi grele în ochi. M-am îmbrăcat şi m-am dus către uşă. Îmi spuse cu un ton exasperat:

— Te-ai gândit la ce ți-am spus?

— Nici măcar o secundă, doamnă. Ai împrăştiat creierii căpitanului chiar şi pe vizorul meu. L-ai ucis pe tehnicianul de la teleportare fără nici un motiv. L-ai ucis pe amărâtul de la dezactivarea totală. Intenționai să foloseşti *Conquistador*-ul ca să ucizi cât de mulți oameni ar fi fost posibil. Eşti o nenorocită. Aş fi preferat să nu am de-a face niciodată cu cineva ca tine.

— Atunci de ce ai făcut sex cu mine? a strigat.

— N-am făcut. Tu ai făcut sex cu mine crezând că poți să mă manipulezi. Sunt mult mai inteligent decât mă consideri tu.

— Nu eşti acel băiat dulce pe care mi-l amintesc din clasă, a spus cu tristețe, încă încercând, degeaba, să mă păcălească.

— Nu, nu sunt, am fost de acord, conştient că nu mă subapreciam.

Încercă o tactică diferită.

— Dacă mă ajuți să scap, îți spun cine este conducătorul Scepticilor.

— Chiar şi acum, în timp ce vorbim, continuăm să-i ucidem. Până la urmă ajungem şi la el.

Şi ca să-mi atenuez lovitura, am adăugat:

— Spune cuiva important că vrei să vorbeşti imediat cu un judecător despre clemență. Lasă informația să atârne în fața lor ca momeala în cârligul undiței.

— Nu vreau clemență, imbecilule, a zbierat. Vreau să fiu liberă.

Recunosc că toată situația aceasta mă făcea să mă simt cam aerian. Tocmai i-o trăsesem celei mai sexy instructoare din tabără, iar orgoliul meu a primit un tribut mişto, dar când am plecat auzind gemetele din compartiment, inima mea s-a frânt în ciuda faptului că ea era o conspiratoare ucigaşă. N-ar fi trebuit să o las să mă seducă, dar… sunt tânăr şi impresionabil.

Chemarea la arme

Dl. Humboldt a trimis după mine când am fost complet vindecat.

— Jack, este cerută prezența ta la bordul lui *Conquistador*.

— De ce?

— N-ai aflat? Plecăm la război şi aproape toți cei ce aveau experiență de luptă cu o *piele* A.C.E au murit în lupta cu Scepticii.

— Dar nu am încă vârsta pentru încorporare.

— În cazul tău, au făcut o excepție. În curând, îi vei face pe aceşti Bleeders să sângereze.

M-am gândit că el mă consideră un tip norocos, dar eu nu mă simțeam aşa.

Mă simțeam ca şi cum aş fi fost condamnat la moarte.

Va urma...

Călăreţii de fier

Rodica BRETIN

Fantasy

Rodica BRETIN

Călăreții de fier

Eram un băiețandru, crezîndu-mă stăpîn absolut în labirintul străduțelor înguste, aflate la periferia oraşului - cînd, într-o dimineață, desprinşi parcă din legenda ce-mi umpluse de spaimă nopțile copilăriei, s-au ivit din ceață trei cavaleri înzăuați, călărind pe armăsari uriaşi, de culoarea zăpezii. Înaintau sub aripa tenebrelor ca sub o mantie zdrențuită, contururi fantomatice de cai şi războinici, plutind într-o tăcere ireală. Au trecut pe lîngă mine într-un galop maiestuos, însoțit de fluturarea sumbră a pelerinelor şi răceala întunecatelor armuri, iar în spate - prevestită de tunetul năucitor al miilor de copite ghintuite care izbeau caldarîmul - venea Hoarda dezlănțuită. Apărută de nicăieri şi îndreptîndu-se spre necunoscut, cavalcada străbătea într-un iureş învolburat străzile oraşului, sub ochii îngroziți ai locuitorilor.

N-am să uit niciodată chipurile palide ale călăreților, privirile golite de orice expresie, zîmbetul mort, încremenit pe buzele albe. Păstrau o ținută nefirească în şa, cu trunchiul lăsat mult pe spate şi mîinile încleştate de hățuri, încercînd parcă să pună capăt acestei curse demențiale. Mişcările oamenilor aveau o anumită rigiditate, contrastând cu salturile pline de forță şi agilitate ale armăsarilor superbi, cu grumazuri cabrate şi coame răsfirate în vînt asemeni stindardelor restriştei. Negrul strălucitor al pielii animalelor păstra moliciunea mătăsurilor scumpe; ochii arzători sfredeleau abisuri nebănuite, iar nările fremătătoare adulmecau aerul depărtărilor.

... Am văzut femeile ieşind la ferestre sau înaintea porților pentru a privi trecerea cavalcadei. Înfrigurate, cercetau trăsăturile imobile ale călăreților în căutarea unui chip anume, însă măştile lipsite de viață nu aveau vreun semn distinctiv, părînd reflexia unei singure ființe. ..

Fără a-şi domoli o clipă avîntul războinicii îmbrăcați în platoşe de piele şi purtînd căciuli din blană de lup, au părăsit oraşul, mistuindu-se în pulberea zărilor. Se întorceau în stepa nemărginită, gonind spre locul unde munți semeți se-ngemănau cu cerul, iar valul nesfîrşit al călăreților cutremura temeliile lumii. Coborînd din noaptea vremurilor, caii lor nemuritori îi purtau

într-un galop năpraznic, niciodată întrerupt sau încetinit, inexorabil ca şi Timpul...

După plecarea călăreților, faptele peste care trecusem cu uşurința anilor mei tineri au început să mi se-arate într-o lumină nouă şi tulburătoare. Începeam să înțeleg de ce - deşi războaiele încetaseră de multe secole - printre locuitorii oraşului meu nu se afla nici un bărbat în putere, nici un bătrîn a cărui înțelepciune să biruie urgia. Naşterea unui băiat nu reprezenta un prilej de bucurie, căci - înainte să ajungă la vîrsta deplinei bărbății - tînărul împărtăşea soarta statornicită generației sale, pornind în odiseea fără de sfîrşit. Trebuia să ispăşească astfel blestemul neamului nostru de războinici nemiloşi, care îngropaseră cîndva popoare întregi sub ruinele şi cenuşa fortărețelor cucerite. Pentru femeile rămase să-şi crească pruncii şi să îmbătrînească în oraş, cei plecați spre o destinație obscură deveneau ființe inaccesibile, sortite să trăiască în tăcerea milenară a pustietăților...

Într-o noapte, am aşteptat ca ceilalți să adoarmă şi m-am furişat spre uşa unicei camere nelocuite din casa noastră, încăpere sumbră şi rece, de care mama se ferea cu groază. Înăuntru, la lumina săracă ce pătrundea prin fereastra îngustă, am zărit draperia grea, ascunzînd o siluetă omenească. Am îndepărtat stofa groasă şi m-am pomenit în fața unui manechin îmbrăcat într-o platoşă din piele tăbăcită de meşteşugari din vechime. Atingînd-o, m-a înfiorat un straniu sentiment de nelinişte şi surescitare, iar prin minte mi-au străfulgerat amintiri ce nu-mi aparțineau - imaginea oceanului verde, cîmpia contopindu-se la orizont cu cerul, parfumul amețitor al ierburilor aducîndu-mi nostalgia stepei...

Chiar înainte de a cunoaşte întreg adevărul, am ştiut că, într-o zi, înspăimîntătoarea cavalcadă se va întoarce: temerile îmi sporeau cu fiecare an, cu fiecare clipă de aşteptare înfrigurată. Locuitorii nu vorbeau niciodată despre misterioasa lavină de oameni, cai şi arme ce acoperea din cînd în cînd străzile, teribila taină a Hoardei rămînînd inaccesibilă înțelegerii mele de copil. Mă revolta resemnarea oamenilor în fața invaziei de care se temeau, fără a îndrăzni să i se ridice împotrivă.

... Cînd tunetul Hoardei - asemeni unei cascade prăvălindu-se într-un hău stîncos - şi-a rostogolit ecoul peste oraşul adormit, m-am trezit din somnul bîntuit de năluciri. Nici trăznetul despicînd cerul în nopțile de vară, nici clocotul torentelor ieşind din matcă, nu puteau acoperi tropotul asurzitor al miilor de copite.

Călare pe uriaşii lor armăsari albi, cei trei cavaleri ai tenebrelor au trecut în galop, învăluiți în aceeaşi linişte sumbră. Armurile, spadele, coifurile înalte cu viziere lăsate, lăncile grele şi lungi, toate plăcile de oțel care ar fi trebuit să strălucească sub razele lunii erau mate, absorbind parcă lumina, mai negre decît întunericul însuşi.

Dar, mai înspăimîntători decît ei, veneau în urmă *Caii Hoardei*. Cu ochii de foc şi coamele lungi fluturînd sălbatic în galopul vijelios. Caii înaintau ca un

torent negru, în care nu se zărea nici un călăreț. Deodată, cu un nechezat strident ce a zguduit bolta, armăsarii s-au răspîndit pe nenumăratele străzi ale cetății.

Ascultînd tropotele răsunînd pe lespezile de granit, m-a cuprins durerea pentru bărbații neamului meu, urgisiți peste timp de nesăbuita cruzime a strămoşilor. Într-o noapte ca aceasta, hoarde sălbatice venite dinspre ținuturile aspre ale îndepărtatului nord, pustiiseră oraşul, nimicind paşnica stirpe de meşteşugari pricepuți care-l duraseră. Învingătorii îşi aflaseră vremelnic sălaş în aşezarea cucerită, pînă cînd, neliniştita chemare a stepei le înfierbîntase sîngele, făcîndu-i să încalece iarăşi pe caii lor iuți şi să dispară spre alte orizonturi, lăsîndu-şi femeile şi copiii în puternica cetate. Pentru a împlini blestemul ce apăsa asupra crudei seminții de războinici, urmaşii lor îşi părăseau astăzi vetrele liniştite, devenind umbre rătăcitoare într-o lume unde nu rămăsese nimic de cucerit...

Din spatele obloanelor, pîndeam tropotul solitar aducînd osînda asupra casei în dreptul căreia se oprea calul, nechezînd cu botul înălțat spre cer. Văzduhul se umplea de tînguirea femeilor şi poarta era larg deschisă pentru ca solul neînduplecatului destin să păşească nestingherit pe sub portal. Încordîndu-şi mîndru grumazul şi lovind nerăbdător dalele curții, armăsarul negru rămînea în aşteptare, pînă cînd cel pe care căzuseră sorții cobora scările pentru a-şi întîmpina resemnat viitorul. Bărbatul urca în şa cu mişcări țepene, dictate de o voință străină şi avea privirile stinse pe chipul ce căpătase imobilitatea unei măşti de ceară.

Din căsuțele sărace de la periferie sau din palatele pline de mătăsuri scumpe, vase de alabastru şi arme împodobite cu nestemate, au apărut curînd călăreți singuratici. Treceau pe sub arcurile de piatră, îmbrăcate în verdele iederii, prin marile piețe, golite ca prin farmec de mulțimea curioşilor, coborînd în trap uşor panta domoală a străzilor, spre fortificațiile exterioare. Conduşi de instinctul fără greş al armăsarilor, s-au întîlnit cu toții în fața porților cetății, unde trapul s-a transformat într-un galop avîntat, uriaşul fluviu de oameni şi cai revărsîndu-şi apele întunecate peste nesfîrşita cîmpie. ..

După plecarea bărbaților, soarele nu s-a arătat pe cer cîteva zile întregi, iar negurile aduse de vînturile nordului au coborît peste cetate. O linişte sumbră învăluia totul, străzile şi piețele rămînînd pustii în timpul zilei, ca într-un oraş părăsit. Doar seara tîrziu, din umbra zidurilor apăreau siluete înfăşurate în văluri, care se furişau spre susurul răcoros al fîntînilor, ținînd în mîini ulcioarele de lut. Se opreau cîteodată - ascultînd cu încordare ecoul unui tropot îndepărtat, numai de ele auzit în tăcerea deplină a nopții - apoi îşi reluau, grăbite, mersul. Paşii lor purtau povara unei dureri ascunse, iar tristețea le încovoia umerii mai mult decît greutatea apei clipocind în ulcioare.

Timpul a secat lacrimile femeilor, fără să poată stinge încrîncenarea împotriva ursitei. Dacă soții sau fiii lor ar fi pierit în vîltoarea unei bătălii,

puteau accepta sacrificiul, lăsînd uitarea să pecetluiască sipetul vechilor suferințe. Însă, gîndul la cei care cutreierau veşnic pustietățile - trecînd peste rîpe adinei, prin smîrcuri otrăvite sau deserturi de pucioasă - le făcea să se înfioare de o spaimă superstițioasă.

Fără să cunoască alinarea somnului, fără să simtă foamea sau setea, chinuiți de doruri nerostite şi de chemări înşelătoare ale zărilor, bărbații nu ştiau cît de temută le era întoarcerea. Străbătînd necuprinsul, treceau din nou, după ani lungi de pribegie, prin oraşul înstrăinat, semănînd groaza printre locuitori.

*

Bătrînul trăia într-o căsuță izolată, aflată lîngă poarta de sud a cetății. Dincolo de ziduri se întindea pajiştea cu iarbă înaltă, unde tinerii de vîrsta mea învățau să călărească şi să lupte cu armele războinicilor Hoardei... La vederea bărbatului masiv, cu pletele şi barba cărunte, ținîndu-se foarte drept în şa, ceilalți au fugit ca nişte laşi, lăsîndu-mă să înfrunt singur ochii săi negri, cercetători. Nenumărate zvonuri creaseră o aură stranie în jurul său: unii şopteau că era nebun - de aceea Caii îl cruțaseră - alții susțineau că fusese unul dintre călărețiii blestemați, însă reuşise să scape din Hoardă. Întors în oraş, Bătrînul nu povestise nimic despre ciudata sa odisee, iar firea lui mîndră şi neînduplecată îi alungase pe curioşi, făcînd ca pragul casei să-i fie ocolit.

Pe mine m-a primit cu inima deschisă şi am rămas nenumărate nopți sub acoperişul său, ascultîndu-i vorbele ce reînviau vremuri trecute. Îmi povestea despre Hoardele care cutreieraseră în voie ținutul, înfruntînd vînturile înghețate şi furia şuvoaielor, despre faimoasele cetăți îngenunchiate sub loviturile călăreților neînvinşi, despre bătălii crîncene şi marşuri nesfîrşite... Istorisind, Bătrînul privea undeva în afara timpului şi am înțeles că pentru el, a trăi însemna a-şi aduce aminte. Cînd zugrăvea imensele cîmpii, deschise către singurătate şi necunoscut, ochii i se umpleau de strălucire şi în glas îi vibra nostalgia stepei...

Bătrînul nu mi-a pomenit niciodată despre timpul cît călărise alături de Hoardă; părea însă chinuit de temeri nerostite, iar chipul îi purta pecetea unei presimțiri funeste. Într-o seară, m-a întîmpinat cu fraze incoerente, în eare numele Călăreților de Fier revenea obsedant. Cuvintele sale despre tărîmuri pierdute la marginea lumii m-au înfiorat şi le-am păstrat neschimbate în amintire, renunțînd să le mai desluşesc înțelesul.

Dimineața următoare am găsit casa pustie şi am ştiut eă Bătrînul părăsise oraşul pentru totdeauna. Deodată, sfărîmînd tăcerea care se lăsase în jur, am auzit iarăşi tunetul Hoardei.

Fără să se abată o clipă din drum, cavalerii înzăuați şi sumbra lor escortă au străbătut străzile într-un avînt nedomolit. Prin norul de praf ridicat în

iureşul galopului, am întrezărit figurile palide ale călăreților. Priveau înainte, încremeniți într-o stranie apatie: străbătuseră ca fulgerul cîmpii, păduri şi mlaştini, însă depărtarea ce sporea în urma lor ca un abis nu-i apropiase niciodată de vreo țintă...

După trecerea Hoardei, viața şi-a reluat cursul fireso pentru toți locuitorii cetății, în afară de mine. Temîndu-mă de întoarcerea Călăreților de Fier zăvoram cu străşnicie poarta, uitînd că nici un lacăt nu a putut opri vreodată împlinirea sorții... Noaptea, auzeam un tropot greu urcînd pe fluviul infinit al Timpului. Ecoul acela solitar îmi alunga liniştea şi mă făcea să-mi drămuiesc ceasurile rămase, căci fiecare gest, fiecare tresărire a pleoapelor mă apropia de temutul deznodămînt. Cîteodată, mă surprindeam pîndind nerăbdător un zvon îndepărtat de copite care să vestească sfîrşitul chinuitoarei aşteptări. Visam caii negri ai Hoardei azvîrlindu-şi stăpînii - biete păpuşi neputincioase - în colbul unor meleaguri străine, unde zăceau, albite de soarele stepei, oasele atîtor generații de călăreți. Tresăream prin somn, crezînd că recunosc tropotul calului apropiindu-se de poartă sau mă trezeam dintr-un coşmar în care - osîndit pentru totdeauna să suport legănarea neplăcută a şeii - mă luptam să-mi eliberez picioarele prinse în capcana scărilor. Mîna stingă mi se încleştase în coama bogată, iar cu dreapta trăgeam cu disperare de hățuri. Mişcările mele nu făceau decît să iuțească pasul armăsarului, care - ignorîndu-mi împotrivirea tot mai slabă - țîşnea într-un galop turbat, amenințînd să mă azvîrle din şa. . .

Trăisem de atîtea ori cu gîndul sosirea Cailor, încît, atunci cînd văzduhul nopții a răsunat de nechezatul sonor, m-am trezit cu mintea limpede, fără să mă încerce fiorul paralizant al fricii. Imbrăcîndu-mi costumul de piele - sorocit încă de la naşterea mea acestei clipe - n-am şovăit deloc şi degetele nu mi-au tremurat în vreme ce încercam tăişul armelor. Am ieşit în curte, surd la plînsul sfîşietor al mamei şi surorilor, căci nu aveam ochi decît pentru armăsarul cel negru, ieşit din îmbrățişarea Nopții, care mă aştepta scormonind nervos praful drumului. Cînd i-am atins pielea mătăsoasă, strălucind sub razele Lunii, am simțit cum pînza fină, țesută din întâmplările trecutului, se destramă şi o patimă nouă îmi arde în piept. Cuprins de exaltare, am sărit în şa, ca şi cum aş fi trecut granița unui tărîm fermecat. M-am aplecat peste greabănul armăsarului şi strigătul meu ascuțit, de îndemn, a cutremurat zările. Lipit de spinarea netedă, simțeam că devin o singură ființă cu nobilul animal care trecuse dintr-un salt sălbatic dincolo de arcada porții... A urmat goana oarbă pe străzile cufundate în beznă, întâlnirea cu Hoarda întregită lîngă zidurile cetății, uruitul continuu al imensei lavine în marş, nechezatul cailor, amenințătoarea vecinătate a tenebrelor, alungată de prezența nevăzuților mei tovarăşi... Cu primele reflexe roşietice, anunțînd apropierea zorilor, am desluşit siluetele unor copaci falnici, înălțîndu-se din ceața fumurie care acoperea covorul de frunze. Ropotul cailor se lovea de trunchiuri, multiplicîndu-se, iar pădurea răsuna de trosnetul crengilor zdrobite de călăreți. Trecînd pe sub bolțile înalte de

verdeață, mă apăsau teama şi singurătatea, de aceea am lăsat bucuros în urmă ultimii arbori, ieşind într-o pajişte acoperită cu rouă, de unde se deschidea vasta perspectivă a stepei...

Călăream în primele rînduri şi nu puteam cuprinde cu privirea decît o parte din desfăşurarea de forță primară a Hoardei, acoperind cîmpia ca un văl negru. Cei aflați alături de mine nu păreau să mă recunoască; ochii lor cercetau cu încordare orizontul şi fețele palide căpătaseră o asprime care-i maturiza. Văpaia neliniştii mi se cuibă rise iarăşi în suflet, dar ceea ce resimțeam cu toată ființa nu era regretul pentru anii frumoşi petrecuți în oraş, ci nerăbdarea de a trece pragul universului ademenitor al spațiilor libere, dorința neînfrînată de a cunoaşte lucruri ascunse muritorilor de rînd. . . Risipită pe-ntinsul stepei, Hoarda înghițea distanțele într-un galop susținut, străbătând acelaşi peisaj monoton, călăuzită de trei puncte mişcătoare, abia vizibile înspre marginea zării: Călărețiide Fier. Soarele se dilatase monstruos, discul său incandescent cuprinzînd întreaga boltă, de unde revărsa peste capetele noastre un foc toropitor. Nepăsători la dogoarea zilei, ceilalți scoteau chiote prelungi, îmboldindu-şi caii cu pintenii sau lovindu-i cu latul săbiilor arcuite, obligîndu-i să întețească goana. Armăsarul meu necheză neliniştit, cerîndu-mi parcă să nu mă alătur demenței generale. L-am bătut uşor cu palma pe grumazul încordat, scoțîndu-l în afara şuvoiului care amenința să ne calce în picioare; de pe margine puteam privi în voie învălmăşeala de trupuri țepene, fețe albite de praf, guri schimonosite şi săbii fulgerînd în soare. După ce avîntul furios s-a potolit la fel de neaşteptat cum începuse, am lăsat liber frîul calului - a cărui nerăbdare abia o stăpîneam acum - şi ne-am reluat locul în fruntea călăreților. În ciuda ritmului epuizant al înaintării, n-am reuşit să ne apropiem de călăuze decît pe înserat, cînd umbrele nopții începeau să întunece azurul. Am continuat să călărim toată noaptea şi ziua următoare, avînd mereu în față imaginea Călăreților de Fier, asemeni unui miraj spre care năzuiam zadarnic. Uniformitatea cîmpiei şi lumina neobişnuită ce iradia pe cer dinspre apus începeau să-mi rănească privirea. Trupul mi se acomodase surprinzător de repede marşului necruțător, dar gîndurile se răzvrăteau uneori, întorcîndu-se la cei rămaşi acasă. Purtat împreună cu ceilalți, fără putință de împotrivire, devenisem unul dintre călărețiiblestemați ai Hoardei, pe care nici frigul tăios al nopții, nici zăduful amiezii nu-i puteau atinge. Curînd, am pierdut socoteala timpului, zilele succedîndu-se cu o exasperantă încetineală în legănarea şeii. ..

Trecuseră ani de cînd rătăceam - uitați de speranțe şi doruri - sub strălucirea constelațiilor fără nume care vegheau dintotdeauna întinsul meleag al ierburilor amare. Zăpada acoperise din nou verdele cîmpiilor şi o ceață densă ascundea zările, cînd ne-am pomenit pe neaşteptate înaintea zidurilor unei cetăți scăldate în razele dimineții. Am străbătut într-un iureş nebun străzi şi piețe, înspăimîntîndu-i pe locuitori cu neîmblînzita noastră înfățişare de războinici ai trecutului şi cu zăngănitul armelor, reînviind bătălii

încrîncenate. Trecînd pe lîngă fațada casei cu un singur cat de la capătul unei străduțe pavate cu piatră gălbuie, o tresărire a vechilor amintiri îngropate sub straturi cernite de uitare mi-a secerat avîntul. O durere ascuțită mi-a fulgerat pieptul acoperit cu platoşa de piele şi am înțeles că treceam nepăsător - purtînd în suflet adierea rece a morții - prin oraşul binecuvîntat al copilăriei mele.

... Călăreții de Fier ne-au apărut brusc în față la ieşirea din cetate, iar văzduhul a răsunat de zgomotele învălmăşite ale masei de oameni, cai şi arme. În zăpăceala momentului, primele rînduri dădeau înapoi, lovindu-se de cei care veneau neştiutori din urmă, fără să bănuiască obstacolul. Croindu-mi drum prin vălmăşagul înfricoşaților mei tovarăşi, am țîşnit spre Călăreții încremeniți într-o tăcere amenințătoare. Piepturile puternice ale uriaşilor cai albi păreau un zid de netrecut, înaintea căruia armăsarul s-a oprit tremurînd.

Nu-i văzusem niciodată în toată măreția lor sumbră, apropierea dezvăluind liniile titanice din care erau clădiți. Caii aveau ochi de culoarea nopții, iar ceața densă ce le însoțea fiece răsuflare, învăluia siluetele Călăreților într-un abur lăptos. Ferecați în armuri metalice, fără a se clinti din seile masive, Cavalerii Tenebrelor semănau cu gigantice statui, coborînd răzbunătoare de pe socluri pentru a împlini un blestem ancestral. Lăncile de oțel, avînd în vîrf flamura neagră, spadele lungi şi drepte, scuturile grele, toate păreau făcute pentru uriaşi.

Panaşele întunecate şi faldurile pelerinelor largi fluturau în atmosfera limpede a zilei, deşi nici o adiere nu însufleția vastitatea cîmpiei. Uitîndu-mă la vizierele lăsate mă cuprindea un fior înghețat şi nu puteam scăpa de impresia stranie că, dincolo de suprafața mată a metalului, nu se afla absolut nimic. În scînteierea imaculată a zăpezii se aşterneau doar umbrele alungite monstruos ale cailor, ca şi cum, în jurul Cavalerilor ar fi existat un spațiu interzis, bîntuit de nălucile altor lumi.

Înnebunit de spaimă, armăsarul meu se răsuci cu violență într-o parte, făcîndu-mă să-mi pierd echilibrul şi să alunec din şa ca o păpuşă dezarticulată. Durerea mădularelor înțepenite de lungul marş mi-a răscolit ființa, smulgîndu-mi un geamăt înnăbuşit de pe buzele pecetluite de răstimpul tăcerii. Neputincios, am rămas cu fața îngropată în covorul afinat de nea, pînă ce atingerea răcoroasă m-a trezit, alungîndu-mi amorțeala. În ultimul moment m-am ferit din calea copitelor ghintuite şi am văzut uluit armăsarul negru ridicîndu-se între mine şi atacator, muşcînd gîtul alb al calului care fusese gata să mă calce în picioare. Surprins de atacul neprevăzut, acesta s-a retras cu un pas, în timp ce stăpînul său, neclintit, continua să ignore cele întîmplate. Din locul unde zăceam aşteptînd lovitura de sabie sau lance, l-am văzut pe primul Cavaler aplecîndu-şi panaşul; ca la un semn, toți trei şi-au întors caii spre apus, pornind în galop, urmați de tunetul Hoardei. După trecerea lavinei, simțind pe obraz răsuflarea caldă a

credinciosului meu armăsar, i-am cuprins cu brațele grumazul catifelat şi, agățîndu-mă de coama lui bogată, m-am săltat cu greutate în şa. Am tresărit cînd colții de cristal ai gerului s-au înfipt nemilos în trupul meu devenit vulnerabil la vitregiile naturii şi oboseala drumului. Mi se făcuse foame, o sete cumplită îmi ardea cerul gurii, dar primeam chinurile cu recunoştința celui trezit din somnul neființei pentru a trăi încă o dată durerile şi bucuriile trecătorului tărîm pămîntesc.

„Blestemul s-a risipit", mi-am spus, privind Hoarda ce se îndepărta înghițită de ceață: eram slobod să mă întorc în oraşul meu, cum făcuse la vremea sa Bătrînul, dar tocmai amintirea bărbatului falnic, prieten şi sfătuitor înțelept, m-a făcut să şovăi.

Am intrat galopînd în cetatea aflată încă sub teroarea trecerii călăreților şi nimeni n-a îndrăznit să mi se opună cînd am pătruns sub portalul unei case, din care am ieşit strîngînd în mîini prada: pîine, carne şi apă. Suindu-mă pe neasemuitul armăsar am părăsit grabnic oraşul, fără să-mi pese de noua legendă pe care o lăsam în urmă.

Uitasem gustul de pămînt şi soare al pîinii, iar apa rece din burduful de piele mi-a potolit flacăra ce-mi ardea pieptul, în timp ce armăsarul gonea neobosit peste întinderea acoperită de zăpadă a stepei, încercînd să ajungă din urmă Hoarda.

Am străbătut meleaguri neprimitoare, unde şuierul duşmănos al vîntului sfîşia încremenirea de gheață, iar cenuşiul bolții mă apăsa ca o prevestire. Puțini dintre locuitorii oraşului se aventuraseră atît de adînc în ținuturile ostile ale îndepărtatului Nord şi nici unul nu se înapoiase să-şi povestească odiseea. . . Călăreții nu apăruseră încă la orizont, dar zăpada răscolită sub miile de copite stătea mărturie înaintării lor inexorabile spre un destin pe care îl presimțeam teribil.

Stînci cu forme bizare şi blocuri cenuşii de bazalt întrerupeau pe alocuri monotonia şesului, asemeni unor obeliscuri clădite de titani. Treceam pe lîngă imense clepsidre de piatră, măsurînd curgerea mileniilor pentru veşnicia lumilor minerale, pe lîngă arcade înalte, prăbuşite la porțile templului nevăzut al tăcerii. Şirul coloanelor zvelte, ruinate de trecerea timpului, mă ducea cu gîndul la efemera noastră existență într-un univers unde istoria unui neam însemna numai o clipă trecătoare. Soarele asfințea în spatele unui arc de granit, împrumutînd pietrei strălucirea aurului vechi, iar împrejur zăpada scînteia sub lumina focului ceresc. Jocul înşelător al reflexelor m-a făcut să cred că zăresc în depărtare turnurile şi crenelurile unei cetăți din care privirile treze ale străjerilor scrutau întinderea cîmpiei - dar nu era decît veghea nepăsătoare a naturii... Trecînd printre stîlpii de piatră ce păreau că se clatină amenințători sub razele lunii, armăsarul m-a purtat ca prin vis peste oglinda înghețată a unui rîu. Învins de somnul greu, născut din legănarea şeii, nu-mi amintesc cum am ajuns în apropierea

copacului singuratic, unde țipătul sfîşietor şi prelung al unei păsări necunoscute m-a făcut să tresar speriat.

În zori, străbăteam acelaşi tărîm sumbru, presărat cu citadele bazaltice, locuite de vulturii ce se roteau neliniştiți în tării. Am regăsit pe zăpadă urmele trecerii Hoardei şi, cînd cerul s-a înseninat, am desluşit la orizont o dungă întunecată.

Căldura zilei topise armura de gheață a rîurilor şi apa lor cenuşie, miloasă, se revărsa peste maluri, purtînd | povara sloiurilor. Mă opream şovăitor în fața stavilei neaşteptate, căci gîndul de a mă arunca orbeşte în bulboana tulbure mă înspăimînta, dar instinctul fără greş al armăsarului alegea întotdeauna cel mai lesnicios vad, ocolind şuvoaiele vijelioase.

Mă obişnuisem cu cetățile de piatră unde-şi aveau cuib i răpitoarele cerului, cu terasele suprapuse amplificînd şuierul vîntului şi turnurile plăsmuite de capriciul anotimpurilor - de aceea ivirea ruinelor fortăreței m-a surprins nepregătit. Zidurile năruite, bastioanele distruse într-un asediu a cărui amintire se pierdea în negura vremii, porțile mîncate de rugină, alcătuiseră cîndva un avanpost al civilizației, de care se izbiseră veacuri la rînd loviturile năvălitorilor. Măreața fortăreață rămînea la fel de impunătoare în trista ei decădere, ca în zilele crîncene ale ultimei bătălii. Discul roşu al soarelui lumina zidul dinspre apus al cetății, acoperindu-l cu o mantie de purpură. Inchizînd ochii, am văzut apărătorii luptîndu-se cu dîrzenia disperării pe zidurile năpădite de mulțimea duşmanilor, iar în urechi mi-a răsunat strigătul sălbatic, triumfător al Hoardei adunate în fața porților sfărîmate. Neîndurarea din epoca sîngeroasă urmărea peste timp - ca un blestem - seminția cuceritorilor, întrupîndu-se în Călăreții de Fier, făpturi apărute din tenebre pentru a conduce bărbații fiecărei generații pe un drum fără întoarcere.

Marşul prelungit îmi istovise trupul, iar mintea mi-era chinuită de himerele trecutului - cînd, într-un amurg, am ajuns din urmă Hoarda. Descumpăniți de obstacolul ivit în drumul lor, călăreții se opriseră la trecerea unei ape adînci şi întunecate. Un abur dens plutea peste undele negre ca smoala, formînd o perdea de ceață care ascundea privirilor celălalt mal. Tîrîndu-se ca un şarpe uriaş prin imensitatea albă, încorsetat între colții de stîncă şi gheață, fluviul deschidea la picioarele cailor o prăpastie fluidă de întuneric. Nu se mai auzea zăngănitul săbiilor izbite de scuturi, iar tăcerea ce coborîse peste capetele călăreților făcea să răsune clar vuietul apelor învolburate, rostogolindu-se în matcă. Părăsită de ardoarea războinică, Hoarda aştepta hotărîrea izbăvitoare a călăuzelor. Impasibili, Cavalerii de Fier au coborît povîrnişul abrupt, intrînd în apele mocirloase, revărsate peste mal. Călare pe armăsarii lor uriaşi, au păşit fără efort prin undele învolburate - care nu treceau totuşi de genunchii cailor - pînă cînd s-au pierdut între negurile ce învăluiau fluviul. Deodată, ca şi cum acesta ar fi fost semnalul aşteptat, războinicii s-au năpustit spre apele supuse de trecerea călăuzelor. În golul

format prin înaintarea miilor de cai s-a înălțat un talaz furios, care s-a spart într-o clipă, împroşcînd aerul cu ploaia de stropi şi acoperind suprafața tulbure a fluviului cu o spumă cenuşie. Aplecați peste grumazul armăsarilor, călăreții îi îndemnau cu strigăte şi lovituri - dorind parcă să treacă dincolo dintr-un singur salt - dar, în locul vadului larg, nisipos, copitele cailor s-au afundat într-un strat de noroi. Armăsarii înaintau sforăind şi poticnindu-se; abia mai încolo au dat de pietriş, apa ajungîndu-le acum pînă la piepturi. Din depărtare, Hoarda se vedea ca un pod viu, deplasîndu-se încet prin vîltoare. Uneori, cal şi călăreț dispăreau sub apă, căzînd în capcanele adîncului, apoi ieşeau la suprafață, călărețul încleştîndu-şi brațele de gîtul armăsarului care răzbătea cu greu prin vîrtejul perfid.

Primele rînduri ale Hoardei dispăruseră deja în aburul ce se ridica din ape, cînd, o chemare stridentă, venită din spatele barierei de ceață, mi-a rănit auzul. O stranie metamorfoză s-a petrecut atunci cu armăsarii care înnotau cuminte spre malul încă nevăzut: brusc, au început să se scuture cu mişcări sălbatice de povara nedorită a foştilor stăpîni, aruncîndu-i în mijlocul torentului. Rămaşi în voia Gurentului puternic, oamenii se zbăteau disperați, împotrivirea lor stîngace nefăcînd decît să le prelungească agonia, căci nici unul nu era deprins cu tainele apei. Văzduhul răsuna de strigăte sfîşietoare, pe care le ascultam împietrit de durere şi neputință, ştiind că nimeni nu va scăpa cu viață din îmbrățişarea rece a fluviului. Amorțeala trupurilor obişnuite cu şaua, greutatea armelor şi platoşelor de piele îi trăgeau inexorabil spre tărîmul de uitare din adîncul mîlos.

Lăsați pradă fluviului neiertător, striviți de caii ce se grăbeau spre malul ascuns de Cețuri - războinicii teribilei Hoarde erau acum doar biete ființe vulnerabile, cărora apropierea morții le redase graiul. Fețele palide, schimonosite de groaza sfîrşitului, apăreau la răstimpuri deasupra apei, luptîndu-se pentru fiecare clipă de viață. . . Calvarul bărbaților neamului meu a durat o veşnicie, iar cînd ultimul strigăt s-a stins, tăcerea sumbră coborîtă peste ape m-a cutremurat de oroare şi revoltă. Pe valurile acum liniştite, pluteau sulițe, scuturi şi cîte o platoşă de piele neagră, amintind de călăreții care înfioraseră lumea...

Atunci, am strîns frîul armăsarului, coborînd în undele tulburi, chiar prin locul unde trecuseră Călăreții de Fier. Il simțeam încordat şi atent la fiecare pas, ca şi cum instinctul lui sigur îl părăsise. Copitele îi alunecau în clisa moale şi respira cu greutate aerul stătut de mlaştină, neliniştit de apropierea largului. Apa urca mereu în jurul nostru, mă înfiora cu atingerea neplăcută de reptilă înlănțuindu-mă strîns, trăgîndu-mă pentru totdeauna spre abis. Cînd n-a mai atins fundul apei, calul a făcut un salt în gol, începînd să înoate împotriva curentului. Nu se auzea decît clipocitul valurilor despicate de înaintarea noastră, iar ceața ne-a înconjurat de pretutindeni, ascunzînd malul la care nu ne mai puteam întoarce. . .

Se înnoptase, dar celălalt țărm nu apăruse încă şi începeam să mă îndoiesc de realitatea lui; în jurul meu stăruia întunericul şi frica, iar tot ce vedeam era un petec de cer înstelat - apărînd uneori dintre vălătucii de ceață - şi apele plumburii care începuseră din nou să fiarbă. Aveam senzația stranie că sînt unicul supraviețuitor în pustietatea oglinzilor de ape, în timp ce oamenii pieriseră cu toții într-un imens deluviu. . . Am tresărit, auzind un sunet ascuțit, pătrunzător, vibrînd peste unde. Cînd s-a repetat a doua oară, armăsarul a nechezat uşor, însă, după o scurtă ezitare, a continuat să înoate printre talazurile care amenințau să ne răstoarne.... Nu ştiu cît a durat chinuitoarea traversare - de nenumărate ori am fost gata să pierim înghițiți de ape - dar, în cele din urmă, negurile s-au risipit şi am văzut undeva în față scînteierea zăpezii ce acoperea țărmul stîncos.

... Aplecat peste greabănul umed al calului, îi mîngîiam pielea netedă, scuturată de fiori; cînd mi-am ridicat privirile spre orizontul vegheat de Lună, am zărit în lumina-i argintie trei siluete nemişcate, la poalele unei coline. Cu vizierele trase şi lăncile îndreptate în sus, Cavalerii de Fier aşteptau înfruntarea. Caii lor uriaşi, părînd nişte coloşi dăltuiți în marmură, ascundeau o forță latentă care, odată stîrnită, distrugea totul. Dar pelerinele cu falduri largi, căzînd peste armurile negre, şi fluturarea amenințătoare a panaşelor nu mă mai îngrozeau.

Ridicînd sfidător sulița în aer am dat frîu liber armăsarului ce porni la trap, apoi, pe măsură ce distanța dintre noi şi Călăreții de Fier se micşora, începu să galopeze, cuprins de frenezia atacului. Cînd mi-am coborît sulița, țintind chiar grila întunecată de la viziera primului Cavaler, nu auzeam nici şuierul vîntului, nici tropotul copitelor răscolind zăpada: în urechi îmi răsunau strigătele de agonie ale bărbaților neamului meu, iar glasul sîngelui îmi amintea de măreția Hoardei, sfîrşită sub apele fluviului.

Ajuns în fața Călăreților de Fier - la fel de neclintiți în disprețul lor - mi-am dat seama că nici măcar nu coborîseră lăncile. În clipa următoare, sulița mea s-a înfipt în viziera Cavalerului şi un strigăt triumfător mi-a țâşnit de pe buze. Bucuria s-a transformat însă repede în teroare, căci vîrful de oțel al armei trecuse prin trupul făpturii de coşmar fără să întîlnească nici un obstacol şi, purtat de furia atacului, m-am prăbuşit din şa, zdrelindu-mă de colții stîncoşi ce pîndeau sub zăpadă. Am sărit însă imediat în picioare, scoțîndu-mi sabia şi întorcîndu-mă să-i înfrunt pe Cavalerii Nopții: uluit, l-am văzut pe adversarul meu pierzîndu-şi consistența metalică, devenind treptat o siluetă transparentă, profilată vag în lumina Lunii. Ceilalți doi sufereau aceeaşi stranie schimbare, din trupurile statuare ale Cavalerilor şi uriaşilor armăsari albi rămînînd contururi subțiri de fum, ce s-au topit curînd în văzduh.

Am ştiut atunci că blestemul ce apăsa de secole destinul neamului meu se destrămase pentru totdeauna, Călăreții de Fier întorcîndu-se în lumea de tenebre care-i zămislise, pentru a conduce acolo hoardele de năluci prin pustietăți lunare.

DIN SERIA JACK REACHER

LEE CHILD

FIUL CEL MIC

LEE CHILD

FIUL CEL MIC

O povestire din seria Jack Reacher
Traducerea: Ştefi Todo

Episodul I

CAPITOLUL UNU

Într-o zi caniculară din august 1974, un bătrân din Paris a făcut ceva ce n-a mai făcut în viața lui: s-a trezit dimineața, dar nu s-a dat jos din pat. N-a putut. Numele lui era Laurent Moutier şi se simțea rău de zece zile, ultimele şapte fiind groaznice. Mâinile şi picioarele şi le simțea subțiri şi slăbite, iar pieptul parcă îi era plin de beton. Ştia ce se întâmplase. Fusese de meserie restaurator de mobilă şi devenise ceea ce de multe ori îi aduceau clienții: o moştenire de familie veche şi viermănoasă, slăbită şi putrezită dincolo de orice speranță. Nu a avut nici măcar o problemă. Totul s-a prăbuşit dintr-o dată. Nu mai era nimic de făcut. Inevitabil. Aşa că stătea răbdător, cu respirația şuierătoare, aşteptând menajera.

Ea a ajuns la ora 10 şi nu a avut nici un mare şoc, nici o surpriză. Cei mai mulți din clienții săi erau bătrâni, venind şi plecând cu regularitate. A sunat la doctor şi la un moment dat, răspunzând în mod clar la o întrebare despre vârsta lui, Moutier a auzit-o apunând: „Nouăzeci”, într-o manieră resemnată, şi totuşi satisfăcută, o manieră care spunea multe, de parcă ar fi fost o frază întreagă cuprinsă într-un singur cuvânt. I-a amintit de el cum stătea în atelierul de lucru, respirând în praf, lipici şi lac, privind un dulap extrem de fărâmicios şi spunând „Bine, hai să vedem”, când de fapt se gândea deja cum să scape de el.

A fost stabilită o vizită la domiciliu pentru mai târziu în aceeaşi zi, dar, ca pentru a confirma diagnosticul nespus, menajera l-a întrebat pe Moutier unde-şi ține agenda, ca să poate suna familia. Moutier avea o agendă, dar n-avea nicio familie în afara fiicei sale, Josephine, care oricum aproape umpluse agenda, deoarece se muta foarte des. Pagină după pagină era plină de adrese tăiate şi de numere lungi de telefon din străinătate. Menajera l-a format pe ultimul dintre acestea şi a auzit zgomotul şi ecoul unei distanțe mari, apoi o voce vorbind în limba engleză, limbă pe care ea n-o înțelegea, aşa că a închis. Moutier a văzut-o oscilând un moment, dar apoi, ca pentru a confirma

diagnosticul încă o dată, a plecat să-l caute pe profesorul pensionar care locuia cu două etaje mai jos, un bătrân moale, pe care Moutier îl considera practic cretin, dar chiar şi aşa, cât de bun lingvist trebuie să fii ca să traduci *Ton père va mourir* în *Your father is going to die*[1]?

Menajera s-a întors cu profesorul, ambii îmbujorați din cauza scărilor, apoi tipul a format din nou acelaşi număr lung de telefon şi a cerut să vorbească cu Josephine Moutier.

— Nu, *Reacher*, idiotule, a spus Moutier, cu o voce care ar fi trebuit să fie un strigăt, dar de fapt a ieşit ca o şoaptă tuberculoasă. Numele său după căsătorie e Reacher. Ei nu ştiu cine e Josephine Moutier.

Profesorul şi-a cerut scuze şi s-a corectat, întrebând de Josephine Reacher. A ascultat câteva momente, a acoperit receptorul cu mâna şi, uitându-se la Moutier, a întrebat:

— Care e numele soțului ei? A ginerelui tău?

— Stan, a spus Moutier. Nu Stanley. Doar Stan. Stan e în certificatul de naştere. Am văzut. E căpitanul Stan Reacher din Corpul de Marină al Statelor Unite.

Profesorul a transmis informația apoi a aşteptat din nou. Apoi a închis. S-a întors şi a spus:

— Tocmai au plecat. Se pare că doar cu câteva zile în urmă. Toată familia. Căpitanul Reacher a fost mutat altundeva.

CAPITOLUL DOI

Profesorul pensionar vorbise cu locotenentul de serviciu de la baza navala din Guam, în Pacific, unde Stan Reacher îşi desfăşurase activitatea ca ofițer de legătură cu Corpul de Marină. Acel serviciu plăcut a luat sfârşit şi el a fost trimis la Okinawa. Familia – soția Josephine şi cei doi fii ai săi, Joe, în vârstă de cincisprezece ani şi Jack, de treisprezece ani – l-a urmat trei zile mai târziu, într-un avion de pasageri, care a făcut escală la Manila.

Josephine Reacher era o femeie strălucitoare, energică, spirituală, care la 44 de ani tot mai era curioasă cu privire la lume şi bucuroasă că poate vedea atât de mult din ea, încă tolerantă la nenumăratele mutări şi la condițiile de locuit destul de proaste.

Joe Reacher, la 15 ani era aproape un bărbat, deja având 1,80 m şi aproape 100 de kilograme, era un gigant pe lângă mama lui, dar era încă tăcut şi studios, semănând mai degrabă cu Clark Kent[2], decât cu Superman.

[1] Tatăl tău va muri. (În fr. şi engl. în original)

[2] Personaj fictiv din benzile desenate, apărut în 1938, creat pentru a întruchipa identitatea „civilă” şi secretă a lui Superman. De-a lungul timpului diferențele dintre cele două identități au devenit tot mai accentuate, personajul devenind tot mai stângaci şi manierat.

Jack Reacher, la 13 ani, arăta ca schița pe un şervețel a unui proiect chiar mai mare şi mai ambițios, cu oasele sale imense arătând ca schelele în jurul unui proiect major de construcție. Încă 15 centimetri şi cam 40 de kilograme de carne pe oase vor finaliza proiectul, iar acestea erau pe drum. Avea mâini mari şi ochii vigilenți. Era la fel de tăcut ca fratele său, dar nu era studios. Spre deosebire de fratele său era totdeauna strigat doar cu numele de familie. Nimeni nu ştia de ce, dar familia era formată din Stan şi Josie, Joe şi Reacher, şi aşa a fost dintotdeauna.

Stan şi-a întâlnit familia când a coborât din avion la aeroportul din Futenma şi au luat un taxi către bungalow-ul pe care l-au găsit cam la un kilometru de plajă. Era cald şi linişte înăuntru şi dădea spre o stradă îngustă, betonată, cu şanțuri pe ambele părți. Strada era dreaptă şi mărginită cu case mici înghesuite una în alta, iar la capătul ei se vedea un petic de ocean. Până în acel moment familia trăise în mai mult de 40 de locuri, aşa că rutina mutării devenise o a doua natură. Băieții au găsit al doilea dormitor şi erau lăsați să hotărască dacă acesta necesita curățenie sau nu. Dacă da, îl curățau chiar ei, dacă nu, nu o făceau. În acest caz, ca de obicei, Joe a găsit ceva îngrijorător, iar Reacher nu a găsit nimic. Aşa că l-a lăsat acolo pe Joe şi s-a îndreptat spre bucătărie unde în primul rând a băut un pahar cu apă, apoi a aflat ştirile proaste.

CAPITOLUL TREI

Părinții lui Reacher stăteau unul lângă altul la masa din bucătărie, studiind o scrisoare pe care mama lui o adusese tot drumul din Guam. Reacher a văzut plicul. Avea ceva de-a face cu sistemul de educație. Mama lui a spus:

— Tu şi Joe trebuie să dați un test înainte de a începe şcoala aici.

— De ce? a întrebat Reacher.

— Nivelul, spuse tatăl său. Trebuie să ştie cum vă descurcați.

— Spune-le că ne descurcăm bine. Mulțumeşte-le, dar nu vreau, mulțumesc.

— Pentru ce?

— Sunt mulțumit unde sunt. Nu vreau să trec peste o clasă. Şi sunt sigur că şi Joe simte la fel.

— Crezi că vor să te treacă peste o clasă?

— Nu?

— Nu, spuse tatăl său. Vor să vă trimită o clasă mai jos.

— De ce-ar face asta?

— Noua politică, spuse mama. Ați făcut şcoala într-un mod foarte fragmentat. Trebuie să verifice că sunteți pregătiți să treceți mai departe.

— N-au făcut asta niciodată până acum.

— De aceea o numesc noua politică. E opusă celei vechi.

— Vor ca şi *Joe* să dea testare? Să dovedească el că e pregătit pentru clasa următoare? Va leşina.

— Va fi bine. E bun la teste.

— Nu asta e ideea, mamă. Ştii cum e el. Se va simți insultat. Aşa că va obține un punctaj de sută la sută. Sau de o sută zece. Asta-l va înnebuni.

— Nimeni nu poate obține un punctaj de o sută zece la sută. Nu e posibil.

— Exact. Capul lui va exploda.

— Şi tu?

— Eu? Voi fi bine.

— Te vei strădui?

— Care e calificativul de trecere?

— Cincizeci la sută, probabil.

— Atunci voi ținti la cincizeci şi unu. Nici un punct mai mult nu merită efortul. Când va fi?

— Peste trei zile. Înainte să înceapă semestrul.

— Groaznic, spuse Reacher. Ce fel de sistem de educație e ăla care nu înțelege sensul unui cuvânt simplu ca *vacanță.*

CAPITOLUL PATRU

Reacher a ieşit afară pe strada betonată şi s-a uitat la peticul de ocean pe care-l vedea în zare. Marea Chinei de Est, nu Pacificul. Pacificul se întindea în cealaltă direcție. Okinawa era una dintre insulele Ryuku şi Insulele Ryuku separau cele două ape.

Erau vreo 40 de case între Reacher şi apă pe partea stângă a străzii şi alte 40 pe dreapta. S-a gândit că cele mai apropiate de el şi mai îndepărtate de apă ar putea fi cele în care sunt cazate familiile celor din marină, iar cele mai îndepărtate de el şi mai apropiate de apă ar putea fi cele deținute de localnici, de familiile japoneze care locuiau acolo permanent. Ştia cum funcționează agențiile imobiliare. *La câțiva paşi de plajă.* Oamenii se băteau pentru locuri ca acesta şi, în general, militarii îi lăsau pe localnici să obțină cele mai bune poziții. Departamentul Apărării se temea de fricțiuni. În special în Okinawa. Aeroportul era chiar în centrul oraşului Genowan, care era un oraş destul de mare. De fiecare dată când decola un avion de transport, profesorii trebuiau să se oprească din predat un minut sau două din cauza zgomotului.

A întors spatele Mării Chinei de Est şi a pornit spre interiorul insulei, trecând pe lângă micile case identice, traversând o intersecție de patru străzi, unde erau alte case identice aşezate într-o matrice perfect rectilinie. Erau construite repede şi ieftin, dar arătau bine. Erau menținute meticulos. A văzut câteva localnice, mici ca nişte păpuşi, pe unele verande. A salutat politicos din cap,

dar ele au privit în altă parte. Nu a văzut nici un copil japonez. Poate că erau deja la şcoală. Poate că semestrul lor a început deja. S-a întors şi la câteva sute de metri mai încolo l-a găsit pe Joe pe stradă, căutându-l.

— Ți-au spus despre test? a întrebat Joe.

— Nicio problemă, a răspuns Reacher aprobând din cap.

— Trebuie să trecem.

— Bineînțeles că vom trece.

— Nu, vreau să spun că într-adevăr trebuie să *trecem* de chestia asta. Trebuie să-i spargem. Trebuie să depăşim limitele.

— De ce?

— Încearcă să ne umilească, Reacher.

— Pe noi? Nici nu ne cunosc.

— Pe oamenii ca noi. Mii de oameni ca noi. Trebuie să-i umilim şi noi. Trebuie să-i facem să se simtă jenați doar pentru că s-au gândit la aşa ceva. Trebuie să le dăm peste ochi cu testele lor stupide.

— Sunt sigur că o vom face. Cât de greu poate fi?

Joe a spus:

— E o nouă politică, aşa că ar putea fi un nou fel de test. Ar putea fi orice chestii noi în ele.

— Ca de exemplu?

— N-am nicio idee. Ar putea fi orice.

— Bine, voi face tot ce pot.

— Cam cum stai la cultura generală?

— Ştiu că Mickey Mantle a înscris 303 puncte acum zece ani. Şi 285 acum cincisprezece ani. Şi 300 acum douăzeci de ani. Ceea ce înseamnă o medie de 296, care e foarte aproape de media generală a carierei lui, de 298, ceea ce trebuie să însemne ceva.

— N-or să te întrebe despre Mickey Mantle.

— Atunci despre cine?

Joe a spus:

— Trebuie să ştim. Şi avem dreptul să ştim. Trebuie să mergem la şcoală şi să întrebăm despre ce-i vorba.

— Nu poți face asta la teste, a răspuns Reacher. E contrarul scopului testelor, nu crezi?

— Suntem îndreptățiți să ştim măcar din ce parte sau părți ale materiei vor fi testele.

— Va fi citit şi scris, adunare şi scădere. Poate şi împărțire dacă avem noroc. Ştii cum merge. Nu-ți face griji.

— E o insultă.

Reacher n-a spus nimic.

CAPITOLUL CINCI

Fraţii Reacher s-au întors împreună, au traversat intersecţia şi au intrat pe lunga stradă betonată. Noua lor casă era drept înainte, pe stânga. O bucăţică de mare albastru deschis strălucea la distanţă, în soare. Se vedea o pată de nisip alb. Poate şi palmieri. Între casa lor şi mare erau copii pe stradă. Toţi băieţi. Americani, albi şi negri, probabil vreo două duzini. Familiile celor din marină. Vecini. Erau grupaţi în faţa caselor, în partea cu case mai ieftine a străzii, la o mie de paşi de plajă.

— Hai să vedem Marea Chinei de Est, a spus Reacher.

— Am mai văzut-o. Şi tu, a spus Joe.

— Am fi putut să îngheţăm în Coreea toată iarna.

— Am fost doar în Guam. De cât de multă plajă poate avea nevoie o persoană?

— Atât cât poate obţine.

— Avem un test în trei zile.

— Exact. Deci nu trebuie să ne facem griji azi.

Joe a oftat şi au pornit, trecând de casa lor, către bucăţica de albastru a mării. În faţa lor ceilalţi băieţi i-au văzut venind. S-au ridicat de pe borduri, au păşit peste şanţuri şi, bătând din picioare, au păşit spre mijlocul drumului. S-au aşezat în formă de vârf de săgeată, cu privirea înainte, cu braţele încrucişate, cu pieptul înainte, peste douăzeci de băieţi, câţiva în vârstă de 10 ani, iar unii cu un an sau doi mai mari decât Joe.

Bun venit în cartier.

Vârful săgeţii era un băiat dur, cu gâtul gros, având vreo şaisprezece ani. Era mai scund decât Joe, dar mai mare decât Reacher. Purta un tricou militar şi o pereche de pantaloni kaki zdrenţăroşi. Avea mâini dolofane, cu încheieturile acoperite de grăsime, fără să se vadă oasele acestora. Stătea la vreo cinci metri, aşteptând.

— Sunt prea mulţi, a spus Joe.

Reacher n-a spus nimic.

— Să nu începi nimic, a spus Joe. Ascultă-mă. Vom rezolva asta mai târziu, dacă va trebui.

Reacher zâmbi.

— Vrei să spui după test?

— Trebuie să iei în serios testul.

Au mers mai departe.

Patruzeci de locuri diferite. Patruzeci de primiri diferite de la cartiere diferite. Cu excepţia faptului că primirile nu erau diferite. Toate au fost le fel. Tribalism, testosterone, ierarhii, toate felurile de instincte nebune. Teste diferite.

Joe şi Reacher s-au oprit la doi metri de băiatul puternic şi au aşteptat. Tipul avea un furuncul pe gât. Şi nu mirosea prea bine. A spus:

— Voi sunteţi băieţii noi.

— Cum ţi-ai dat seama? a întrebat Joe.

— Nu erați aici ieri.

— Remarcabilă deducție. Te-ai gândit vreodată la o carieră în FBI?

Durul n-a răspuns. Reacher a zâmbit. Şi-a dat seama că-i putea trage un croşeu de stânga drept în furuncul. Ceea ce probabil ar fi durut ca naiba.

— Mergeți la plajă? a întrebat durul.

— Există o plajă? a întrebat Joe.

— Ştiți bine că există o plajă.

— Şi tu ştii unde mergem.

— Asta e o stradă cu taxă.

— Ce? a spus Joe.

— Ai auzit. Trebuie să plătiți taxa.

— Care-i taxa?

— Nu m-am decis încă, a spus durul. Când o să văd ce aveți, o să ştiu ce să vă cer.

Joe n-a răspuns.

— Ați înțeles? a întrebat tipul.

— Nici un pic, a spus Joe.

— Asta pentru că eşti un retardat. Amândoi sunteți nişte copii retardați. Am auzit totul despre voi. Vă pun să dați testele pentru retardați, pentru că sunteți retardați.

— Joe, *asta* e o insultă, a spus Reacher.

— Hei, micul retardat vorbeşte, nu-i aşa? a spus tipul.

— Ai văzut noua statuie din piața din Luzon? a întrebat Joe.

— Ce-i cu ea?

— Ultimul tip care s-a bătut cu frate-meu e îngropat în piedestalul ei.

Tipul s-a uitat la Reacher şi a spus:

— Asta nu sună prea bine. Eşti un psiho retardat?

— Ce-i aia? a întrebat Reacher.

— Ca un psihopat.

— Vrei să spui că am făcut ce am făcut şi nu simt nicio remuşcare după aia?

— Cred.

— Atunci da, cam sunt un psihopat, a spus Reacher.

Linişte, cu excepția zgomotului unei motociclete în depărtare. Apoi două motociclete. Apoi trei. La distanță, dar apropiindu-se. Tipul puternic şi-a aruncat privirea către intersecția celor patru drumuri de la capătul străzii. În spatele lui, formația în formă de săgeată s-a spart. Copii s-au întors pe verandele şi în curțile lor. O motocicletă a încetinit şi a cotit pe stradă, încetinind de-a lungul ei. Pe ea era tip în haine militare. Nu avea cască. Un subofițer, întorcându-se de la bază la terminarea programului. Era urmat de încă doi, unul pe o Harley. Tații severi, sosind acasă.

— Vom termina treaba asta altă dată, a spus tipul dur, cu furuncul pe gât.

— Ai grijă ce-ți doreşti, a spus Joe.

Reacher n-a spus nimic.

CAPITOLUL ŞASE

Stan Reacher era tăcut din fire, dar era mai tăcut decât oricând la micul dejun din a patra dimineață la noua locație, care se putea dovedi un serviciu foarte dur. În Statele Unite președinția a schimbat totul un pic cam prematur, şi consilierii militari s-au bătut în a-i prezenta noului tip o gamă completă de opțiuni pe care să le analizeze. Practica standard. Începutul oricărei noi administrații era la fel. Exista un plan pentru orice eveniment neprevăzut imaginabil în teorie, şi toate erau scoase de la naftalină. Vietnamul a fost lăsat în urmă, în Coreea s-a ajuns la un impas, Japonia era un aliat, Uniunea Sovietică era aceeaşi dintotdeauna, aşa că a rămas doar China pe care să se concentreze acum. Au fost o mulțime de discuții publice despre destindere, dar în acelaşi timp o mulțime de planuri private despre război. Chinezii trebuiau bătuți mai devreme sau mai târziu şi Stan Reacher era obligat să-şi joace rolul. I s-a spus în a doua dimineață.

I s-a dat comanda a patru companii de puşcaşi şi i s-a înmânat un dosar strict secret în care-i era descrisă misiunea: să acționeze ca vârful unei sulițe imense care să aterizeze la nord de Hangzhou şi apoi să se întoarcă în sensul acelor de ceasornic, ca un pumn, pentru a izola Shanghaiul. O misiune foarte dură. Estimările privind pierderile erau înfricoşătoare. Dar, în cele din urmă, un pic pesimiste, în opinia lui Stan. Şi-a întâlnit oamenii şi a fost impresionat. În Okinawa era întotdeauna greu să eviți comparația mentală cu fantomele generației ciudate din marină care a fost acolo cu treizeci de ani în urmă, dar şi cei de acum erau buni. Foarte buni. Toți împărtăşeau loialitatea lui Stan față de vechiul proverb: *Războiul nu înseamnă să mori pentru țara ta. Înseamnă să-i faci pe ceilalți să moară pentru a lor.* Pentru infanterie totul se rezuma la simpla aritmetică. Dacă puteai provoca în tabăra cealaltă două victime pentru una din tabăra ta, erai în fața lor. Dacă puteai provoca cinci, erai câştigător. Opt sau zece, premiul era în mâna ta. Şi Stan simțea că băieții lui puteau face opt sau zece, uşor.

Dar populația Chinei era imensă. Şi fanatică. Şi continuau să vină. Bărbați şi băieți. Probabil şi femei. Băieți nu mai mari decât fii săi. Femei ca soția lui. Îşi privea familia mâncând şi îşi imagina soți şi tați făcând acelaşi lucru la mii de kilometri depărtare. Armata comunistă ar recruta un copil de vârsta lui Joe fără să se gândească de două ori. Chiar şi pe unul de vârsta lui Reacher, mai ales unul aşa mare ca el. Şi apoi femeile. Şi apoi fetele. Nu că Stan ar fi fost sentimental sau preocupat. Îşi putea goli mintea şi dormea ca un copil. Dar acestea erau vremuri ciudate. De asta era al naibii de sigur. Când ai copii începi să te gândeşti la viitor, dar când eşti militar în marină viitorul devine o teorie, nu un fapt.

Nu făcuse planuri pentru fiii săi. Nu era acel tip de tată. Dar presupusese întotdeauna că vor rămâne în armată. Ce altceva ştiau? Caz în care creierul lui Joe îl va ține în siguranță. Nu că nu erau destui tipi deştepți în prima linie. Dar Joe nu era un luptător. Era ca o puşcă construită fără percutor. Fizic era perfect, dar nu exista declanşatorul din cap. În schimb era ca o consolă de lansare nucleară, plină de sisteme de siguranță *chiar-eşti-sigur?* şi de butoane de blocare şi de eşalonare. Gândea prea mult. O făcea repede, desigur, dar orice întârziere sau ezitare era fatală la începutul unei lupte. Chiar o fracțiune de secundă. Aşa că în sinea lui Stan se gândea că Joe va sfârşi în serviciul de spionaj şi credea că va face o treabă foarte bună acolo.

Cel de-al doilea fiu era făcut din altă stofă. Copilul va deveni uriaş. Se va transforma în optzeci de kilograme de muşchi. Ceea ce era o perspectivă înspăimântătoare. Copilul venea deseori acasă cu răni sau însângerat, dar din câte ştia Stan nu a mai pierdut o bătaie de când avea cinci ani. Poate că n-a pierdut niciodată o bătaie. Joe era întotdeauna setat pe siguranță şi Reacher era permanent deschis pentru orice. Când va fi adult va fi de neoprit. O forță a naturii. Un coşmar pentru oricine. Nu că el ar începe vreodată ceva. Mama lui l-a educat de mic şi a făcut-o bine. Josie era pricepută la lucrurile astea. Ea a văzut pericolul care se arăta. Aşa că l-a învățat ca niciodată, dar niciodată să nu provoace el necazurile, dar că e perfect normal să reacționeze dacă altcineva începe. Ceea ce merita văzut. Deştepții aduc un pistol la lupta cu cuțitul. Reacher aducea o bombă cu hidrogen.

Dar copilul şi gândea. Nu în modul academic, ca Joe, dar avea gândire practică. IQ-ul le era probabil cam la acelaşi nivel, dar era de tipul deşteptăciunii străzii fă-ce-trebuie-să-faci, nu de genul cerebral de-dragul-de-a-face. Lui Reacher îi plăceau faptele, în mod sigur, şi informațiile, dar nu teoria. Era un caracter cu picioarele pe pământ. Stan nu-şi putea imagina ce-i va aduce viitorul. N-avea nicio idee, cu excepția faptului că va fi prea mare pentru a încăpea într-un tanc sau în cockpitul unui avion. Aşa că va trebui să devină altceva.

Dar oricum, viitorul era încă departe, pentru amândoi. Erau încă nişte copii. Erau încă doar băieții lui blonzi. Stan ştia că în acel moment Joe nu gândea mai departe de începutul noului semestru, iar Reacher de a patra cană de cafea la micul dejun. Pe care copilul şi-a turnat-o fix în acel moment. Şi fix în acel moment, Joe a spus:

— Am de gând să merg azi la şcoală să-i întreb despre testele astea.

— Nici să nu te gândeşti, a spus Stan.

— De ce nu?

— Din două motive. Primul, niciodată să nu le arăți că te frământă. Al doilea, am făcut o comandă ieri şi aştept să sosească azi.

— Ce?

— Un telefon.

— Mama va fi aici.

— Nu voi fi, spuse Josie. Am o grămadă de comisioane de făcut.

— Toată ziua?

— Probabil. Trebuie să găsesc un magazin destul de ieftin ca să vă pot asigura cele patru kilograme de proteine de care se pare că aveți nevoie la fiecare masă. Apoi trebuie să merg să iau prânzul cu celelalte mame la Clubul Ofițerilor, ceea ce-mi va ocupa probabil toată după masa, dacă Okinawa este la fel ca ultima dată când am fost aici, cum probabil că este.

— Reacher poate aştepta acasă telefonul, a spus Joe. Nu are nevoie de supraveghetor.

— Asta iese din discuție, a spus Stan. Du-te înoată, bate mingea, vânează fete, dar nu te duce să întrebi despre test. Fă doar cât poți de bine când vine momentul.

Va urma...

RYAN CLIFFORD

COMBAT TEMPORAL

Military Science Fiction

Ryan Clifford

COMBAT TEMPORAL

Traducerea: UnCris

EPISOD 9

40

Deasupra Mării Nordului
4 august 1940

Dimineața în care trebuia executată misiunea a sosit aducând vreme bună. Aceasta era o veste proastă pentru echipa 1992, dar erau hotărâți să acționeze conform planului. Câțiva *cirrus* aflați la foarte mare altitudine, între 25.000 și 30.000 picioare, ar putea asigura o oarecare protecție avioanelor moderne, dar nu prea multă. Trebuiau să aibă foarte multă grijă ca să nu poată fi văzuți de vreun pilot inamic cu ochi de vultur. Todd făcea rugăciuni ca cele două *Tornado* ADV să fie reparate cât mai curând – pentru că era ceva neobișnuit pentru echipajele de pe bombardiere să opereze la o asemenea altitudine. Atacurile de la joasă înălțime erau mediul lor natural și a se afla la 30.000 picioare sau chiar mai mult era ca și cum bombardierele ar fi zburat într-un mediu extraterestru – exceptând cazurile când zburau către o bază aeriană aflată la mare depărtare sau realimentau în zbor.

Canberra au decolat la ora 10^{00}. De obicei, primele atacuri al germanilor aveau loc la jumătatea dimineții, deci avioanele ECM trebuiau să se afle pe poziție în jurul orei 10^{20}, la o altitudine oricât de înaltă era necesar, folosindu-se de nori pentru acoperire, dar având grijă să nu producă dâre de condens care ar fi dezvăluit oricui

prezența lor. Când echipajele vor fi detectat venirea atacatorilor, vor informa Controlul de la sol, care la rândul său va alarma aerodroamele *vânătorilor* RAF din Kent ca să decoleze la timp pentru a-i intercepta. Această alarmare timpurie acorda piloților suficient timp ca să câștige avantajul altitudinii și prevenea dispersarea formațiilor *Luftwaffe* pentru atacarea aerodroamelor și a navelor.

La fel a fost și cu această ocazie. Cele două grupuri de *vânători* au executat interceptarea mult în largul mării, iar germanii au fost luați prin surprindere. În încăierările *dogfights*[1] ce au urmat, RAF era mai avantajat, dar ca de obicei, ambele tabere au început să rămână fără combustibil. Un al doilea val de *Spitfire* a fost lansat pentru a înfrunta bombardierele germane ce veneau, dar în timp ce primul val de *vânători* venea la aterizare, *Me* 262 au intrat în acțiune. Un *Staffel*[2] de opt *vânători* cu reacție au năvălit dinspre coasta Franței și au vânat avioanele RAF ce se dispersaseră pe drumul de întoarcere către bazele lor. Piloții *Luftwaffe* erau încrezători și siguri de sine. Nu vor mai exista atacuri misterioase după această duminică fatidică așa că savurau din plin perspectiva unei prăzi ușoare. Dar, habar nu aveau ce-i așteptа.

Cele două *Tornado* au fost lansate exact la timp. Au urcat rapid la 30.000 picioare și au format CAP zburând pe direcția nord-sud. Aproape imediat au primit apelul radio pe care-l așteptau. *Canberra* ECM a depistat oarece pălăvrăgeală în germană pe una dintre frecvențele monitorizate. A fost clar că *Me* 262 tocmai survolau coasta la altitudinea de 24.000. Privind în jos, era ușor de observat formația de opt avioane ce se detașau net pe suprafața mării calme. Imediat, *Canberra* a început să bruieze frecvența radio germană. Dar, germanii au comutat instantaneu pe alta, de rezervă. *Canberra* a descoperit-o și pe aceasta și a bruiat-o cu promptitudine. Aproape că era palpabilă nedumerirea ce invada cockpit-ul piloților germani. Totuși, fiind vorba de militari cu mult *antrenament*, avioanele *Luftwaffe* au continuat să zboare pe curs, apropiindu-se rapid de prada lor. Însă au fost nevoiți să reducă la minimum volumul sonor al radiourilor, pentru că zgomotul alb generat de *Canberra* ECM britanic le spărgea timpanele și le îngreuna concentrarea.

Acesta a fost momentul când cele două *Tornado* au intrat în acțiune.

Amândouă au glisat pe aripa dreaptă si s-au îndreptat spre interceptarea avioanelor *Me* 262 într-un punct aflat cam la zece mile de coasta engleză. Au putut identifica cu ușurință formația inamică, chiar și prin haosul de avioane împrăștiate ce se întorceau atât la aerodromurile din Anglia, cât și din Franța. Era evident că germanii se îndreaptă către două zone principale. S-au separat în două *Schwärme*[3] de câte patru – unul îndreptându-se către Sheernes și celălalt spre Folkstone. Todd și

[1] Dogfight – luptă aeriană între avioanele de vânătoare adverse.
[2] Staffel – formație de avioane echivalent squadron.
[3] Schwärme – formație mică de avioane (flight, celulă).

Stumpy au preluat grupul sudic, iar Steve Worthington și Bill Earle, din celălalt *Tornado*, s-au luat după grupul nordic. Germanii habar n-au avut ce i-a lovit. Mereu plini de sine și probabil dezorientați și iritați de asurzitorul zgomot alb transmis de *Canberra*, germanii pur și simplu nu se așteptau să fie atacați de o forță superioară tehnologic.

Stumpy era în elementul său. Un pilot de bombardier nu prea avea ocazia să lanseze în luptă o rachetă aer-aer, iar el era „flămând" de acțiune. Așa cum spun americanii – a fost ca și cum a-i fi tras într-un curcan. Stumpy s-a aliniat în spatele formației germane și s-a apropiat cam la trei kilometri. A ochit ultimul avion, a comutat pe o rachetă AIM-9 căutătoare de căldură, i-a pus „botul" pe ajutajul motorului, așteptând ca electronica să confirme fixarea pe sursa caldă, apoi a lansat.

Racheta s-a desprins din suport și a sprintat spre țintă. Stumpy a reacționat imediat, ochind următorul avion și completând secvența de tragere chiar mai înainte ca prima rachetă să lovească. A doua AIM-9 aproape că ajunsese la victima sa când prima rachetă a lovit în coada reactorului german. O minge de foc a învăluit *Me* 262 care imediat a început să se rostogolească spre apa mării. Aproape simultan, al doilea avion a avut aceeași soartă, doar că a explodat în milioane de bucăți. Nici unul dintre piloți n-a avut nici cea mai mică șansă de supraviețuire.

Todd a fost sigur că piloții germani rămași trebuie să fi auzit exploziile și că vor reacționa, dar nu a făcut-o nici unul. Ambele avioane au continuat să zboare pe direcția vest către coasta engleză. Lui Stumpy nu-i venea să creadă că are un asemenea noroc. A fixat a treia rachetă pe al treilea *Me* 262 și a inițiat secvența de tragere. Racheta a fost lansată și chiar în aceeași clipă liderul german a degajat violent în sus. Dar *jocul* era făcut. Pentru coechipierul său era prea târziu. Racheta a izbit în laterala motorului și avionul și-a început căderea spre mare.

Însă Stumpy a rămas cu o luptă aeriană pe cap. Era evident că liderul german știa că se-ntâmplă ceva. A urcat în forță și a început să vireze către *Tornado*. Dar, curând a devenit clar că piloții germani nu aveau nici măcar deprinderi elementare în lupta cu avioanele cu reacție. Stumpy doar ce și-a cabrat nițel botul către *Me*-262 ce flutura prin fața sa și a tras cea de-a patra și ultimă rachetă AIM-9. Pilotul inamic habar nu avea ce trebuie să facă. *Me* 262 era complet neajutorat. A încetinit până aproape de viteza de angajare și racheta a lovit fuselajul la încastrarea aripii, explozia rupând avionul în două. Stumpy a degajat din atac, a redus viteza și s-a îndreptat spre nord pentru a-i ajuta pe Steve și Bill. Raportul radio i-a fost scurt:

— *Fox*-2 de patru ori! a transmis el codul pentru doborârea inamicilor cu rachete.

Nu trebuia să se deranjeze. Celălalt echipaj s-a descurcat aproape la fel de eficient ca și Stumpy cu cele patru victime ale sale. Singura diferență a fost că cel de-al patrulea avion a evitat racheta și acum era în picaj către apa mării, încercând să

câștige viteză și distanță. Steve Worthington s-a lansat în urmărire, dar se părea că micul *Me* 262 era pe cale să scape. Însă n-avea el asemenea noroc! A trecut chiar pe sub nasul lui Stumpy, care se îndrepta spre punctul de întâlnire cu coechipierul său. Stumpy a selectat tunul de bord, a virat strâns dreapta și în picaj, a dat gaz și s-a năpustit după el. *Tornado* era mult prea puternic față de jetul german și în douăzeci de secunde a fost în raza de tragere. S-a aliniat cu *Me* 262 și a tras o rafală cu tunul aflat în dreapta fuselajului.

Ratare. Sus-dreapta. Stumpy își pierduse antrenamentul!

Germanul continua să zboare.

Stumpy a tras din nou.

Dacă pilotul *Luftwaffe* ar fi încetinit doar și ar fi executat un dublu viraj în ”S”, *Tornado* ar fi trecut în viteză pe deasupra lui. Dar nu a făcut-o. Și astfel, cele paisprezece proiectile ale celei de-a doua rafale au percutat fuselajul la nivelul cockpit-ului. Pilotul a căzut peste tabloul de bord cu sângele țâșnind din rana enormă de la ceafă. Capul, aproape retezat, se clătina peste aparate în timp ce micul avion cu reacție accelera în ultimul său zbor. Trebuie să fi atins aproape viteza sunetului în picajul său către apă. Dar, nefiind proiectat să suporte asemenea sarcini aerodinamice, ambele aripi s-au desprins când avionul a ajuns sub 1.000 picioare. Restul s-a împrăștiat sub privirile lui Todd și Stumpy. Pe cursul de întoarcere spre casă, Stumpy a raportat din nou:

— *Fox*-1!

Jubila – cinci victorii în cinci minute era visul oricărui pilot de vânătoare, iar adrenalina îl copleșea. Însă Todd era ceva mai reținut.

— N-aș zice că mă bucură uciderea a cinci piloți buni, dar a trebuit să o facem. Și cred că data viitoare nu va mai fi la fel de ușor.

— Și de ce dracu să nu fie? a strigat Stumpy. Habar nu au ce i-a lovit. Știm că nu au transmis nici un mesaj din cauza bruiajului, deci naziștii nu au nici un indiciu.

— Nu fi chiar atât de naiv, Stumpy. Chiar crezi că germanii vor ignora întâmplarea? Opt dintre cele mai bune avioane ale lor și opt piloți de top tocmai au dispărut din aer. Sigur că-și vor da seama că s-a întâmplat ceva teribil de rău. OK, astăzi am dat o lovitură notabilă pentru ai noștri, dar sunt sigur că data viitoare va trebui să fim deosebit de atenți.

Această notă de prudență a început să-l irite pe Stumpy. Tocmai a înregistrat cinci victorii – inclusiv una cu tunul – și nu voia nimic care să-i strice buna dispoziție.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Todd, las-o baltă! Tu ești cel care spune că trebuie să facem tot posibilul în această situație. Păi asta am și făcut azi – de ce trebuie să minimalizăm?

Todd nu a replicat și avionul a zburat către Middle Fleckney în tăcere. I-au urmat pe Steve și Bill la aterizare, iar după cincisprezece minute au coborât din avion.

Primirea care li s-a făcut a fost de necrezut. Aproape întreg personalul bazei se afla în hangar. Au fost bătăi pe spate și cuvinte măgulitoare, iar în două minute mecanicii au pictat svastici pe lateralele celor două Tornado. Cu toții erau nerăbdători și dornici să vadă filmul HUD al distrugerii *staffel*-ului german. A fost o zi deosebită pentru efortul de război – acum erau un total de unsprezece Me 262 distruse, iar PR9 a localizat unul dintre bazele de dispersie ce erau aerodroame temporare pentru *Blaue-Tod*. AVM și *Sir* Peter erau într-o dispoziție super-entuziastă.

Prim Ministrul a transmis felicitări personale, odată cu acordarea imediată a DFC[4] pentru cei patru.

În plus, RAF a făcut un regal cu avioanele inamice ce au survolat coasta engleză. Bombardierele germane lipsite de protecție au fost spulberate cu ușurință și fără pierderi în rândul RAF. A fost o zi semnificativă în desfășurarea Bătăliei, și mai rămăseseră doar puțin mai mult de patru săptămâni până ce *Forța* '92 putea pleca acasă. Aceasta era ceea ce voia Todd ca oamenii săi să aibă mereu în minte. Dacă lucrurile vor merge rău în septembrie, ar putea rămâne blocați aici pentru veșnicie – iar Todd, evident, nu mai voia să piardă pe nimeni. Simțea că contribuția lor era aproape terminată, dar – și a fost efectiv șocat să afle – Prim Ministrul considera că abia a început.

41

8 august 1940

Euforia zilei de 4 august s-a împrăștiat. Exaltarea lor de moment a fost temperată de sinuciderea unuia dintre oamenii lui Todd. S-a spânzurat în

[4] DFC - Distinguished Flying Cross – medalie militară (a treia ca importanță) acordată celor din forțele armate ale Regatului unit pentru fapte deosebite de curaj, bravură în operațiunile împotriva inamicului.

dormitorul pe care-l împărțea cu alți trei camarazi. Prietenii săi nu au fost prea surprinși pentru că toată săptămâna precedentă afișase semne de nefericire, așa că Todd și-a revărsat mânia asupra lui Julie Grant, ofițer responsabil pentru menținerea moralului. A cerut cât se poate de clar ca asemenea incident să nu se mai repete. Majoritatea dintre cei din 1992 au activat sub un stres deosebit și voia ca relațiile de amiciție să fie întărite între toți membrii personalului. Nimeni – inclusiv ofițerii – nu va fi lăsat singur pe perioade prea lungi de timp. Orice comportament suspicios sau semne de depresie vor fi raportate imediat și se vor lua măsuri pozitive, adecvate.

Acest suicid trebuia să fie ultimul.

* * *

Opt august a fost un moment de cotitură în bătălia pentru superioritatea aeriană. Englezii au ținut neapărat să trimită un convoi de douăzeci de nave ce transportau cărbuni prin Strâmtoarea Dover către Swanage, în Dorset. Germanii au considerat acest fapt ca fiind o provocare și au hotărât se le scufunde pe toate. Atacurile au început în zori cu un număr mare de *Bf*-109, *Bf*-110 și *Ju*-88 decolate din Franța. Pe lângă acestea, patrule de nave torpiloare au atacat la suprafață, iar *Stukas*-urile se năpusteau fără contenire în picaj asupra convoiului. Condițiile meteo erau destul de rele, dar n-au putut împiedica pierderea a șaisprezece nave sub focul inamicului.

În ciuda acestei catastrofe oribile, a fost o zi bună pentru RAF care a doborât mai multe avioane inamice decât a pierdut. Cu toate aceste, războiul de uzură avea efecte. Mai mult de două sute de piloți RAF experimentați au fost pierduți numai în iulie – nu în *dogfights,* ci în misiunile de escortare a convoaielor de nave de la Dover. Iar acum, RAF depindea de ofițerii din rezervă și auxiliari pentru a avea pe cine să urce în cockpit. Deși ambele tabere au clamat mari victorii – dar s-au raportat adesea un număr umflat de avioane inamice doborâte – a fost evident că RAF se afla sub o mare presiune. Guvernul a făcut public numărul pierderilor inamicilor ca și cum acestea ar fi fost confirmate, pentru a ridica moralul. Dar, Dowding și Churchill și-au dat seama că, în continuare, vor depinde și mai mult de *Forța* 1992.

Însă călătorii temporali deveneau neliniștiți. Euforia succeselor precedente a început să se risipească. Escadrila *Me* 262 era bine ascunsă, iar germanii (fapt ignorat de britanici) mai aveau rămase încă 19 reactoare – și multe altele se aflau pe linia de asamblare – și dacă RAF voia să supraviețuiască până la sfârșitul lui septembrie, aceste avioane trebuiau distruse. Dar germanii deveniseră extrem de precauți. Nici un avion cu reacție nu a mai zburat după episodul de deasupra coastei Kent-ului și era clar că se regrupau. Un atac care să implice și reactoarele germane era iminent –

dar când? Mai mult, *Herr Professor* Messerschmitt a accelerat producția a câteva sute din aceste futuristice avioane mortale.

Principala preocupare pentru Todd și comitetul executiv era asigurarea supraviețuirii avioanelor sale la Middle Fleckney. Germanii trebuie să fi priceput ce se întâmplat – deși nici un pilot de pe *Me* 262 nu a supraviețuit pentru a povesti despre cum a fost doborât. De asemenea, după câte știau ei, nici un alt avion nu a observat *Tornado*-urile aflate în zbor. Totuși, cineva ar fi naiv dacă s-ar aștepta ca *Luftwaffe* să nu încerce un atac asupra Middle Fleckney – imediat ce vor avea confirmarea că este baza avioanelor cu reacție ale RAF. Tocmai un asemenea atac era Todd hotărât să prevină și cea mai bună metodă care i-a venit în minte a fost lansarea unei lovituri preventive asupra bazei sau bazelor *Me* 262.

Însă, Prim Ministrul avea alte gânduri. Fusese atât de impresionat de rezultatele ultimei misiuni încât era hotărât să-și încerce din nou norocul. Dacă a mers o dată… trebuie să meargă încă o dată. RAF din 1940 se afla sub presiunea unui stres imens și avea nevoie de mai multe victorii pentru a menține moralul național la cele mai înalte cote posibile. Churchill știa că *Luftwaffe* a slăbit acțiunea asupra Britaniei pentru că se pregătea invazia, așa că voia să pocnească Germania peste bot atât de dur încât să o determine să-și modifice, întârzie sau chiar anuleze aceste planuri.

Multe discuții au avut loc în acea zi, dar în final, așa cum se întâmpla adesea în timp de război, Prim Ministrul a ieșit învingător. *Purple Force* 1992 va executa o misiune similară pe 11 august, apoi o va repeta la fiecare trei zile. În plus, *Canberra* PR9 își va continua zborurile de noapte pentru a cerceta și descoperi baza principală a *Me* 262. Cele două Tornado ADV rămase erau acum funcționabile, iar echipajele vor putea fi rotite conform necesităților. Regula celor trei zile a fost impusă pentru că Churchill nu voia să-și joace toate cărțile dintr-o dată. *Tornado* vor fi utilizate selectiv chiar dacă au dovedit ce pagube serioase pot provoca aviației cu reacție germane. Era posibil ca reactoarele germane să nu se mai aventureze în misiuni, temându-se de posibila distrugere totală a *Blaue-Tod*. Dacă acesta era situația, atunci *Forța* 1992 și-a atins scopul și putea în continuare să asiste și să sprijine *Spitfire* și *Hurricane* până la 8 septembrie, așa cum se cerea. Dacă însă *Me* 262 vor ataca din nou, *Tornado* vor fi pregătite să le înfrunte.

42

Cartierul General al Luftwaffe
9 august 1940

Göring era complet debusolat. Nu putea obține răspunsuri nici de la Statul său major, nici de la Informații, nici chiar de la aviatori. Opt Me 262 așa-zis „invincibile" au fost pierdute într-o singură misiune.

Dispărute!

Evaporate în aer!

Și nimeni nu știa ce dracu s-a-ntâmplat cu ele!

Fără îndoială că au fost doborâte, dar de *ce* anume?

Voia răspunsuri și le voia repede. *Führer*-ul a planificat invazia pentru data de 15 august, dar acum părea ceva îndoielnic. RAF nu a fost distrusă, așa cum promisese Göring. Iar ca adaos la problemele sale, unsprezece dintre prețioasele sale avioane cu reacție erau pierdute. Hitler pretindea și el niște răspunsuri, iar Göring – din nefericire – nu avea nici unul.

În consecință, au continuat atacurile convenționale, fără ajutorul reactoarelor, dar pierderile germane au început să crească. Piloții RAF păreau a fi mereu *pe față* și *Spitfire* distrugeau tot ce trimiteau germanii împotriva lor. Ca și cum ar fi știut întotdeauna unde și când venea atacul. *Luftwaffe* a continuat să atace stațiile radar, dar nu a reușit să scoată din funcțiune nici una. Hitler îl presa pe Göring atât de tare, încât acesta a intrat în panică. Schimba tacticile aproape zilnic încercând să-i surprindă pe britanici, dar degeaba.

De aceea, a revenit asupra *Me* 262. Deși aceste reactoare-minune aveau un evident călcâi al lui Ahile, știa că trebuie să ia o decizie crucială. Trebuia să mențină *Blaue-Tod* la sol până ce va fi sigur de victorie, sau să le arunce din nou în luptă. În final, a luat hotărârea altcineva în locul său.

43

Middle Fleckney
9 august 1940

Canberra PR9 *Recce* a coborât de la altitudinea de operare de 50.000 picioare, unde patrulase peste Canalul Mânecii. Timp de câteva ore, echipajul a urmărit înfruntările ce aveau loc mult sub plafonul lor de zbor, știind că sunt în siguranță

deoarece toate avioanele implicate în *dogfights* și bombardamente puteau ajunge la o altitudine ce era doar jumătate din cea la care operau ei.

Erau în totală siguranță față de un atac, nevăzuți și liberi să fotografieze orice dorea mușchiu' lor. Au patrulat în susul și în josul coastei franco-daneze fotografiind până ce au rămas fără film. În 1992 nu se foloseau dispozitive electronice – de fapt, camerele de fotografiat pe care le foloseau fuseseră proiectate în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial.

În jurul orei 15^{00} echipajul a decis să se întoarcă la Middle Fleckney pentru a afla dacă au filmat ceva de interes special.

Au schimbat direcția înapoi către Peterborough, coborând gradual, iar la 30 mile de Middle Fleckney au început procedura de aterizare de urgență, cu motoarele reduse la minimum, neobservați sub soarele de vară.

Eh, presupuneau că nu au fost observați, dar persoane ostile interesate începuseră să bântuie prin părțile estice ale Angliei căutând activități neobișnuite, pe care să le raporteze la Berlin. Deja doi indezirabili au ajuns la vreo cinci mile de aerodrom și era de așteptat să apară și alții.

PR9 se afla în siguranță în hangar la numai trei minute după aterizare, iar specialiștii au scos filmele din aparate și le-au trimis la procesare și analiză. Membrii echipajului au raportat că toate sistemele de pe *Canberra* erau funcționale, apoi s-au îndreptat alene către sala Serviciului de Interpretare Fotografică pentru a arunca o privire peste filmele realizate de ei.

Pentru analiștii din 1940 rezultatele erau de-a dreptul miraculoase. Aveau dintr-o singură misiune mai mult film decât dintr-o sută executate cu mijloace convenționale. Aviatorii și analiștii au „puricat" negativele și au developat cadrele cele mai interesante.

Au marcat aerodroame naziste ca ținte potențiale, din nordul Olandei până în sudul Britaniei, iar când în aceeași seară, mai târziu, au studiat fotografiile îndeaproape, unul dintre analiști a descoperit o comoară! Pe un aerodrom numit Gilze-Rijen, aflat cam la 30 km nord-vest de Eindhoven, camera verticală de pe *Canberra* a înregistrat întâmplător niște informații vitale.

Pe pista de decolare, aliniate pentru decolare, se aflau opt *Me* 262!

Au găsit una dintre bazele avansate de operațiuni pentru *Blaue-Tod*.

AVM Morrissey și *Sir* Peter Andrews au fost imediat convocați și un mesaj ce conținea informația a fost trimis la Cartierul General al Aviației de Bombardament. O misiune cu 60 avioane *Hampden* și *Halifax* ce trebuiau să bombardeze vestul Germaniei a fost imediat anulată, replanificată și redirecționată, iar la miezul nopții au fost lansate să anihileze aerodromul Gilze-Rijen.

În jurul orei 02^{00}, o ploaie de bombe s-a abătut asupra nefericitului aerodrom. Raidul a fost urmat îndeaproape de un *Tornado Recce* care a înregistrat efectele

bombardamentului. Imediat după ce acesta a revenit la bază, analiștii au analizat imaginile în infraroșu ale avariilor.

Carnagiul a fost extensiv. Bombardierele au întâmpinat puțină rezistență și și-au putut lansa bombele fără să fie deranjate de *vânătorii* de noapte sau de un prea intens foc de antiaeriană. Au făcut o treabă nemaipomenită, iar filmele făcute de *Tornado* au confirmat distrugerea aproape totală a infrastructurii aerodromului. Hangarele principale au fost demolate, la fel Turnul de Control, construcțiile auxiliare, iar pista de decolare presărată cu cratere.

Era un succes strălucit și Churchill a fost trezit la ora 04^{00} pentru a i se comunica noutățile.

Göring, trezit și el la aceeași oră de sunetul strident al telefonului, a fost însă mult mai puțin mulțumit!

* * *

— *Mein Gott*! a exclamat el, în timp ce servitorul îl ajuta să-și îmbrace imensul halat de mătase. În numele diavolului, de unde știu ei de Gilze-Rijen? Au fost survolați ieri?

Un *Oberst* de la Informații aflat la celălalt capăt al firului avea câteva răspunsuri.

— Ne străduim să lămurim acest fapt, *Herr Reichsmarschall*. Totuși, este extrem de dificil pentru că Gilze-Rijen este în întregime distrusă. Am pierdut toate cele opt 262 ce-și aveau baza acolo.

Göring era total nefericit.

— Ce-i voi spune *Führer*-ului? Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie mutate imediat avioanele de la Arnhem. Se află acolo sub un risc enorm. Ia legătura cu Galland și mută-l imediat de acolo! ACUM!

— Unde, *Herr Reichsmarschall*!

În acest moment, Göring era apoplectic de furie.

— Nu știu, idiotule! Tu ești *verdamdt*[5] ofițer de la Informații. Găsește-le un aerodrom și mută-i acolo IMEDIAT!

Göring a trântit receptorul telefonic și s-a culcat în pat. Trebuia făcut ceva. A strigat după aghiotantul său, un *leutnant* tânăr ce dormea în camera de serviciu alăturată, dar care aștepta deja pe coridor, fiind trezit de răcnetele *Reichsmarshall*-ului.

— Schulz, vino aici!

— *Jawohl*, *Herr Reichsmarschall*?

[5] Verdamdt – blestemat (l. germană).

— Scoate-l din pat pe idiotul de Canaris – să se prezinte la mine la ora 9^{00} am. El și echipa sa de idioți au nevoie de un șut în cur – și am i-l dau eu!

Aghiotantul s-a grăbit să-l trezească din somnul său inocent pe *Admiral* Canaris, șeful serviciului de spionaj militar german, *Abwehr*, în timp ce Göring plănuia răzbunarea asupra britanicilor

Mai avea doar unsprezece avioane *Blaue-Tod* rămase până ce vor fi înlocuite cu cele produse de Messerschmitt. Fără ele, bătălia va fi pierdută și „Crăciunul în Londra" doar un vis îndepărtat.

Führer-ul trebuia să primească „capul" cuiva – dar va face tot ce va fi necesar ca să se asigure că nu va fi *capul* său!

* * *

Admiral Canaris s-a prezentat la Cartierul General al lui Göring conform ordinului, dar nu era nici pe departe intimidat de *grăsun*. Canaris, marinar profesionist, s-a opus pe față teribilei nedreptăți la care a fost supusă populația evreiască și-i disprețuia profund pe naziști.

— Am auzit noutățile, Hermann. Nimic bun pentru tine și *Luftwaffe*.

Îl momea pe Göring, iar acesta o știa.

— Ce face *Abwehr* pentru găsirea bazei avioanelor cu reacție britanice, *Admiral*? Nu le putem permite să interfereze în planurile *Führer*-ului de invadare a Angliei luna viitoare.

— Invazie? Nu cred că o invazie ar fi mare lucru. *Führer*-ul nu mi se pare prea interesat să invadeze Anglia.

Göring deveni și mai nervos.

— Chiar nu-mi pasă ce crezi dumneata, *Herr Admiral*. Doar găsește nenorocitul acesta de aerodrom și *Luftwaffe* a mea îl va spulbera. La urma urmei, dumneata conduci Serviciul de Informații, *nicht wahr*[6]?

Canaris și-a dat seama că i se cere imposibilul. Agenții săi din Anglia căutau de câteva săptămâni baza secretă și acum știa că se află undeva în estul Angliei – mult mai la nord decât aerodromurile de unde operau *Spitfire* și *Hurricane* ce apărau Canalul Mânecii.

Spionii săi au ajuns pe aproape și foarte curând ar trebui să aibă vești bune, dar voia să-l lase pe cățelușul lui Hitler să mai transpire nițel.

— Imediat ce am să aflu eu locația sigură a bazei, ți-o voi spune și ție, Hermann.

— Ar fi bine să o faci cât mai curând, *Herr Admiral*, sau… ai putea fi surprins de consecințe.

[6] nicht wahr – nu-i așa? (l. germană).

Canaris era imun la amenințări de acest gen. Nu se temea de fanfaronul Göring – dar șarpele de Himmler era altceva. Și-a luat rămas bun de la *Reichsmarschall*.

— Păi, daca asta e tot, eu am treabă. La revedere, Hermann.

Canaris a ieșit și s-a întors la Cartierul său General, unde îl aștepta pe birou un raport referitor la Middle Fleckney.

* * *

Rosie Cartwright era bărmăniță la un *pub* în Swaffham, nu departe de Middle Fleckney. Era foarte drăguță și asculta cu atenție tot ce auzea. *Pub*-ul era frecventat de tot felul de oameni, inclusiv de polițiști militari ce păzeau aerodromul de pe care operau avioanele din 1992.

Desigur, „ghioceii", așa cum erau numiți amical datorită caschetelor albe, au jurat să păstreze secretul, dar precum tuturor soldaților ce au luat la bord vreo două beri, li se dezlegau limbile și Rosie a prins din zbor câte un cuvânt, astfel încât până la sfârșitul lui iulie a avut ce să raporteze.

Contactul ei era Eileen Kimberley, care locuia și opera stația clandestină de radio în Norwich, doar la douăzeci de mile mai departe. Într-o duminică de august, Rosie a luat autobuzul de Norwich și cele două s-au întâlnit la jumătatea drumului, în micul sat Halfway, lângă Derehem.

Rosie i-a transmis informațiile verbal, evitând notele scrise ce ar fi putut fi probe incriminatorii în caz că ar fi fost oprite și percheziționate.

Eileen a memorat informațiile, iar Rosie s-a întors cu autobuzul la *pub*. Operatoarea radio, care era și șefa rețelei de spionaj a naziștilor a prelucrat acest raport împreună cu altele primite în ultimele zile și a transmis informațiile la Cartierul General al lui Canaris pe cinci august.

Pe șapte, a fost executat un zbor de recunoaștere al *Luftwaffe* în zona Marham, fiind luate fotografii ale acelui aerodrom și ale altora din apropiere. Filmele au fost analizate, iar în dimineața de 10 august Canaris studia raportul.

Amiralul ar fi trebuit să raporteze imediat descoperirile autorităților interesate, dar s-a abținut!

Marele Șef al Informațiilor nu și-a dorit nicicând acest război și prezisese înfrângerea Germaniei dacă aceasta se înfrunta cu marile puteri europene. Dorea ca invadarea Angliei să eșueze, astfel ca Germania să-și consolideze puterea în loc să-și risipească resursele limitate și să se condamne singură la înfrângere.

Așa că a mai păstrat raportul timp de o săptămână. O mișcare riscantă, dar își mai asumase asemenea riscuri și altădată.

44

Middle Fleckney
10 august 1940

Göring a mai avut parte și de alte vești proaste, consecință a misiunii *Canberra* care a descoperit baza *Me* 262 din Olanda. Analiza ulterioară a fotografiilor de o admirabilă calitate a marcat unsprezece locații pentru *Freya*, sistemele radar germane pentru alertare timpurie. Acest echipament excelent cu o rază de acoperire de 200 km avea ca obiectiv principal apărarea frontierelor vestice ale *Fatherland*. Dar, era atât de bun, încât unități adiționale au fost asamblate pe coasta atlantică.

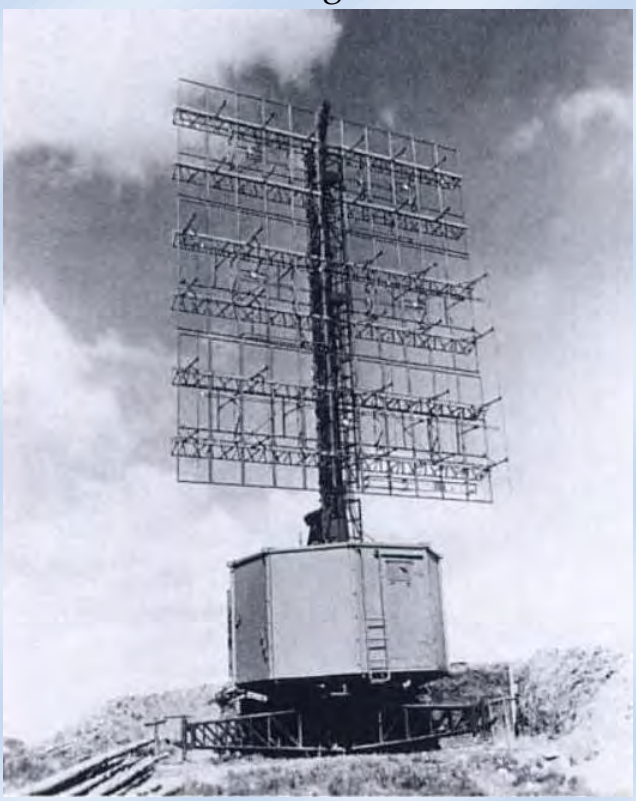

Canberra ECM a bruiat cu *zgomot alb* aceste stații. Echipamentul a fost copleșit și nu a mai putut să detecteze avioanele britanice. În plus, avioanele convenționale 1940 RAF ce zburau având la bord alt echipament specializat puteau mima formații aeriene mari și erau capabile să împrăștie *Luftwaffe* după ținte false.

Totuși, era mult mai avantajos, pe termen lung, să fie distruse radarele, care îndrumau cu precizie vânătorii naziști asupra *Spitfire* și *Hurricane* ce încercau să atace bombardierele care se năpusteau asupra aerodroamelor lor.

Prin urmare, a fost pregătit un raid care să scoată din funcțiune stațiile *Freya* de pe coasta Atlanticului. Aceasta trebuia să acorde un răgaz prețios pentru RAF 1940, măcar până când germanii vor înlocui echipamentul distrus.

Urma să fie o misiune cu zbor de noapte, pe la ora 03^{00}, pentru a asigura pe cât posibil efectul surpriză. Toate cele patru *Interdictor Strike Tornado* erau implicate, fiecare având ca obiective câte patru unități *Freya*. Un *Recce* va survola întreaga linie după cinci minute de la primul atac, dinspre sud spre nord. *Canberra* ECM trebuia să patruleze la mare altitudine, iar cei doi *vânători* ADV vor asigura acoperire împotriva unor potențiali *vânători-de-noapte* naziști.

Toți cei din echipajele avioanelor și din echipele de la sol și-au petrecut întreaga zi pregătind avioanele *Tornado*, încărcându-le cu bombe, rachete și proiectile pentru tunurile de bord Oerlikon. Chiar și *Recce* a fost înarmat cu rachete aer-sol – de ce nu?

Era un plan bun care ar trebui să provoace încă un șoc la Berlin și – inevitabil – să întârzie orice tentativă de invazie – ceea ce și era principalul scop.

Au decolat la 02^{30} și s-au îndreptat către țintele ce se întindeau de la Ault, Franța, în sud, până la Vlieland, Olanda, în nord. ECM asculta de sus, de la 30.000 picioare, bruind orice frecvențe germane active. Cei doi *vânători* ADV au rămas la 10.000 picioare în *Combat Air Patrol*, așteptând orice *vânător*-de-noapte ce ar fi decolat. Ar fi avut suficient timp să intre în picaj pentru interceptarea oricui ar fi reprezentat un potențial pericol. Bombardierele pentru atacul la sol aveau un excelent TFR (*Terrain Following Radar* - radar de urmărire a terenului), ce le permiteau să zboare foarte jos, la 100 picioare deasupra solului, deși 250 picioare era suficient pentru această misiune.

Rețeaua metalică a lui *Freya* apărea foarte clar pe radarul *Tornado*, iar la ora 3^{00} a.m. era prea puțină opoziție din partea apărării de la sol – cu excepția santinelelor din posturi, ceilalți dormeau, obosiți și apatici.

Bombele au căzut una după alta, spulberând țintele, lăsând în urmă în urmă o brazdă de oțel contorsionat și clădiri arzânde. Cinci dintre radare au avut parte de *doze* duble și până la ora 0320, toate patru avioanele erau degajate din atac și aflate pe curs de întoarcere la Middle Fleckney.

Misiunea îndeplinită de *Tornado Recce* a fost nițel mai dură. A trebuit să zboare pe tot traseul de 270 mile cu viteza de 480 noduri, ceea ce a durat puțin peste 34 minute. Așa că, după ce au redresat din ultimul atac cu rachetă aer-sol, au virat stânga și au început să urce direcționându-se spre casă, pe urmele camarazilor de pe bombardiere ce-i precedau cam cu 20 minute. ECM se afla încă pe poziție, la fel ca și unul dintre ADV. Celălalt a însoțit bombardierele spre casă – în caz că era nevoie de el.

În timp ce *Recce* a urcat la 20.000 picioare, ECM a detectat un trafic radio neobișnuit. ADV s-a folosit de facilitatea *look-down* a radarului de bord și a descoperit două *bogies* ce se apropiau de *Tornado Recce*.

— *Purple* 5 către *Purple* 9 – *Buster*! Aveți două contacte în mișcare ce se apropie rapid dinspre *șasele* vostru!

Buster era termenul-cod ce atenționa pilotul de pe *Recce* să împingă maneta de gaze la maxim.

— *Roger*, *Purple* 5 – confirm *buster*. Poți să mă asiști?

Pilotul de pe *Purple* 9 îl ruga pe camaradul de pe ADV să-i salveze fundul.

— Am să fac tot ce pot, ”9”. Sugerez să urci la peste 30.000 și ai să fii dincolo de posibilitățile lor.

— *Roger*, ”5” – *wilco*.

Recce a urcat la peste 30.000 picioare, iar ADV și-a concentrat atenția asupra celor doi *bandits* care se aflau acum la 30 mile mai în față și cinci mile mai jos. *Me* 262 nu puteau ajunge la mare altitudine, dar continuau să fie o amenințare pentru *Recce* când intra pe panta de aterizare la Middle Fleckney, așa că trebuiau să încerce să le distrugă.

Deși nu aveau rachete ghidate prin radar – doar AIM-9 autoghidate în infraroșu, până la urmă ar fi tot un fel de tragere la țintă „fixă”.

ADV s-a strecurat în spatele *Me* 262 și după ce s-a apropiat cam la 4 kilometri, nevăzuți, neauziți, au lansat AIM-9. *Flash*-urile celor două explozii au precedat căderea a două *Blaue-Tod* în apele Mării Nordului.

— *Fox* 2, a avertizat pilotul ADV. Ne vedem la sol.

Foarte ușurat, navigatorul *Recce* a replicat:

— Mulțam, amice, fac cinste cu o bere!

Până la 05^{00}, toate avioanele au fost parcate în siguranță în hangar și toată gașca a petrecut o oră plăcută dând pe gât halbe de bere și bătându-se victorioși pe spate, în timp ce *photogs* (analiștii fotografici) și ce de la Informații examinau filmele.

Unsprezece stații radar *Freya* au fost distruse și două *Me* 262 doborâte.

A fost cel mai bun raid al lor, iar când Churchill a fost informat la ora 07^{30}, a acordat medalii DFC, DSO, MBE, BEM și o CBE[7] pentru AVM. Fiecare membru din *Force* 1992 a primit câte o medalie pentru contribuția și bravura lor – la fel și mulți dintre cei din 1940.

La Middle Fleckney a fost o zi excelentă.

A fost, însă, și apogeul detașamentului. În viitor, lucrurile nu vor mai merge la fel de bine.

Luftwaffe pregătea câteva surprize.

45

Middle Fleckney
11 august 1940

Jim Charles se afla în biroul AVM Morrissey, pipăind agitat *British Empire Medal* recent acordată de Winston Churchill. Expertul meteo nu numai că-și învățase colegii din 1940 metode avansate de predicție a vremii, dar i-a și consiliat referitor la

[7] DFC, DSO, MBE, BEM și o CBE – medalii militare britanice.

modul de evitare a dârelor de condens lăsate de avioanele ce zboară la mare altitudine.

Dârele de condens sunt nori artificiali (formați de om), lungi și subțiri, ce rămân uneori în urma avioanelor. Formarea lor este declanșată de cele mai multe ori de vaporii de apă din gazele eșapate de motoarele avioanelor, dar și de schimbările de presiune din vortexurile de la vârful aripilor, sau din aerul de pe întreaga suprafață a aripilor. Precum toți norii, dârele erau constituite din apă sub forma a bilioane de picături minuscule și cristale de gheață.

În funcție de temperatura și umiditatea de la altitudinea unde se formează dârele, ele pot rămâne vizibile câteva secunde sau minute, ori pot persista câteva ore pe lungimi de câteva mile. Norii rezultați pot semăna cu *cirrus*, *cirrocumulus*, sau *cirrostratus*, fiind uneori numiți *cirrus aviaticus*. Particulele din eșapamentul avionului acționează ca centre de declanșare, provocând rapida atragere și condensare a vaporilor. Dârele de condensare provocate de motoare apar rar sub 26.000 picioare și numai dacă temperatura de acolo este sub -40^0C, iar umiditatea relativă este peste 60%. În mod normal, avioanele militare iau măsuri de evitare a formării dârelor ce ușurează mult detectarea vizuală de la distanță, alegându-și cu foarte multă grijă altitudinea de zbor în zona de luptă.

Jim Charles i-a instruit pe piloții de vânătoare asupra acestui subiect și a beneficiilor zborului dedesubtul stratului de condensare – pentru *Canberra* și modernii *vânători* ADV nu conta, pentru că puteau oricând urca mult peste 40.000 picioare, unde dârele nu se formau de obicei. Meteorologii din 1940 nu au înțeles pe deplin știința referitoare la troposferă și tropopauză, așa că Jim le-a dat instrucțiuni detaliate.

Cu toate acestea, nu subiectul „vreme” era motivul pentru care Jim se afla acum în fața AVM Morrissey. Ca urmare a micii sale discuții cu Prim Ministrul, AVM a luat în considerare potențiala uriașă problemă referitoare la îngrijorătoarele revelații făcute publice de Charles. Nu s-a gândit că este important ca cei aflați sub comanda sa și-au dat seama că anumite detalii istorice minore sunt oarecum diferite față de cele din propria linie temporală.

Le-a considerat ceva minor comparativ cu sarcina lor principală. La urma urmei, acum nu mai putea fi schimbat nimic!

Dar, desigur, în realitate era ceva profund relevant.

AVM părea să nu priceapă conceptul de univers alternativ sau paralel.

Dar Jim Charles știa despre ce este vorba!

— Ei, Jim, te-ai mai gândit la conversația noastră de săptămâna trecută?

Jim Charles a profitat de oportunitate.

— Da, *sir*, și dacă-mi permiteți, aș vrea să clarific pe scurt situația în care ne aflăm.

AVM i-a acordat permisiunea.

— Te rog, continuă, Jim. Nu ai vorbit cu nimeni despre aceasta, nu-i așa?

— Nu, *sir*. Am ascultat ordinul dumneavoastră. Totuși, trebuie să vă previn asupra unor fapte notabile. În primul rând, am cercetat ziarele naționale la care sunt abonați cei din personalul local și am descoperit niște informații interesante.

— Adică? a întrebat AVM, știind exact ce urma să spună Jim.

— Ei bine, *sir*, să ne uităm doar la câteva din anomaliile pe care le-am depistat. Pentru început, Marea Criză Financiară din 1926 nu a avut loc decât în 1935. SUA este în haos și dezastru financiar. Președintele SUA este Joseph Kennedy, un anglofob total, care a declarat public că nu va intra niciodată într-un război european și nici nu va ridica un deget măcar în ajutorul nostru. Japonia și China sunt în război, pe care China e pe cale să-l câștige. Rusia luptă de partea Chinei, iar expansiunea Japoniei pur și simplu nu are loc. Hitler nu a invadat încă Norvegia, iar Italia nici măcar nu a intrat în război pentru că Mussolini a fost asasinat în 1939.

AVM era circumspect.

— Eh, acestea ar putea fi schimbări minore și neimportante în istoria noastră.

— Minore! Minore! Glumiți, nu-i așa? Hitler stăpânește cu o mână de fier aproape întreaga Europă, inclusiv Spania și Portugalia unde Franco e doar o marionetă. Și colac peste pupăză, dacă puneți toate aceste cap la cap, peste numai câțiva ani, naziștii vor construi primii bomba atomică și atunci am pus-o cu toții. Deja sunt foarte avansați în cursa pentru propulsia reactivă și radar. Pe scurt, eu cred cu tărie că am intrat într-un „univers paralel", iar *dacă* și *când* vom încerca să ne întoarcem în al nostru, va fi imposibil de prevăzut unde ne vom afla și ce vom găsi. Acesta nu este 1940 al nostru!

AVM a înțeles că nu-l poate domoli cu nici un chip pe flăcău și că trebuie să ia măsuri drastice pentru a curma pericolul ce-l prezenta.

— Jim, dacă ar fi să accept toată baliverna asta despre „universuri paralele", atunci tu ce ai propune?

— Trebuie să spunem tuturor despre ce am descoperit ca să poată alege. Se pot întoarce cu noi pe 8 septembrie sau pot rămâne aici!

Jim Charles tocmai a trecut linia și nu mai avea cale de întoarcere.

— OK, Jim, lasă-mă să cântăresc cu grijă situația. Trebuie acționat cu delicatețe. Te rog să-mi acorzi două zile pentru a discuta problema cu PM. Sunt sigur că va veni cu o idee, un compromis. Între timp, te rog să te mai gândești. Dacă ne dăm drumu' la gură, unii dintre ai noștri ar putea reacționa exagerat – și nu ne dorim așa ceva – este?

Jim a dat din cap, și-a pus medalia în buzunar și a ieșit din birou.

AVM Morrissey era conștient că are de dat un telefon. În curând, sărmanul Jim Charles va face o călătorie fără întoarcere în propriul său univers paralel! Trebuie să „dispară” în interesul „general”.

Dar, Morrissey ar fi trebuit să acorde mai multă atenție acestor cercetări și să citească nițel mai mult despre subiect. Dacă a acceptat faptul că saltul în timp este posibil, atunci ar fi trebuit să se gândească la teoria universurilor paralele sau alternative, conform căreia realități independente „separate și ușor diferite” pot coexista alături de cea personală.

Și puteau fi sute – așa că probabilitatea de a o găsi pe cea originală din care au venit și de a se întoarce tot în ea era foarte, foarte scăzută.

Dar, la urma urmei, prea puțin îi păsa.

* * *

De fapt, erau mari discrepanțe între cele două linii-temporale și un factor major în *Bătălia pentru Anglia* era dezvoltarea lui *Me* 262. Era devansată cu 3-4 ani față de istoria cunoscută de cei din 1992 și acest fapt putea avea un efect critic în războiul ce urma.

În timp ce Jim Charles își dezvăluia descoperirile lui Morrissey, *Luftwaffe* a lui Hermann Göring a primit 36 de avioane cu reacție noi, inclusiv *Recce*, bombardiere de mare viteză și variante pentru zborul de noapte.

Iar pe banda de producție mai erau alte câteva sute.

46

Deasupra Mării Nordului
12 august 1940

În această dimineață *Luftwaffe* a lansat o forță teribilă de vânători și bombardiere împotriva stațiilor radar britanice situate în lungul țărmurilor sudice. A fost un atac hotărât și bine planificat ce a provocat o „ruptură” de o sută de mile în cortina britanică de apărare radar. Ca o consecință directă, controlorii ce dirijau avioanele de *vânătoare* au devenit incapabili să mai lanseze *Spitfire* și *Hurricane* pentru a apăra aerodroamele ce reprezentau adevărata țintă pentru *Adlertag*.

Turnurile radar au fost atacate cu precizie de *Stukas*-uri, iar un grup de *Do*-17 a spulberat RAF Manston cu peste 150 bombe, distrugând hangarele, construcțiile și avioanele de la sol.

Comandanții britanici trebuiau să reacționeze și să facă ceva pentru a anihila această amenințare, așa că AVM Park, comandantul Grupului 12 a cerut ajutor comandantului bazei de la Middle Fleckney.

Cele șase *Tornado* rămase au fost înarmate, decolate imediat și dirijate către coasta sudică cu *Canberra* ECM ascuns mult deasupra, încercând să bruieze frecvențele radio germane cu *zgomot-alb*.

Force 1992 a intrat în formație *Combat Air Patrol* la altitudinea de 30.000 picioare, așteptând ca cele două ADV, cu radarele lor de bord ce aveau capabilitatea *look down - shoot down*, să găsească ținte ce puteau fi atacate. În drum spre sud, s-au apropiat de Insula Sheppey aflată în estuarul Tamisei, în zona căreia liderul formației a depistat o formație mare de posibile avioane de bombardament germane ce zburau spre vest. *Tornado* s-au separat în trei perechi, și, cu ADV-urile în frunte, au accelerat către formația *Do*-17 *Luftwaffe*. S-au postat în spatele formației, făcând contactul cu ea la 1.500 picioare deasupra nivelului mării, imediat sub plafonul gros de nori. Din fericire, echipamentul modern de pe *Tornado* le permitea să coboare în siguranță sub nori, fără a se prăbuși în mare.

După ce au redresat la orizontală, ADV ce-i ghida către bombardiere a apelat:

— *Purple*, aici *Purple* 5; contact multiplu cu *bandits* la ora 12, distanța 3 mile. Atacăm în perechi conform planului, iar după ce terminăm cabrăm la 3-0-0 și RV[8] la punctul prestabilit *Charlie*. Confirmați.

Toți ceilalți piloți au confirmat și a început atacul improvizat.

Cele trei perechi de avioane dotate cu rachete și tunuri, s-au apropiat de bombardierele naziste dinspre spatele formației și le-au spulberat în bucăți, executând foc-de-voie cu AIM-9 și proiectile de tun.

Avertismente de „*Fox*-1" și „*Fox*-2" se întretăiau cu repeziciune în eter, pe măsură ce avioanele germane se împrăștiau sau virau înapoi spre casă.

Zece Do-17 au fost distruse cu rachetele și alte opt cu rafale de tun. O victorie superbă care, probabil, a salvat câteva aerodromuri de la un bombardament devastator. După fiecare atac *Tornado* au degajat spre înalturi și au spart plafonul de nori la 10.000 picioare. ADV lider a ajuns primul în cerul senin și a virat către Middle Fleckney. A doua pereche a ajuns după un minut și s-a raliat formației.

Din păcate, pentru a treia pereche de avioane lucrurile nu au mai mers la fel de bine. Fapt ignorat de toate *Tornado*-urile, bombardierele germane aveau ca acoperire aeriană două *Me* 262. Aceste nu reușiseră să străpungă plafonul într-un picaj controlat, așa că au rămas la 10.000 picioare, zburând la *rasul* norilor *nimbostratus* în așteptarea oportunității de a intra în luptă. Se aflau în limită de combustibil, gata să vireze spre casă.

[8] RV – abreviere din limbajul militar: *rendezvous* – întâlnire, reconstituirea formației.

Pilotul de pe *Tornado*, Moose Davies și navigatorul său, Hoppy Harris, nici măcar nu au văzut reactorul german. A fost un incredibil și devastator ghinion. În momentul când au străpuns plafonul, au pintenat fuselajul unuia dintre *Me* 262. Ambele avioane au explodat într-o imensă minge de foc. Cei trei oameni au murit instantaneu.

În timp ce resturile epavelor cădeau rostogolindu-se printre nori în marea de dedesubt, cei din avioanele coechipiere – un englez și un german, extrem surprinși și alarmați – au scanat rapid cerul în căutarea unui potențial pericol și s-au văzut simultan unul pe altul, cam la 1.000 metri depărtare.

Din fericire pentru amândouă, nici unul nu dorea să intre într-un *dogfigt*. *Me* 262 a virat spre est și a intrat în picaj adăpostindu-se în nori, iar Tornado a cuplat postcombustia pentru a urca rapid la 30.000 picioare și a contactat ADV pentru a raporta vestea devastatoare.

— *Roger*, *Purple* 4, întoarce-te la bază pe curs independent. Ne revedem la sol!

Purple 4 a confirmat și cele cinci *Tornado* și-au continuat drumul trist spre casă.

Todd, care se afla în *Purple* 1, era oripilat. Acum a pierdut al treilea echipaj și dacă îl includea și pe camaradul german pe care a fost nevoit să-l împuște, erau deja șapte morți dintre oamenii săi…

…și încă un avion care nu se va mai întoarce în 1992.

* * *

Când avioanele s-au întors la Middle Fleckney, aterizarea lor nu a trecut neobservată. Desigur, gărzile militare au văzut sosirea celor cinci avioane cu înfățișare ciudată – dar faptul era acum atât de banal, încât abia dacă le-au acordat o privire plictisită. Li se spusese că perioada de detașare la Norfolk va fi scurtă, până la 8 septembrie, așa că majoritatea dintre ei așteptau doar să treacă timpul până ce puteau pleca în permisie sau să-și viziteze familiile. Avioanele cu aspect futuristic ce decolau și aterizau zilnic le trezeau prea puțin interes. Li se părea a fi doar încă o încercare de dezvoltare tehnică la efortului de război

Dar, alți ochi vigilenți scrutau cu discreție dinspre vestul pistei de aterizare. *Admiral* Canaris își desfășurase spionii în încercarea de a confirma rapoartele ciudate pe care le primise, iar în această dimineață răbdarea lor a fost răsplătită.

Doi tineri – un bărbat și o femeie – erau lungiți sub un boschet des dintr-un mic crâng. Povestea lor de acoperire – pentru cazul în care ar fi fost descoperiți – era că sunt doi amorezi ce s-au întâlnit pe ascuns pentru o partidă de sex. Așa că tocmai „simulau” cu conștiinciozitate un *hanky-panky*, când cele cinci *Tornado* au zburat pe deasupra lor și au aterizat, confirmându-le ceea ce le ceruseră șefii lor din Berlin. Nu

au îndrăznit să riște o fotografiere, dar au putut să facă o descriere detaliată a avioanelor atunci când au raportat controlorului lor din Germania.

În zece minute, și-au aranjat hainele de pe ei, apoi au pedalat repede către Downham Market. În acea seară, târziu, fata s-a întors în camera sa închiriată, iar bărbatul acasă la el, de unde a transmis codificat la *Abwehr* HQ.

Admiral Canaris a coroborat informațiile cu cele deja deținute, însă nu i le-a împărtășit și lui Göring. Îi va trimite raportul peste câteva zile și, cu puțin noroc, poate că atacurile *Luftwaffe* asupra Britaniei vor eșua, iar invazia va fi amânată – sau poate chiar anulată – ceea ce, în opinia sa, ar fi cea mai bună variantă în acest război stupid.

Va urma...

MINUNATELE AVENTURI ALE CĂPITANULUI CORCORAN

ALFRED ASSOLLANT

Foiletoanele de altădata

ALFRED ASSOLLANT

MINUNATELE AVENTURI ALE CĂPITANULUI CORCORAN

Traducere: N. Gh. Pietraru
Titlul original: *Les Aventures du capitaine Corcoran*
1867

Episodul I

Prolog
I
Academia de Ştiinţe din Lyon şi Căpitanul Corcoran

Lyon 29 Septembrie 1856. În acea zi, spre orele 3 după amiază, toți membrii vestitei Academii de Ştiințe erau cufundați într-un somn profund. De astă dată însă, „nemuritorii“ aveau o scuză: încă de pe la orele 12 li se citea *„un rezumat pe scurt”* asupra lucrării cunoscutului doctor Mauriciu Schwartz din Schwartzhausen, care studiase chestiunea urmelor pe care le lasă piciorul unui păianjen înfometat.

Să recunoaştem însă, că fiecare din cei prezenți, se luptase mult cu Morfeu înainte de a se fi lăsat cuprins în brațele lui: unul încercase să deseneze figura unui vestit senator, dar somnul îl cuprinsese chiar în momentul în care se pregătea să contureze barba vestitului om de stat; altul construise din hârtie un vaporaş, iar acum respirația sa zgomotoasă părea că înlocuieşte vântul ce trebuia să umfle pânzele corăbiei. Numai Preşedintele – rezemat de speteaza jilțului – cu mâna pe clopoțel, ca un soldat de veghe, păstra un aer de demnitate.

În acest timp, doctorul Mauriciu Schwartz din Schwartzhausen, a cărui vervă era azi mai strălucitoare ca oricând, se silea să dovedească urmările şi foloasele descoperirii sale.

Deodată răsunară trei lovituri de gong. Toată lumea se deşteptă. Atunci Preşedintele – cu acelaşi aer de demnitate – luă cuvântul:

— Domnilor, zise el, primele 15 capitole ale acestei minunate cărți, cu citirea cărora ne-a onorat dl. Dr. Schwartz din Schwartzhausen, conțin atâtea adevăruri, încât Academia nu va fi, cred, supărată, să amâne pentru săptămâna viitoare lectura celorlalte 15 capitole.

Astfel, fiecare dintre noi va avea timpul necesar să studieze aceste strălucite descoperiri şi să facă observațiile sale.

Doctorul Schwartz, dându-şi asentimentul său, citirea celorlalte 15 capitole fu amânată şi un alt subiect de discuție fu repede găsit.

Un bătrânel, cu barba şi părul alb, cu privirea ageră străveziu de slăbiciune, făcu semn că vrea să vorbească. Se făcu linişte, căci fiecare ştia că acel ce avea să vorbească era vrednic de a fi ascultat.

Căpitanul Corcoran

— Domnilor, începu academicianul, venerabilul şi foarte regretatul nostru coleg, dl. Delaroche, a murit luna trecută la Suez, cu o zi înainte de a pleca spre India, unde avea să caute, în munții Gatez, lângă izvorul Godavery, Gurukaramta, prima carte sfântă a Indienilor, mai veche chiar decât Vedele. Murind savantul – a cărui amintire va rămâne neştearsă în sufletele noastre – n-a vrut să lase neterminate cercetările întreprinse. De aceea, a lăsat prin testament o sută de mii de franci, aceluia care va continua căutarea celebrei opere, a cărei existență – după spusele Brahmanilor – nu poate fi pusă la îndoială. Prin testament, el însărcinează Academia noastră cu alegerea cercetătorului. Hotărârea care ni se cere, prezintă multe greutăți căci călătorul care va fi trimis în India, trebuie să fie voinic pentru a putea suporta clima de acolo, curajos, pentru a înfrunta duşmănia tigrilor, trompele elefanților şi cursele banditilor; mai trebuie să fie şi viclean, pentru a înşela gelozia Englezilor, căci „Societatea Regală" din Calcutta, – ale cărei cercetări au rămas fără rezultat – n-ar vrea să cedeze gloria sa, unui Francez. Cercetătorul mai trebuie să cunoască limba sanscrită, cea persană, şi în sfârşit toate acele dialecte – sfinte sau laice – ce se vorbesc în India. Alegerea noastră nu este, după cum vedeți, uşoară. De aceea propun un concurs.

După ce se hotărî data concursului, şedința fu ridicată, iar academicienii, mulțumiți că au scăpat în sfârşit, se grăbiră să plece.

... Se prezentară foarte mulți concurenți. Fiecare stăruia să obțină votul

Academiei, cu toate că niciunul nu era în stare să ducă la bun sfârşit misiunea ce i se va încredința: unul nu era destul de sănătos, altul nu avea cunoştințele cerute, al treilea nu cunoştea alte limbi orientale decât pe cea turcă sau pe cea chineză.

Astfel, mai multe luni au trecut fără ca alegerea să fie făcută.

... 26 Mai 1857. Şedința Academiei din Lyon. Un străin – căpitanul Corcoran – vrea să vorbească cu Preşedintele.

— Corcoran? întrebă Preşedintele, Cine cunoaşte pe Corcoran?

Nimeni nu auzise vorbindu-se de acest căpitan. Toți erau însă curioşi să-l vadă.

Uşa se deschise şi Corcoran fu introdus în incinta sălii de şedințe.

Era un tânăr cam de 25 de ani, cu înfățişarea simplă: atitudinea sa nu era modestă, dar nici mândră. Ochii săi albaştri trădau sinceritate şi curaj. Purta pantaloni albi, cămaşă albastră, iar pe deasupra avea o haină de lână.

— Domnilor, zise el, am auzit că sunteți în mare încurcătură, şi am venit să vă ofer serviciile mele.

— În încurcătură? întrerupse Preşedintele cu un aer jignit. Vă înşelați domnule. Niciodată Academia de Ştiințe din Lyon, precum de altfel, nicio altă Academie, n-a fost în încurcătură. Aş vrea să ştiu şi eu ce ar putea nelinişti o societate atât de savantă, care numără printre membrii ei – în afară de cel care are cinstea să o prezideze – atâtea genii şi atâtea suflete nobile?...

Cuvintele rostite fură întărite de aplauze zgomotoase.

— Deoarece sunt convins că aveți dreptate, răspunse Corcoran, – şi pentru că nu aveți nevoie de mine – voi pleca; bună ziua domnilor.

Şi zicând acestea, se îndreptă spre uşă.

— Domnule, zise Preşedintele, de ce sunteți aşa grăbit? Spuneți-ne cel puțin care este scopul vizitei dvs.

— Căutați Gurukaramta, nu-i aşa?

Preşedintele surâse cu un aer ironic şi binevoitor.

— Şi dvs., domnule, vreți să vă duceți s-o căutați?

— Da.

— Cunoaşteți condițiunile testamentului colegului nostru Delaroche.

— Le cunosc.

— Vorbiți englezeşte?

— Ca un profesor de la Oxford.

— Ați putea să ne-o dovediți chiar acum?

— *Yes, sir* (da domnule) răspunse Corcoran. *You are a stupid fellow* (sunteți un prost). Mai vreți şi altă dovadă a ştiinței mele?

— Nu, nu, se grăbi să răspundă Preşedintele, care nu auzise niciodată vorbindu-se limba lui Shakespeare. Foarte bine, domnule, cunoaşteți şi limba sanscrită?

— Poate cineva din dvs. Să-mi dea un volum din Bagavata Purana? Aş

avea onoarea să vi-l explic imediat!

— Bine, bine, răspunse Preşedintele. Dar industana? Dar limba persană?

Corcoran dădu din umeri.

— Un joc de copil, spuse el.

Şi fără să șovăiască, începu să vorbească o limbă necunoscută. Discursul său nu dură mai mult de zece minute, timp în care adunarea îl ascultă cu atenție şi-l privi cu uimire.

— Ați înțeles ce am spus acum? întrebă Corcoran pe Preşedinte după ce terminase.

— Niciun cuvânt!

— Ei bine, am vorbit industana. Aşa se vorbeşte mai în toată India.

— Foarte bine, domnule, exclamă Preşedintele. Nu ne mai rămâne să vă punem decât o singură întrebare. Să ne iertați de indiscreție, dar o mare responsabilitate apasă pe umerii noştri, şi trebuie să luăm toate precauțiile…

— Bine, răspunse Corcoran, vorbiți deschis, însă repede, căci Luizon mă aşteaptă.

— Luizon? Dar cine este această persoană?

— O prietenă care mă întovărăşeşte în toate călătoriile.

Un zgomot de paşi grăbiți se auzi în sala vecină. Apoi o uşă fu trântită cu putere.

— Ce e asta? întreabă Preşedintele.

— Luizon şi-a pierdut răbdarea.

— Să aştepte! Academia nu este la ordinele doamnei sau domnişoarei Luizon.

— Aşa să fie, răspunse Corcoran.

Şi luând un fotoliu pe care nimeni nu i-l oferise, se instală comod pentru a asculta discursul Preşedintelui.

Dar savantul nu ştia cum să înceapă, căci servitorul uitase să pună pe masă paharul cu apă şi zahărul care, ştiut este, dau imbold elocinței. Nervos, Preşedintele sună din clopoțel.

Nimeni nu se arătă însă.

— Băiatul ăsta e un nepriceput, strigă Preşedintele, îl voi da afară.

Şi mai sună o dată, de două ori, de trei ori, în zadar însă.

— Domnule, zise Corcoran cu milă, nu mai sunați, cu siguranță că servitorul s-a certat cu Luizon şi a fugit.

— Cu Luizon? Dar atunci prietena dvs. e destul de rău crescută, zise Preşedintele.

— Nu, nu prea rău, trebuie însă să ştii cum s-o iei. Poate că a lovit-o. E atât de tânără şi nervoasă…

— Atât de tânără? Ce vârstă are Luizon?

— Cinci ani.

— La această vârstă ar fi uşor s-o stăpâneşti,

— Nu ştiu, câteodată te zgârie, câteodată muşcă.

— Atunci, domnule, du-o în altă parte.

— E greu. Luizon e ambițioasă, nu suferă să fie contrazisă. S-a născut la tropice şi are un temperament foarte rebel...

— Am vorbit destul despre Luizon, întrerupse Preşedintele. Academia are altceva mai bun de făcut. Revin la întrebarea mea. Sunteți voinic, domnule?

— Cred, răspunse Corcoran. Am avut de două ori holeră, odată friguri galbene, şi sunt destul de teafăr. Am toți dinții şi nu port nici perucă.

— Bine; sunteți puternic?

— Mai puțin decât tatăl meu, dar destul pentru mine.

În acest timp îşi aruncă privirile în jur. Zări o fereastră cu gratii de fier. Îndreptându-se într-acolo, apucă cu mâna o bară, şi fără multă caznă o îndoi ca pe un baston de ceară încălzit la foc.

— La dracu! iată ce se cheamă un băiat puternic, strigă unul din academicieni,

— Oh! asta nu e nimic, răspunse Corcoran. Aş putea să mă urc cu un tun în spinare pe muntele cel mai înalt.

Admirația celor de față începuse să se transforme în teamă.

— Cred, mai întrebă Preşedintele, că ai dat ochii cu focul războiului?

Numai de vreo 10-12 ori. Totdeauna cei care navighează pe mările Chinei, trebuie să aibă pe corabie, câteva tunuri, pentru a se feri de pirați.

— Ați omorât pirați?

— Numai pentru a mă apăra. Am fost atacați odată de 2-3 sute de bandiți. Eu n-am omorât decât 25-30. De ceilalți au avut grijă marinarii mei.

În acest moment şedința fu întreruptă. Se auzea în sala de alături zgomotul câtorva scaune răsturnate.

— Nu mai putem răbda, strigă Preşedintele. Trebuie să vedem ce s-a întâmplat.

— V-am spus, zise Corcoran, că nu trebuie să o neliniştiți pe Luizon. Doriți să o aduc aici, pentru a o potoli? Nu poate trăi fără mine.

— Domnule, strigă un academician indignat, ştiu că atunci când ai un copil rău şi obraznic, îl ții acasă, şi nu-l aduci în anticamera unei societăți atât de nobile.

— Mai aveți să întrebați ceva? zise Corcoran fără să se sinchisească?

— Da, răspunse Preşedintele, potrivindu-şi ochelarii. Mai e o întrebare. Sunteți?... Sunteți curajos şi sănătos, asta o vedem. Sunteți savant, căci ne-ați vorbit industana, pe care nimeni dintre noi n-o înțelege. Dar sunteți şi... cum să vă spun... şiret, căci ştiți că trebuie să fiți deosebit de viclean pentru a călători în aceste locuri periculoase. Cu toată dorința Academiei de a vă decerne premiul şi cu toată ambiția noastră de a găsi Gurukaramta, pe care Englezii au căutat-o în zadar în toată India, am face un mare păcat dacă am pune în primejdie o viață atât de folositoare ca a dvs. şi...

— Nu ştiu dacă sunt sau nu şiret, întrerupse Corcoran, dar fiind un Breton din Saint Malo, sigur de greutatea pumnilor mei şi de ajutorul hotărâtor al unui revolver de calitate, nu las pe nimeni să mă atingă. În familia noastră nu sunt şireți, căci ştim să ne descurcăm foarte bine şi fără

viclenie.

— Ce e acest zgomot? se răsti Preşedintele. Iarăşi Luizon? Domnule, du-te, linişteşte-o şi ameninț-o cu biciul. Nu mai putem răbda.

— Aici, Luizon, vino aici, strigă Corcoran fără a se deranja.

În acest moment, uşa se deschise cu zgomot şi o tigroaică de toată frumusețea apăru. Animalul sărind peste capetele academicienilor căzu chiar la picioarele Căpitanului.

— Bine Luizon, se adresă Corcoran tigroaicei, faci zgomot în anticameră şi deranjezi societatea. Foarte rău. Acum culcă-te la picioarele mele. Dacă mai continui, nu te mai iau cu mine.

Această amenințare păru s-o înspăimânte pe Luizon.

II
Academia din Lyon face cunoștință cu Luizon

De bună seamă că teama lui Luizon, nu era tot atât de mare ca a membrilor Academiei de Ştiințe. Să nu le reproşăm însă această slăbiciune, căci ei n-aveau decât obligația de a fi savanți şi nu să jongleze cu tigrii din Bengal.

Primul lor gând fu de a se îndrepta spre uşă şi a se năpusti în sala de alături; pe acolo, puteau ajunge în anticameră şi la scara cea mare care ducea în stradă. De acolo, nu le-ar fi fost greu să fugă şi să se depărteze de pericol, căci cu siguranță fiecare din ei ar fi putut parcurge vreo 10 sau 12 kilometri pe oră. Scăparea era însă mult mai aproape, căci nimeni nu avea de mers până acasă, mai mult de un kilometru, doi. Se puteau, aşadar, repede descotorosi de prezența lui Luizon.

Oricât de lung ar părea acest raționament atunci când îl aşternem pe hârtie, „nemuritorii” îl făcuseră atât de repede încât într-o clipă, toți se ridicaseră cu gândul să fugă.

Însuşi Preşedintele, care dădea întotdeauna exemplu şi care se silea să fie pretutindeni cel dintâi, n-ajunsese la uşă decât al 19-lea.

Dar nimeni nu îndrăzni să treacă pragul. Luizon, care se plictisise, ghicind planul lor, se hotărâse să iasă la aer. Ea sări încă odată pe deasupra capetelor academicienilor şi ajunsese drept în fața Secretarului general, care se grăbea să iasă cel dintâi. Venerabilul Secretar, făcu un pas înapoi, şi ar mai fi făcut bucuros şi alții, dacă picioarele celor care urmau n-ar fi fost un obstacol de netrecut.

Când academicienii văzură isprava lui Luizon, se hotărâră să dea înapoi; astfel Secretarul era salvat, numai peruca sa fusese deranjată.

Luizon, bucuroasă, se plimba cu paşi mari în sala de aşteptare, întocmai ca un ogar care se pregăteşte să plece la vânătoare. Privea batjocoritoare pe academicieni, şi aştepta ordinele căpitanului Corcoran.

Academia era neliniştită. Membrii ei nu ştiau ce să facă: să fugă, ar fi fost

primejdios din cauza capriciilor lui Luizon, să rămână, era şi mai primejdios. Atunci se înghesuiră într-un colț al sălii, îngrămădind acolo scaune, jilțuri sau fotolii pentru a face o baricadă de netrecut.

În sfârşit, Preşedintele, om înțelept judecând după vorba sa, strigă lui Corcoran că ar face plăcere tuturor dacă ar vrea „s-o şteargă pe drumul cel mai scurt”. Cu toate că, „s-o şteargă” nu era un cuvânt prea academic, Căpitanul nu se supără, căci ştia că în viața omului, sunt clipe în care acesta n-are timpul să-şi aleagă cuvintele.

— Domnilor, zise el, regret că…

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Secretarul general, nu regreta nimic şi pleacă! Nu ştiu ce vede Luizon în mine, dar mă înfioară privirea ei.

Într-adevăr, Luizon era foarte mirată. În învălmăşeală, peruca d-lui Secretar general îi alunecase pe umăr, fără ca aceasta să observe şi Luizon privea acum uimită capul lui pleşuv.

Corcoran observă toate acestea, dar fără să zică nimic se îndreptă, împreună cu tigroaica, spre a doua uşă a sălii. Era însă puternic baricadată de afară. Din nenorocire chiar era o poartă de fier pe care Bretonul n-ar fi putut spera s-o deschidă. Totuşi, el se opinti şi o împinse cu atâta putere încât poartă şi ziduri laolaltă se clătinară. Tocmai se pregătea să repete lovitura, când Preşedintele i se adresă:

La vederea lui Luizon, academicienii se îngrămădisc într'un colț al sălii...

— Ar fi mai rău dacă ai dărâma casa peste noi.

— Ce să fac atunci? întrebă Căpitanul… Da, văd un mijloc… vom sări pe fereastră, eu şi Luizon.

Preşedintele se simți cuprins de milă.

— Căpitane, zise el, fii cu băgare de seamă. Trebuie mai întâi să spargi gratiile de fier, apoi trebuie să sari… ai să-ți frângi gâtul. Cât priveşte despre animalul acesta mârşav…

— Sst, făcu Corcoran, nu vorbiți de rău de Luizon. E foarte sensibilă şi ar putea să se supere… Iar în ceea ce priveşte gratiile, nu-i nimic.

Şi într-adevăr, el le frânse fără greutate.

— Acum, zise el, ne-am mai putea gândi.

Să mărturisim că membrii Academiei nu ştiau ce să facă; le era teamă ca nu cumva Căpitanul să-şi frângă gâtul, dar vroiau şi să scape cât mai repede de tigroaică.

Corcoran se urcase pe pervazul ferestrei şi se pregătea să sară. Dar Preşedintele îl chemă înapoi.

— Ei, Căpitane, vrei să ne laşi singuri cu Luizon?

— Sunt silit să cobor eu cel dintâi, căci niciodată Luizon nu face ceva pană nu mă vede pe mine.

— Bine, răspunse Preşedintele, dar dacă după ce vei sări, Luizon nu va voi să vină după d-ta…

— Nu ştiu, dar vă întreb pentru ultima oară: să sar sau nu.

— Mai întâi să coboare Luizon.

— Aveți dreptate. Dar dacă Luizon s-ar vedea în stradă, nu m-ar mai aştepta şi ar porni singură pe străzi. Cu siguranță că va sfâşia atunci 10-12 persoane fără să le pot veni în ajutor. Nici nu cunoaşteți pofta tigroaicei. Unde mai puneți la socoteală că e ceasul patru şi n-a prânzit încă. Şi ea săraca, are obiceiul – întocmai ca şi regina Angliei – să mănânce la unu şi jumătate precis.

La aceste cuvinte, ochii tigroaicei sclipiră de bucurie, îşi îndreptă privirile spre unul din academicieni, deschise de 2-3 ori gura şi scoase limba. Apoi uitându-se spre Corcoran, păru să-l întrebe dacă ora prânzului a sosit.

„Nemuritorul“ văzu aceste priviri şi îngălbeni de spaimă…

— În fine, zise Corcoran, rămân; şi mângâind-o pe Luizon, îi spuse: „Tu, scumpa mea, vei sta aici liniştită lângă mine. Nu-i nimic dacă nu mănânci azi, vei mânca mâine.”

Luizon mârâi înfiorător.

— Tăcere domnişoară! adăugă Căpitanul, amenințând-o cu biciul. Tăcere!

Oare ce a liniştit-o pe tigroaică? Vorbele stăpânului, sau vederea biciului? N-am putea spune. În tot cazul, gudurându-se ca o pisică linguşitoare pe lângă prietenul ei, se culcă la picioarele lui.

— Domnilor, zise Preşedintele, vă invit să vă reluați locurile. De vreme ce poarta este baricadată, cu siguranță că servitorul s-a dus să caute ajutor. Să avem deci răbdare. Dacă vreți să nu ne pierdem timpul aşteptând, să cercetăm lucrarea savantului Crochet asupra originii şi formării limbii manciuriene.

— Numai asta ne lipsea acum, strigă un academician. Aş da orice – pe Manciurieni, pe Japonezi şi pe Tibetani laolaltă – dacă aş putea fi acum acasă. Ce puşlama e portarul acesta! Îl voi ciomăgi cu bastonul.

— Cred, îndrăzni să spună Secretarul general, că Academia n-are azi dispoziția potrivită, pentru cercetări ştiințifice. Să amânăm deci pe altă dată chestiunea Manciuriei. În schimb, Căpitanul să ne povestească prin ce împrejurare, Luizon a devenit prietena sa.

— Da, reluă Preşedintele; Căpitane, povesteşte-ne prin ce aventuri ai trecut şi cum te-ai împrietenit cu această tigroaică.

Corcoran se supuse şi începu:

III
Despre un tigru, despre un crocodil şi despre Căpitanul Corcoran

Poate a-ți auzit vorbindu-se de celebrul Robert Surcouf din Saint Malo. Tatăl lui era nepotul cumnatului străbunicului meu. Savantul Yves Quaterquem, azi membru al Institutului din Paris, care a descoperit, după cum fiecare ştie, mijlocul de a conduce baloanele, este vărul meu. Unchiul meu, Alain Corcoran, a fost coleg de şcoală cu vicontele François de Chateaubriand şi a avut onoarea de a da o palmă la 23 Iunie 1782, dimineața, viitorului autor şi membru al Academiei. Vedeți, domnilor, că mă trag dintr-o familie distinsă şi că putem fi mândri – eu ca şi toate rudele mele – de originea noastră nobilă.

Despre mine nu vă pot spune decât foarte puține lucruri. Din cea mai fragedă copilărie m-am deprins cu pescuitul. La vârsta la care alți copii ştiu de abia alfabetul, eu ieşeam în larg cu corabia tatălui meu. Iar când tata a murit, m-am îmbarcat pe „Suzana” care se ducea să pescuiască balene în mările Beringului. După trei ani de călătorii între Polul Nord şi Polul Sud, am părăsit „Suzana” pentru a trece pe rând pe „Frumoasa Emilie”, pe „Mândrul Artaban” şi în sfârşit pe „Fiul Furtunei”, un bric care face, cu pânzele întinse, 18 noduri pe oră.

— Domnule, întrerupse Secretarul general, ne-ați făgăduit povestea tigroaicei.

— Putină răbdare, domnilor; iată că v-o spun.

Un zgomot îndepărtat îl întrerupse. Era sunetul unor tobe.

— Ce e aceasta? întrebă Preşedintele neliniştit.

— Bănuiesc, răspunse Corcoran, că servitorul speriat, după ce a baricadat poarta, s-a dus să ceară ajutor; acum se întoarce.

— La dracu, zise un academician, ar fi făcut mai bine să lase uşa deschisă. Nu vreau să-mi pierd timpul, ascultând povestea tigroaicei.

— Atențiune! răspunse Căpitanul, iată că se sună alarma; se îngroaşe gluma.

Într-adevăr, de pretutindeni se auzea sunând alarma.

— Mii de bombe, exclamă Corcoran râzând. Sărmană Luizon, vei avea de furcă; după cum văd, vor să te asedieze ca pe o fortăreață.

Acum însă, să mă întorc, domnilor, la povestea mea. Eram pe la 1853. Tocmai descărcasem în portul Bataviei, 6-700 de butoaie de vin. Mulțumit de această afacere, m-am hotărât să-mi acord o plăcere foarte rară pentru marinari: să plec la o vânătoare de tigri.

Ştiți, domnilor, că tigrul, care de altfel este cel mai frumos animal de pe fața pământului, are o poftă de mâncare extraordinară.

Mănâncă cu aceeaşi plăcere un bou, un hipopotam ca şi o potârniche sau un iepure; dar ceea ce-i place mai mult este maimuța, poate din cauza asemănării sale cu omul şi apoi, omul, din cauza superiorității sale față de maimuță. În afară de aceasta, el este foarte delicat. Astfel spre exemplu, dacă la prânz Luizon ar fi „gustat” din umărul domnului Secretar general, nimic nu ar fi putut s-o convingă ca seara să mănânce din celălalt umăr. E

delicată şi pretenţioasă ca pisica unui episcop.

Secretarul general schiţă un gest de spaimă.

— Ştiu, domnule, i se adresă Corcoran, că Luizon ar fi greşit, căci umărul dvs. stâng e tot atât de interesant cât şi cel drept; dar aşa e firea ei: n-o poţi schimba.

Cu puşca pe umăr, încălţat cu cizme mari, am plecat din Batavia la vânătoare. Proprietarul corăbiei mele, D-l Cornelius Van Crittenden, ţinea morţiş ca doi Malaezi să mă însoţească. Ei ar fi avut misiunea de a căuta tigrul şi de a se lăsa mâncaţi de el, dacă animalul ar fi avut intenţii agresive faţă de mine.

Cred că sunteţi convinşi că eu, René Corcoran, al cărui străbunic era unchiul tatălui lui Robert Surcouf, nu mă speriam de o astfel de probabilitate, şi că am făcut mare haz la auzul acestei propuneri. Nu ştiu decât un singur lucru: sunt din Saint Malo, şi n-am auzit vreodată ca un cetăţean din acest oraş să fie mâncat de tigri.

Cu toate acestea, având nevoie de cineva care să-mi care cortul şi proviziile, am acceptat oferta şi am admis ca cei doi Malaezi, conducând un cărucior, să mă întovărăşească.

Puţin timp după ce am ieşit din oraş, am dat de un râu destul de adânc, care traversa pădurea maimuţelor, pădure foarte mare şi populată de multe animale carnivore. În aceste desişuri se ascund lei, tigri, şerpi boa, pantere şi caimani, cel mai sălbatic animal, în afară de om, care fără să fie silit de nimic, duce război împotriva tuturor celorlalte sălbăticiuni, numai din plăcerea de a ucide.

Încă de la zece dimineaţa, căldura fu atât de înăbuşitoare, încât cei doi Malaezi, – deşi obişnuiţi cu acest climat – mi-au cerut voie, să se culce la umbră. Eu mă culcasem în cărucior, şi temându-mă de oarecare surprize, ţineam mâna pe carabină.

Un spectacol ciudat mă aştepta însă la deşteptare. Râul pe malul căruia mă adăpostisem se chema Mackintosh, după numele unui scoţian care venise să facă avere la Batavia. Într-o zi, pe când, împreună cu câţiva prieteni, se plimba cu barca pe râu, un vânt puternic îi luă pălăria şi i-o aruncă în apă.

Bietul Mackintosh întinse mâna să-şi ia pălăria, dar tocmai când era s-o prindă, braţul îi fu apucat de botul unui animal care-l trase în fundul apei. Era un caiman înfometat.

Se făcură numeroase încercări pentru a salva pe Mackintosh şi pentru a-l răzbuna; toate au rămas însă zadarnice. Numai Providenţa s-a arătat mărinimoasă, pedepsind pe ucigaş.

Binoclul scoţianului îi atârna pe piept. Nu ştiu dacă animalul a fost prea lacom sau prea înfometat; hotărât însă că el nu se mai uita la ce înghiţea, de aceea binoclul i s-a oprit în gât, iar caimanul n-a mai putut nici să-şi termine prânzul şi nici să se mai urce la suprafaţa apei pentru a respira, astfel că a murit, victimă a lăcomiei sale. L-au găsit după câteva zile, mort pe malul apei, fără a fi scăpat din gură corpul lui Mackintosh.

— Domnule îl întrerupse Preşedintele, îmi pare că te îndepărtezi de subiect; mi-ai promis povestea lui Luizon, şi nu pe aceea a binoclului lui Mackintosh.

— Iată, vă fac pe plac şi revin la Luizon.

Era aproape ora 2 după amiază, când am fost deşteptat de nişte țipete înfricoşătoare. Mă ridic, îmi încarc carabina şi aştept duşmanul.

Erau țipetele celor doi Malaezi, care fugeau speriați, căutând un adăpost înapoia căruciorului.

— Domnule îmi spuse unul dintre ei, primejdia se apropie, luați seama.

— Ce primejdie? i-am întrebat eu.

— Tigrul.

— Cu atât mai bine, îmi va economisi jumătate din drum. S-d vedem.

Vorbind astfel, sării jos şi mă îndreptai spre duşman. Nu-l vedeam încă, dar îi puteam ghici apropierea, după frica şi fuga celorlalte animale. Maimuțele se grăbeau să se urce în copaci şi din vârful acestor observatoare, îl sfidau. Câteva mai îndrăznețe, îl bombardau cu nuci de cocos. Nu ghiceam direcția din care venea, decât după foşnetul frunzelor pe care le călca în picioare.

Încet, încet, zgomotul se apropia de mine, şi cum drumul nu era prea larg, mă temeam ca nu cumva să-l zăresc prea târziu, sau să n-am timp să-l ochesc, căci întunecimea desişului îl ascundea complet.

Din fericire mi-am dat seama că va trece pe lângă mine fără să mă vadă, şi că se va duce să bea apă din râu.

În sfârşit, îl zării. Botul său era plin de sânge. Avea un aer mulțumit şi picioarele depărtate, *ca un bogătaş care după o masa bună se duce la plimbare cu trabucul în gură*.

La zece paşi de mine, zgomotul carabinei pe care o încărcam, păru al nelinişti. Întoarse capul spre mine, mă privi şi se opri pentru a se gândi.

Îi urmăream toate mişcările. Atunci mi-am dat seama că pentru a-l ucide, trebuia să-l nimeresc sau în frunte sau în inimă, ceea ce mi-era imposibil din cauza poziției sale; ai fi crezut că stătea înaintea unui obiectiv fotografic, căci nu se vedea decât dintr-o parte. Providența, m-a ferit în acea zi să comit o crimă, căci acel tigru, sau mai bine zis acea tigroaică, nu era alta decât încântătoarea mea prietenă Luizon, pe care o vedeți aici şi care ne ascultă cu atâta atenție. Din fericire pentru mine şi pentru ea, tigroaica mâncase şi nu se gândea acum decât la o digestie bună şi sănătoasă. Astfel, după ce m-a privit pieziş câteva minute… iată, aşa cum îl priveşte acum pe d-l Secretar general,… (cel numit plecă de la locul său şi se duse să se aşeze în spatele Preşedintelui)… îşi continuă drumul şi liniştită se îndreptă spre râu.

Deodată, am zărit ceva foarte ciudat. Luizon, care mergea atât de nepăsătoare până acum, îşi încetini de-odată pasul şi lungindu-se se târa pe pământ, la adăpostul unui arbore doborât pe mal, nevrând să fie văzută sau auzită.

Mergeam în urma ei, cu puşca întinsă, gata să trag la cea dintâi ocazie.

Dar am fost foarte mirat, când ajunsei la arbore, văzui că labele şi blana sa străluceau în bătaia soarelui; ținea ochii închişi şi botul căscat. Mă înşelam însă. De astă dată nu mai era tigroaica, ci un crocodil care dormea în nisip. Somnul lui liniştit nu părea turburat de nimic; sforăia în tihnă, aşa cum sforăie toți crocodilii care n-au nimic pe conştiință.

Somnul acesta, poza lui plină de grație inspiră probabil o idee şugubeață tigroaicei, căci văzui cum buzele sale se întindeau într-un râs de ştrengar care se pregătea să facă o farsă profesorului său.

Întinse laba şi o vârî în gura crocodilului. Încerca să smulgă limba celui ce dormea, pentru a o mânca drept desert după ospățul cu care se desfătase ceva mai înainte. Tigroaica fu însă repede pedepsită pentru lăcomia ei.

Nici n-apucase bine să atingă limba crocodilului, că acesta îşi încleştă fălcile.

Deschise ochii, ochi mari verzi pe care-i văd şi acum – şi o privi pe Luizon cu un aer de uimire, de mânie şi de durere, care mi-ar fi imposibil să vi-l descriu.

Nici Luizon, nu era prea bucuroasă. Se zbătea ca un peşte între dinții ascuțiți ai crocodilului. Din fericire, tigroaica îşi înfipsese ghearele atât de puternic în limba crocodilului, încât acesta nu putea să-i rupă laba, ceea ce ar fi făcut bucuros dacă limba i-ar fi fost liberă.

Până aici adversarii se luptau cu arme egale, iar eu nu ştiam de partea cui să trec, căci intenția ei nu fusese cinstită, iar gluma fusese foarte neplăcută pentru duşman. Luizon era însă atât de frumoasă! Mişcările ei aveau atâta grație! Picioarele ei erau atât de elastice! Corpul său părea atât de delicat! Semăna cu o pisică abia înțărcată, care se joacă la soare, sub ochii drăgăstoşi ai mamei sale.

Tăvălindu-se prin nisip şi scoțând țipete înfiorătoare care făceau să răsune pădurea, ea nu se juca însă!

Maimuțele, la adăpost în vârful cocotierilor, priveau râzând această luptă pe viață şi pe moarte. Una din ele, chiar, mai curajoasă, coborî din ramură în ramură până aproape de pământ, şi apoi, sprijinindu-se în coadă, îndrăzni cu ghearele sale, s-o zgârie pe tigroaică. Toate maimuțele râseră de această glumă; dar Luizon, printr-o mişcare iute şi amenințătoare, le sperie într-atâta, încât îndrăznețul de adineauri nu mai cutează să repete gluma şi se declară mulțumit că a scăpat cu viață.

În acest timp crocodilul târa tigroaica spre râu. Ea ridică atunci ochii spre cer, pentru a implora mila lui sau pentru a-l lua ca martor al suferințelor sale şi apoi din întâmplare, îi coborî spre mine.

Ce ochi frumoşi! Ce privire dureroasă în care se reflectau toate chinurile morții. Sărmană Luizon!

În acest moment, crocodilul sări în râu târând-o pe Luizon sub apă. Atunci m-am hotărât.

Bulboanele îmi dovediră că Luizon încerca să scape. Am aşteptat mai bine de jumătate de minut cu puşca la ochi şi cu degetul pe trăgaci.

Din fericire, Luizon care, dacă vreți, e un animal, dar care nu e deloc proastă, se agăță în cădere de trunchiul arborelui de pe mal. Această precauție i-a salvat viața.

Tot zbătându-se, izbuti să ridice capul deasupra apei şi să scape astfel unui alt pericol: acela de a se îneca.

După puțin timp, chiar crocodilul simți nevoie să respire şi, cu voie sau fără voie, se întoarse la mal.

Aici îl aşteptam. Într-o clipită soarta sa fu pecetluită: l-am ochit, am tras, şi glonțul meu, nimerind în ochiul lui stâng, îi sfărâmă țeasta. Nenorocitul deschise botul pentru a geme. Se zvârcoli puțin şi muri.

Tigroaica, mai iute decât mine, trase laba aproape sfâşiată din gura duşmanului.

In timp ce maimuțele îşi bătea joc de Luizon, crocodilul o târa spre râu...

În primul moment, s-o mărturisesc, nu se gândi la recunoştință. Credea poate că trebuie să-i fie mai frică de mine, decât de crocodil. Încercă mai întâi să fugă, dar piciorul său rănit o împiedică. O ajunsei în scurt timp.

— Vă mărturisesc, domnilor, că simțeam o mare prietenie pentru ea. Îi făcusem un mare serviciu şi, ştiți prea bine că serviciile pe care le faci te leagă mai mult de un prieten, decât cele ce ți se fac. Apoi mi se părea că are un caracter foarte bun; chiar farsa pe care voise s-o facă crocodilului, arăta o fire veselă, şi cred că sunteți convinşi, domnilor, că veselia trădează un suflet deschis şi o conştiință curată. În sfârşit, mă aflam într-o țară străină, la cinci mii de kilometri de Saint Malo, fără prieteni, fără părinți, şi fără familie; crezui atunci că tovărăşia unul prieten – fie chiar în patru labe, cu gheare înfricoşătoare şi cu dinți înspăimântători – e mai folositoare decât nimic.

Oare mă înşelam?

Nu, am avut chiar dovada.

Pentru a nu mă lăuda însă, trebuie să mărturisesc că Luizon nu părea să aibă atâta nevoie de mine, pe cât aveam eu de ea.

Pe când mă apropiam de ea, tigroaica, neputându-se susține pe cele trei picioare, se culcase pe spate şi aştepta s-o atac.

Scotea țipete răguşite, aşa cum face întotdeauna când se mânie, scrâşnea din dinți, îmi arăta ghearele şi părea gata să mă sfâşie sau cel puțin, să-şi vândă scump pielea.

Dar am ştiut s-o domesticesc.

Am înaintat spre ea, am pus arma pe nisip, nu prea departe de mine, aşa ca s-o pot lua oricând, m-am apropiat de tigroaică şi am început s-o mângâi ca pe un copil. Dintâi m-a privit piezişş, cu un aer întrebător. Văzând însă că aveam intenții bune, se întoarse spre mine, începu să-mi lingă mâna şi cu tristețe îmi arătă laba rănită. Am simțit atunci recunoştința ei, şi i-am privit laba cu atenție.

Niciun oscior nu era rupt. Dinții crocodilului nu pătrunseseră prea adânc în carne.

Spălai rana cu îngrijire şi turnând deasupră-i două trei picături de Alkali, făcui semn tigroaicei să mă urmeze.

Fie din recunoştință, fie din dorința de a fi pansată, ea mă întovărăşi până la cărucior; la vederea ei cei doi Malaezi erau să moară de spaimă. Săriră din cărucior şi nimic nu-i putu hotărî să-şi reia locurile.

A doua zi, am ajuns la Batavia. Cornelius Crittenden fu mirat când mă văzu cu noua mea prietenă, pe care o botezasem imediat, şi care se ținea după mine ca un cățel în zgardă.

Opt zile mai târziu am ridicat ancora. Tigroaica, care nu încetase să mă urmărească, plecă împreună cu mine. Odată chiar, în apropiere de Borneo, mi-a salvat viața.

Bricul meu naviga în apropiere de insulă. Într-o noapte, pe când echipagiul meu, compus numai din 12 oameni, dormea, vreo sută de pirați malaezi se urcară pe bord şi aruncară în mare pe marinarul de la cârmă.

Crima fu comisă cu atâta repeziciune, încât nimeni nu auzi nici cel mai mic zgomot, pentru a încerca s-o scape pe nenorocita victimă.

După această ispravă, banditii se îndreptară spre uşa cabinei mele, pe care vroiau s-o spargă. Dar Luizon dormea la picioarele patului meu. Se trezi şi începu să mârâie.

În două secunde am fost în picioare. Luai câte un revolver în fiecare mână.

În acelaşi timp, piraților sparseră uşa şi intrară în cabină. Primul care se îndreptă spre mine, fu ucis într-o clipită. Al doilea avu aceeași soartă, iar al treilea fu doborât la pământ de Luizon, care dintr-o muşcătură îi sfărâmă țeasta. Am tăiat capul celui de al patrulea, cu o secure pe care o aveam la îndemână, şi m-am suit pe punte, chemând în ajutor şi pe ceilalți marinari. În acest timp, Luizon făcea minuni de vitejie. Dintr-o singură săritură, ea doborî trei Malaezi, care mă urmăreau. Din altă săritură, fu în mijlocul învălmăşelii. Mişcările ei păreau că împrumutaseră iuțeala fulgerului. În două minute ucisese şase pirați. Ghearele ei pătrundeau ca vârful unei săbii în carnea banditilor.

Cu toate că fusese rănită de trei ori, curajul şi înflăcărarea ei nu dispăruseră; mă apăra cât se poate de bine.

În sfârşit, marinarii mei se arătară; erau înarmați cu revolvere şi drugi de fier. Atunci am fost sigur de victorie.

Ceilalți bandiți s-au aruncat în mare, încercând să ajungă înot la bărcile lor; astfel noi, nu pierdusem decât un singur om, pe când ei...

Vă închipuiți, domnilor, cu câtă grijă a fost pansată Luizon. Din acea noapte, de când mi-a plătit datoria, s-a legat între noi o prietenie ce va dura toată viața. Nu ne mai despărțim niciodată. Vă rog deci să mă iertați că am venit aici împreună cu ea. Am lăsat-o în anticameră; probabil că servitorul a văzut-o, s-a speriat, a baricadat poarta şi s-a dus să sune alarma.

— Asta nu e o scuză, domnule, zice cu voce mieroasă Preşedintele, că din greşeala d-tale, a servitorului sau a domnişoarei Luizon, am petrecut o după-masă întreagă în tovărăşia unui animal sălbatic.

Nici nu isprăvise bine aceste cuvinte, că fu întrerupt de un zgomot asurzitor.

Se auzea bătând tobele. Toată lumea se apropie de fereastră.

— Fie numele Domnului lăudat, strigă Secretarul general, iată că a sosit forța publică, şi că deci salvarea noastră s-a apropiat.

Într-adevăr, vreo trei mii de oameni se îmbulzeau în piață şi pe străzile înconjurătoare. O companie de infanterie îşi încărca armele în fața palatului Academiei.

Un comisar de poliție, înaintă şi strigă...

Deodată un comisar de poliție încins cu un brâu tricolor, înaintă, făcu semn toboşarilor să înceteze şi strigă:

— În numele legii, predați-vă.

— Domnule comisar, răspunse Preşedintele, nu e vorba să ne predăm, ci mai bine să se deschidă poarta.

Comisarul făcu semn lăcătuşilor pe care din precauție îi adusese cu el, să dea la o parte din fața porții toate lucrurile pe care servitorul le îngrămădise pentru a împiedica trecerea tigroaicei.

După ce ordinile sale fură executate, ofițerul care comanda compania de

soldați, porunci: Pregătiți armele! Ochiți!

Era gata să ordone uciderea lui Luizon, de îndată ce tigroaica s-ar fi arătat.

— Domnilor, zise Corcoran către academicieni, puteți pleca. Când veți fi cu toții în siguranță, voi părăsi şi eu palatul, iar Luizon mă va urma. Nu aveți nicio teamă.

— Ia bine seama, Căpitane, să nu faci vreo imprudență, îi zise Preşedintele, strângându-i mâna la plecare.

Academicienii se grăbiră să plece. Luizon îi privea mirată, gata în orice clipă să le sară în spate; numai Corcoran o oprea.

Îndată ce rămaseră singuri în tot palatul, Căpitanul făcu semn tigroaicei să se înapoieze în sala de şedințe. El însuşi se îndreptă spre fereastră, spre a vorbi cu comisarul.

— Domnule comisar, îl strigă el, sunt gata să ies liniştit cu tigroaica mea, dacă-mi garantați că nu-i veți face nimic. Ne vom duce direct la vapor, şi mă oblig să o închid în cuşcă, în aşa fel încât să nu poată face rău nimănui.

— Nu, nu, moarte tigroaicei! striga mulțimea, care se bucura la gândul că va vedea o vânătoare de tigri.

— Dă-te la o parte, domnule, strigă comisarul.

Corcoran mai încercă o dată să înduplece pe omul legii, dar în zadar. Atunci Căpitanul se hotărî. Se plecă spre Luizon şi o îmbrățişa cu duioşie. S-ar fi zis că-i vorbea la ureche.

— Haidem! zise comisarul, ai isprăvit cu mângâierile?

Corcoran îl privi cu un aer amenințător.

— Sunt gata, zise el; dar vă rog să nu trageți până nu mă depărtez. Nu aş putea suporta să văd cum e ucis cel mai bun prieten al meu.

Cererea îi fu satisfăcută. Câteva persoane începeau chiar să se intereseze de Luizon.

Corcoran coborî scara în linişte. Luizon, pitită în dosul uşii, îl privea cum se depărtează; nu-şi arătă însă capul. Parc-ar fi bănuit ce avea să i se întâmple.

Deodată Corcoran, care depăşise compania de soldați se întoarse şi strigă; Luizon! Luizon! Luizon!

La acest țipăt, tigroaica, dintr-o săritură fu la capătul scării, înainte ca ofițerul să aibă timpul de a comanda „foc!”. Dintr-o altă săritură, trecu peste capetele soldaților şi începu să-l urmărească cu paşi mari pe Căpitan.

— Trageți! Trageți odată! strigă mulțimea înspăimântată. Dar ofițerul tăcu. Ca să țintească tigroaica, ar fi fost nevoit să omoare cel puțin 50 de persoane; se mulțumi deci să-l urmărească pe Căpitan până la corabie, iar Corcoran, după cum făgăduise, închise pe Luizon în cuşcă.

A doua zi „Fiul Furtunei” ajungea la Marsilia, unde Căpitanul aştepta hotărârile Academiei din Lyon. Aceste deciziuni redactate chiar de către Secretarul general, puteau face cinste oricărei arhive; dar mai târziu, după cum vom vedea, Corcoran fu nevoit să le arunce în foc.

Nu avem decât să ghicim conținutul lor, din povestirea minunatelor

aventuri ale căpitanului Corcoran.

Să spunem doar că ele erau vrednice de cei ce le trimeteau şi de cel care le primea.

Va urma....

MISIUNE PENTRU MERCENARI

SEAN WILSON

Sean Wilson

MISIUNE PENTRU MERCENARI

versiunea în limba română
uncris

EPISODUL 2

CAPITOLUL 4

Siria a fost o mizerie, un căcat de violență și tortură, haos, refugiați, fanatici religioși și manevre politice. Și asta când situația era „normală”. ISIS și-a declarat intenția de a se întoarce la epoca de aur din timpul Profetului. Au pus bazele unui Califat medieval al drept-credincioșilor care să se întindă de la vechea capitală Damasc și să cuprindă întregul orient Mijlociu. Turcia trebuia și ea să fie inclusă. Noul stat religios trebuia să acopere întreaga Africă de Nord, Balcanii, și țintea redobândirea Spaniei de la necredincioși.

Era un plan dement, un coșmar care a atras mii de tineri creduli cărora li s-a repetat zilnic pe internet că credința lor era amenințată, că au datoria sfântă de a se supune Cuvântului lui Allah, că sunt chemați să ridice armele în apărarea adevăratei credințe. A fost un mesaj puternic și, ca și campanie de recrutare, a funcționat cu succes. ISIS și-a îngroșat rândurile cu mii de tineri naivi, șomeri, neinstruiți dar entuziaști. Conducerea ISIS, cinică și calculată, știa că toți aceștia nu erau nimic mai mult decât carne de tun, purtători de AK-47. Resurse consumabile. Fanatici zbierători care se năpusteau asupra poziției inamicului slăbind-o înainte ca soldați mult mai experimentați să intre în luptă. Tineri bărboși care luau în stăpânire orașele și satele capturate, jefuind, violând și ucigând populația civilă. Totuși, în lupta împotriva militarilor kurzi, fala lor s-a transformat în frică atunci când au fost înfrânți și măcelăriți de disciplinatele și hotărâtele miliții Peshmerga. Ca forță militară, ISIS se confrunta cu o serie de limitări. Ei au supraviețuit în parte datorită o parte a populației le-au susținut obiectivele religioase, asigurându-le

alimente și adăpost. Au supraviețuit și datorită ajutorului primit din niște surse foarte neobișnuite.

Dar a fost o situație imposibil de complexă. Aliați din acest conflict erau mereu gata să se ucidă unii pe alții la fel ca pe presupușii lor inamici. Și, aruncând o umbră întunecată asupra întregii situații, Rusia și-a declarat interesul major în acest conflict.

Mike a citit rapoartele informative înainte de a pleca în Siria cu DIA. Chiar trebuia să citești istoria pentru a înțelege implicarea Rusiei în regiune. Rusia a avut nevoie de acces la mare de sute de ani, iar portul sirian Tartus asigura prezența Marinei Militare Ruse[1] în Mediterana. Asta însemna că navele rusești nu mai erau nevoite să facă lungul voiaj înapoi în Marea Neagră prin îngusta Strâmtoare Bosfor pentru realimentare și reaprovizionare. Era singurul port al Marinei Ruse în Mediterana și rușii erau hotărâți să-l păstreze cu orice preț. Nu aveau nici un interes moral pentru grupările politice sau religioase. Nu țineau cont de civilii morți. Aveau de gând să păstreze cu orice preț baza lor de la Tartus și, prin sprijinul acordat vechiului regim *ba'athist* care construise instalațiile militare în anii '70, calculau că pot menține portul cu minime perturbări asupra planurilor lor pe termen lung de control asupra estului Mediteranei. Ar fi fost în stare să dea mâna și cu diavolul și să bea în sănătatea lui – atât timp cât puteau menține și eventual extinde facilitățile de la Tartus. Privite la suprafață, obiectivele rușilor păreau destul de simple. Dar când o superputere internațională este condusă de un guvern despotic și de grupări ale crimei organizate, lucrurile nu sunt niciodată simple.

Restul lumii era perfect conștientă de renașterea agresivității militare a Rusiei. Orice dubii referitoare la intențiile reale ale Rusiei au fost spulberate cu brutalitate în Crimeea și Ucraina. Nu puteau fi ignorate stivele de saci cu cadavre și corpurile a mii de civili morți. Veteranii care-și reaminteau zilele Războiului Rece știau că ucrainenii au fost cei mai vechi aliați ai Rusiei. Unele lucruri nu se schimbau niciodată. Rusia avea nevoie de bazele navale și era pe deplin pregătită să verse sânge prețios și să-și risipească tezaurul pentru realizarea scopurilor ei strategice. Iar Siria era doar una dintre zonele fierbinți din lume unde rușii căutau să obțină avantaj militar și economic.

Mike cunoștea Siria. Fusese trimis acolo ca și consilier militar pentru Forțele Speciale. Vorbea araba și-i plăceau acești oameni. În ciuda haosului și ororilor războiului, tradițiile ospitalității au supraviețuit totuși și Mike s-a regăsit adesea stând ghemuit în sate alături de bătrânii sfrijiți din consiliul tribal, surprins să fie salutat atât de călduros în feluri la care nu s-ar fi așteptat. Mica sa echipă de specialiști fusese însărcinată cu

[1] Flota Maritimă Militară a Federației Ruse - Voyenno-Morskoy Flot Rossiyskoy Federatsii (Военно-морской Флот Российской Федерации - ВМФ России).

antrenarea milițiilor locale siriene și a trupelor regulate iraqiene în ascunsele arte ale contra-insurgenței. Misiunea i-a oferit șansa de a învăța o grămadă despre țară și și-a făcut multe contacte prețioase. Acolo, într-un cort cu camuflaj militar montat la marginea unui șir de dune, a întâlnit un ofițer de legătură sirian, o femeie uimitor de frumoasă, despre care a aflat repede că se numește Fatima Trigo. Ochi negri cu pielea parcă ușor bronzată moștenită de la strămoșii berberi și o coamă de păr negru atât de groasă și lucitoare încât abia încăpea sub șapcă. Mike a fost irezistibil atras de ea, iar ea a răspuns interesului său evident cu o pasiune și ferocitate care i-a tăiat răsuflarea. Mike Ducane, în mijlocul unui război crud și împotriva celor mai sălbatice așteptări, s-a îndrăgostit cu tot entuziasmul unui adolescent aflat la prima iubire.

CAPITOLUL 5

Siria avea o grămadă de probleme și doar câteva soluții. Statele Unite au fost reticente în a-i desfășura pe *Marines* în teren ca să elimine prezența militară a ISIS în regiune, deși mulți generali din eșaloanele înalte de comandă au declarat că aceasta ar fi singurul mod realist de confruntare cu problema. Pierderile în rândul civililor ar fi fost mari și Administrația a decis să sprijine forțele locale de opoziție cu instruire, uniforme și armament. A fost un compromis care a dat lui ISIS răgaz să se regrupeze și să pună la punct alte tactici. Erau conștienți că nu se pot opune trupelor bine înarmate, așa că s-au hotărât să riposteze împotriva inamicilor în locuri unde nu erau linii de front sau elicoptere de atac. Și-au instruit tinerii fanatici să se întoarcă în Europa, pentru a ataca civilii în țările lor. ISIS a avut parte de mai multă publicitate decât ar fi putut spera vreodată. Dar a și întărit hotărârea multor guverne de a lăsa deoparte regulile scrise și nescrise și de a lovi în ISIS cu putere, acolo unde durea cel mai tare.

Postul din Siria era ultima misiune a lui Mike înainte de a se retrage din serviciul activ și s-a gândit la viața din afara armatei și cum ar putea să rămână cu Fatima. Chiar atunci DIA l-a contactat și i-a oferit un contract foarte profitabil care reprezenta cea mai bună utilizare a deosebitelor sale aptitudini practice. Comandantul său a spus că a fost ceva precum acei politicieni de la Washington care azi pleacă dintr-un birou, iar mâine se trezesc într-o poziție înaltă și foarte bine plătită de pe Wall Street. Mike a răspuns că ar vrea să se mai gândească. A clipit o dată, s-a uitat la comandant, apoi a spus *"OK, Sir. Unde trebuie să semnez."* După șase săptămâni, Mike Ducane se afla înapoi în Siria. Fatima a râs când i-a telefonat în acea dimineață. I-a promis că va găsi un mod foarte special pentru a celebra reîntoarcerea sa.

Acolo unde rușii au bombardat civilii cu un covor de bombe – iar în acel stadiu nimeni nu avea habar de ce – DIA a avut misiunea de a găsi și extrage un număr de membri cheie din ISIS. Atacurile dronelor erau spectaculoase la știrile TV de seară și cu siguranță că-i înfricoșau rău pe inamici – Moartea Tăcută din Înalturi suna ca ceva biblic –

dar obiectivul principal era să se afle cât mai multe posibil despre operațiunile inamicului, iar asta implica înhățarea unor indivizi din teren și livrarea lor pentru interogatoriu. Se considera că este mult mai greu să fie interogați niște indivizi morți decât unii vii, de aceea DIA avea nevoie ca subiecții lor să fie în viață și capabili să vorbească. Asta însemna trimiterea unor echipe de specialiști în teritoriul inamic pentru a efectua captura. Era o strategie deosebit de riscantă și oricare operator DIA știa că va fi ucis dacă ar fi capturat. Dar numai după o săptămână sau două de tortură. Dar era mai bine să pui în calea pericolului personalul DIA decât unitățile Delta Force sau SEAL. Era un expedient simplu, dar Administrația nu-și putea permite ca cei din Forțele sale Speciale să fie capturați și decapitați în public. Evident, era o aventură deosebit de riscantă. De aceea DIA a îndulcit afacerea prin punerea unei recompense pe fiecare țintă. Unul dintre operatori a numit-o Fondul Ferrari, o ironie, pentru că acasă în US se încăpățâna să conducă o vechitură de Chrysler. Gusturile nu se discută.

Mike a luat parte la două operațiuni DIA de captură. Prima a necesitat infiltrarea într-un complex rezidențial sirian bine păzit în urmărirea și capturarea unei ținte foarte evazive. Au urmărit un slăbănog micuț cu o barbă ridicol de stufoasă căruia i se dăduseră trei fete foarte tinere ca parte din pradă după ce satul fusese cucerit. De aproape o lună locuia cu cele trei sclave de 12 ani. Când tinerii luptători ISIS au intrat fără opoziție în sat, doi dintre bătrâni au fost decapitați, iar unul a fost crucificat pentru a adăuga o tușă dezgustătoare de dramă la un video publicitar ISIS. Sătenii au fost terorizați până la supunerea completă. DIA considera că ținta era responsabilă pentru mutarea electronică a fondurilor de la sponsorii ISIS în Arabia Saudită și era identificat ca un foarte util subiect pentru interogatoriu. Așa se ajungea în interiorul infrastructurii organizației și se tăiau liniile logistice de finanțare și aprovizionare. Mike și echipa sa a supravegheat satul dintr-o poziție mascată timp de două zile și două nopți, făcându-și nevoile fiziologice într-o pungă de plastic și așteptându-și șansa de a se apropia. Imediat după apusul din a treia seară, slăbănogul lor țintă a ieșit din pivnița unde stătea ascuns pentru a respira oarece aer proaspăt și ca să-și mai dezmorțească picioarele. Avea doi bodyguarzi, tineri cu AK-47 în mâini și banduliere cu muniție puse ostentativ în cruciș peste piept. Echipa de captură de patru oameni a înaintat în liniște absolută, lăsând o altă echipă de doi lunetiști în poziția mascată, un loc ideal care asigura un excelnet câmp de tragere în caz de necesitate. Ascunși prin umbre și mișcându-se tupilați, cei patru au apărut ca fantomele din beznă și i-au împușcat pe cei doi bodyguarzi în cap de la mică distanță cu gloanțe subsonice de calibrul .22 trase prin supresor de zgomot. Au fost morți înainte de a atinge nisipul. Mike a pus mâna peste gura și nasul țintei înainte ca acesta să-și dea seama că gărzile sale au fost doborâte. O injecție rapidă în gâtul sfrijit al individului și s-a prăbușit ca un mic sac de cartofi pe un umăr musculos, apoi echipa s-a pus în mișcare, primul transportând ținta, iar ceilalți trei acoperind retragerea. Lunetiștii erau pregătiți să o ia din loc pe când cei patru se apropiau de poziția mascată. Un vânt ușor agita nisipul deșertului, dar în rest totul era cuprins de tăcere. Echipa a apelat elicopterul pentru

extragere cu mitralierele sale de sprijin, apoi cei din DIA s-au mișcat cu repeziciune, transportând pe rând ținta, alergând pe nisip către punctul de contact. Erau transpirați, dar râdeau cu adrenalina pulsând năvalnic, ținta legată cu bandă adezivă și securizată de podeaua helo-ului, și visau la niște beri reci și o binemeritată sărbătorire după zilele și nopțile petrecute în deșert. Fondul Ferrari putea acoperi acum și costul suplimentar al unei capote escamotabile și plinul cu benzina pentru un an. Mike nu se gândea la mașini și bani. El își planifica un duș fierbinte și două zile și două nopți prins în brațele și coapsele frumoasei Fatima Trigo.

A doua misiune nu a mers la fel de „șnur”. Mike nu putea fi deloc acuzat că ar fi superstițios dar ceva l-a deranjat în legătură cu misiunea încă de la început și nu-și dădea seama ce anume. În bază au fost destule discuții referitoare la țintă, iar acest fapt în sine era neobișnuit. DIA a fost însărcinată cu capturarea unui comandant ISIS proeminent și deodată toată lumea părea să cunoască identitatea țintei. Se presupunea că securitatea operațională era foarte strânsă, dar au apărut discuții agitate în rândurile celor din administrativ referitoare la capturarea unei prăzi majore. Ținta a fost identificată ca fiind un comandant militar local, iar Mike s-a gândit că ar fi fost mult mai ușor ca tipul să fie lovit cu un atac de dronă. Eliminat într-un nor supraîncălzit de ceață roșie. Dar Washington-ul voia să afle ce știa tipul, așa că a fost planificată și aprobată o misiune de capturare. Lui Mike nu i se părea că merită riscul, dar experiența sa îl făcea să fie liderul evident al echipei de captură. Prin urmare, a studiat informațiile și hărțile și a format o echipă puternic înarmată care să-l „salte” pe tip.

În război, cele mai bune planuri se pot modifica înainte chiar de a se trage primul foc. Echipa a intrat în poziție noaptea și a folosit două locuri foarte bine ascunse de unde-și supravegheau prada. S-au „îngropat” lângă un sătuc care fusese modernizat cu câteva clădiri de beton și Mike a observat imediat numărul mare de gărzi înarmate ce patrulau perimetrul. ISIS nu aveau câini de pază, pe de o parte pentru că animalele nu erau considerate curate, dar și pentru că ISIS nu avea resursele necesare dresării animalelor pentru această treabă. Erau multe țări musulmane care foloseau câini de pază, dar, din fericire pentru echipa DIA, noul califat islamic nu se afla printre ele. Gărzile erau în alertă maximă și foloseau două camionete Toyota care aveau montate pe platforme mitraliere grele de 12,7 mm pentru a patrula în jurul perimetrului satului. Ocazional, șarjau într-un nor de prof și trăgeau rafale lungi în deșert, trasoarele luminoase arcuindu-se asupra dunelor joase de nisip. Recunoaștere prin foc. Ca și cum ar fi știut că acolo este cineva. Hmm, nu era un semn bun. Târziu în cursul dimineții, un convoi de vehicule a intrat în sat, condus de un transportor blindat iraqian. Echipele de supraveghere putea doar privi cu frustrare cum un grup de gărzi ISIS au scos o siluetă în robă neagră dintr-o clădire joasă de beton și au îmbrâncit-o în spatele transportorului blindat. Convoiul a accelerat afară din sat în mijlocul unui nor de praf și fum negru de diesel, îndreptându-se în direcția de unde venise. Silueta cu turban semăna cu ținta lor. Se părea că misiunea lor a

eșuat. Echipele nu puteau să se miște pe timpul zilei, așa că au trebuit să rămână pe loc până la căderea nopții înainte de a chema elicopterul de extracție. Se părea că ISIS și-a evacuat omul chiar sub nasul echipei DIA de capturare.

În adăposturile echipei era o atmosferă de tristețe, în timp ce asudau și se coceau în dogoarea sălbatică a deșertului. Veniseră plini de adrenalină, gata de acțiune, dar se confruntau cu perspectiva întoarcerii cu mâinile goale. Mike a menținut rutina de observație pentru că asta făceai când te aflai în poziții ascunse și nu voiai să fii surprins de vreun păstor nomad. Atunci a constatat că gărzile încă mai erau în sat. Detaliile de securitate ale țintei continuau să existe. Apărând un sat mizer, insignifiant din punct de vedere militar și aflat departe de liniile frontului. Și până la urmă, ce făcea un comandant militar atât de departe de zona de acțiune?

Mike le-a transmis prin radio celorlalți membri ai echipei de supraveghere să fie vigilenți și să stea cu ochii pe sat. Poate că totuși ținta nu a fost mutată. Poate că tipii din ISIS știau că se află sub observație și au aranjat o momeală, punând la cale o distragere a atenției față de o lovitură cu dronă sau un atac, pentru că ținta reală trebuia să rămână în sat. N-avea nici un rost să fie mutat, dacă putea fi urmărit până în următorul ascunziș.

Mike a rumegat opțiunile echipei sale și a hotărât să țină seama de suspiciunile sale, cerând permisiunea de a extinde misiunea cu câteva zile pe baza ipotezei că ținta s-ar mai putea afla totuși în sat. Centrala DIA a fost de acord și a trimis o dronă asupra convoiului care se târa încet prin terenul accidentat la vreo 25 km de sat. Prin atacarea convoiului, DIA dădea de înțeles lui ISIS că a înghițit momeala. O dronă a fost alocată misiunii și racheta *Hellfire* care a spulberat transportorul blindat într-o ploaie de șrapnele de oțel a fost urmată de un șuvoi de proiectile de tun de 30 mm care a tocat restul vehiculelor din convoi.

ISIS și-a sacrificat intenționat vehiculele și oamenii doar ca să ascundă locația unuia dintre comandanții săi. Mike a primit confirmarea atacului cu dronă prin radio și s-a pus pe așteptare. Era intrigat de situație și îl rodea suspiciunea că ceva nu era deloc în regulă. Dacă ISIS știa că se aflau sub supraveghere, misiunea era deja compromisă și următorul pas ar fi fost o plecare rapidă, urmând să se mai încerce ceva altădată. Aveau apă și hrană pentru cinci zile. Era arșiță. Era foarte inconfortabil și trebuiau să-și facă nevoile în saci de plastic sigilați cu grijă. Fuseseră antrenați să facă așa. era unul dintre motivele pentru care erau plătiți așa mult. Și, ca și comandant în câmpul tactic, Mike a concluzionat că dacă ținta se mai afla încă în sat și dacă ISIS erau siguri că se află sub supraveghere, atunci puteau năvăli cu o companie de fanatici bărboși care să răscolească zona pentru a-i captura sau ucide pe necredincioși. Mike s-a scărpinat în barba deasă, zâmbind. Încă o săptămână în deșert și va arăta și el ca un musulman radicalizat. Poziția era riscantă, dar nici una dintre gărzi nu s-a aventurat să caute printre tufele mici și dune după ce a plecat convoiul. Nici asta nu prea avea sens pentru Mike. Deci, supravegheau, așteptau și transpirau în cuptorul deșertului. Calculând probabilitățile, Mike hotărâse să rămână fermi pe poziție și să aștepte. Ceva nu era în regulă, dar nu-și dădea seama ce anume.

Echipa trebuia să rămână pe loc și să afle. Dacă nu obținea un răspuns, puteau oricând să anuleze misiunea și să se retragă pe nesimțite, noaptea, până la punctul de extracție.

Era întuneric, norii pluteu în înalturi, mult deasupra platoului, iar luna nu era. Mike dormea când unul dintre camarazi l-a trezit într-o liniște deplină. Cu toții erau obișnuiți să treacă instantaneu de la somn la starea de maximă vigilență. Știa unde se află și imediat și-a concentrat întreaga atenție asupra colegului de echipă.

— Multă mișcare în jurul clădirii. Toți sunt treji. Se-ntâmplă ceva.

Mike s-a rostogolit către marginea adăpostului săpat și a cercetat satul prin echipamentul de vedere-nocturnă. Toate gărzile era în alertă, formând un perimetru în jurul clădirilor din beton și ocupând poziții în lungul drumului prăfuit ce venea dinspre nord. Apoi i s-a părut că aude ceva în depărtare. Vehicule. Rulau încet, dar veneau spre sat. Se apropiu fără lumini, o duzină de camioane și SUV, invizibile fără ochelarii de noapte. Mike a contactat Centrala DIA via satelit imediat ce primul vehicul a oprit lângă cea mai mare clădire. Iar acolo, în întuneric, se afla ținta lor, cu brațele larg deschise pentru a îmbrățișa trei oameni ce coborâseră din primul SUV. Aveau în mâini niște AK-47 și purtau turbane, bărbi și pantaloni largi, îmbrăcăminte tipică pentru ISIS, așa că Mike și-a spus sieși *„Eh, salutare, micuțul meu prieten bărbos. Mă bucur să te văd acolo*." Ceilalți trei oameni ai săi de pe poziție erau și ei cu armele pregătite gata pentru orice ar putea urma.

— Ce zici, Mike?

Nick Savage era un SAS[2] australian, bine antrenat și exact genul de individ pe care ți-l dorești să-l ai alături în luptă. Vorbeau foarte încet. Șoaptele ar fi răsunat mai tare și s-ar fi auzit mai departe decât vocea scăzută. Lucrurile astea le înveți cu mult timp înainte de a fi trimis să vânezi și să ucizi inamici reali.

— Ținta e încă acolo, Nick, Ai avut dreptate, au trimis o momeală. Asta te face să te întrebi ce naiba se întâmplă acolo, nu-i așa?

— N-are nici un sens, Mike. S-au comportat de parcă știau că suntem cu ochii pe ei, dar probabil presupun că ne-am retras imediat ce momeala a părăsit zona. Nu par îngrijorați că ar mai fi supravegheați.

În întuneric, Mike clătină din cap.

— Iar asta înseamnă că locația este mai importantă decât tipul pe care ar trebui să punem mâna.

— Sau că ținta nu are nimic de-a face cu condusul credincioșilor către martiriu pen' că micul bulangiu are alte talente în CV.

— Nick?

Mike verifică prin ochelarii de noapte și celelalte vehicule.

— Ce mama dracu' e un *bulangiu*?

— Cristoase, Mike. La *Cercetași* nu vă învață engleza?

[2] Special Air Service (SAS) – unitate a Forțelor Speciale din Armata Britanică. Cunoscut sub numele uzual de *„Regimentul"* este modelul tuturor unităților de commando din lume. Desfășoară operațiuni sub acoperire: acțiuni directe de luptă, recunoaștere, antitero, salvări de ostatici.

— Stai aș, Nick. Asta e ceva interesant.

Mike și-a activat microfonul de la gât și i-a alertat pe toți membrii echipei să fie cu ochii pe perimetru.

— Cercetați și în spatele vostru, băieți. Nu vreau ca avortonii ăștia să năvălească peste noi din spate.

Jos, în satul prăfuit, gărzile descărcau din camioane lăzi de lemn, icnind și transpirând, în ciuda frigului nopții din deșert. Un om s-a împiedicat în întuneric și a scăpat lada de lemn. Pentru neîndemânarea sa, a primit imediat un șut zdravăn în cur. Lada nu s-a spart, dar văicărelile sale le-a adus aminte celorlalți să fie mai atenți cu încărcăturile lor. La ora trei dimineața, descărcarea fiind terminată, cei trei vizitatori au ieșit din clădirea de beton și s-au urcat în SUV, făcând din mână către gazdă și semnalizând celorlalte vehicule să pornească. Cu motoarele abia turate, convoiul a ieșit încet din sat și a făcut un ocol larg peste nisip înainte de a se angaja pe drumul accidentat ce ducea spre nord. În sat, norii de praf s-au împrăștiat și totul a redevenit liniștit.

La ora 3:30 în întunecimea nopții, Mike a primit prin satelit de la Centrala DIA un mesaj criptat prin care i se ordona să facă o recunoaștere a clădirii de beton și să evalueze fezabilitatea capturării țintei. I se mai cerea să investigheze conținutul lăzilor de lemn. Asta era o operațiune clandestină finanțată discret. Nu i-a spus nimeni să fie prevăzător sau să evite să se pună singur în situație riscantă. Era de așteptat ca să-și folosească judecata și să ducă treaba la bun sfârșit. A rămâne în viață, se presupunea a fi un ordin permanent. Centrala DIA știa că gărzile au fost treze cea mai mare parte a nopții și că nivelul lor de vigilență era cel mai scăzut în jurul orei patru dimineața. Dacă Mike și echipa sa putea penetra perimetrul satului și să intre în clădirea de beton, și-ar completa misiunea și s-ar întoarce la bordul elicopterului de evacuare la ora 5:30. Teoretic.

Mike și-a primit ordinele și, rapid, și-a pregătit echipa și a instruit al doilea grup ca să asigure supraveghere din poziția lor camuflată.

Cu toții erau bine antrenați, veterani cu multă experiență de luptă.

Știau ce au de făcut dacă se lăsa cu un schimb de focuri.

Știau unde trebuiau să se retragă și să aștepte sosirea „cavaleriei” care să-i scoată din budă.

Știau totul despre durerea și transpirația de la instrucția dură necesară pentru a putea lupta cu ușurință.

În întunericul rece al nopții, dunele de nisip scârțâiau și gemeau pe măsură ce se contractau în aerul rece. Cei patru oameni s-au mișcau neauziți afară din adăpostului camuflat și au făcut un ocol către sudul satului, către o gaură abia sesizabilă în perimetru, acolo unde au fost observate cele mai puține gărzi. Voiau să evite contactul cu soldații bărboși. Contactele puteau deveni cu ușurință zgomotoase, iar echipele de capturare operau cu severul dezavantaj al numărului redus de membri, adânc în spatele liniilor inamice și era imensitate de teren deschis între sat și punctul de extracție. Acțiunea pe nevăzute și surpriza erau avantajele lor esențiale. Nici unul dintre membrii miliției nu

patrula. Erau ghemuiți în grupuri mici, cu AK-47 pe genunchi și moțăiau înfășurați în pături aspre. Mike era pitit în spatele unei dune, cercetând calea din fața sa prin ochelarii de noapte, când a strălucit o mică flacără și instantaneu s-a aruncat pe burtă în nisip. Cineva fuma. Una dintre gărzi și-a aprins o țigară. Sigur, totală lipsă de disciplină, dar și un semn că ei nu erau alarmați. Mike și echipa sa au așteptat cinci minute, urmărind lucirea slabă a țigării, apoi au continuat să înainteze îndepărtându-se de fumător, în căutarea unui alt punct prin care să treacă prin perimetrul gărzilor.

Au intrat tupilați în sat, făcând fiecare pas cu mare grijă, mai întâi pe vârfuri, pentru a minimiza zgomotul, cercetând după gărzi și ascultând, cu toate simțurile conectate la împrejurimi, în hiper-alertă pentru orice semn de pericol, cu armele setate pe foc automat și degetele pe garda trăgaciului. Se părea că toată lumea dormea. Dinspre grupurile de oameni cu pături se auzeau sforăituri, gărzile care mai înainte fuseseră de veghe prea îndelung au cedat cerințelor de somn ale trupurilor. Mike a semnalat grupului să înainteze spre clădirea de beton unde fuseseră descărcate lăzile și unde s-ar fi putut să se afle încă ținta lor. Se auzeau un zumzet ușor scos de un generator aflat undeva înăuntru, iar Mike a văzut cablurile atârnând libere de la acoperiș către clădirea învecinată aflată la vreo zece metri mai încolo. Cabluri electrice și cabluri telefonice ecranate. Nici un semn de antenă pentru că, probabil, au înălțat catargul necesar acesteia la oarece distanță de centrul de comunicații ca să evite atenția unui atac cu rachetă ghidată ce s-ar fi orientat după semnalul radio emis. Mișto. Dar nu foarte eficient.

Mike a lăsat un om la intrare ca să le acopere spatele. Ușa s-a deschis cu ușurință datorită balamalelor noi și Mike a remarcat o lumină slabă la capătul coridorului. Voci. Cineva era treaz. Voci vorbind la radio. Nu aveau prea mult timp așa că Mike a plasat la ușa camerei radio un om gata să tragă cu un pistol de calibrul .22 cu surdină, în timp ce el și Nick deschideau cu grijă celelalte uși de pe coridor și au găsit lăzile de lemn ce au fost ascunse în acea noapte și depozitate cu grijă, departe de ochii curioși.

Nick acoperea ușa cu pistolul cu surdină pregătit și în contact vizual cu camaradul aflat la câțiva metri pe coridor. Generatorul se afla undeva dincolo de camera radio. Îi puteau auzi zumzetul persistent ca fond sonor. În ciuda frigului nopții, șiroaie de sudoare curgeau pe spatele lui Mike. Una dintre lăzile lungi fusese deschisă, cuiele subțiri erau îndoite și răsucite, iar capacul doar așezat deasupra. Duzini de pachete învelite strâns în plastic, sigilate cu bandă adezivă, tari precum cărămizile. N-avea nevoie de o diplomă în bio-chimie pentru a pricepe ce era înăuntru. O tăietură ușoară cu lama pumnalului ascuțită ca o lamă de ras și suspiciunile lui Mike au fost confirmate. Heroină. Pură, nediluată. Mike a făcut un calcul rapid și și-a ținut respirația. Cam 250 kg în total. Mă-sa-n…! Era o cantitate enormă de drog. Ceva cu totul neașteptat. Era ceva departe de agenda militară a noului Stat islamic. Cu totul altceva. A pus un pachet intact într-un buzunar al vestei de luptă, apoi a tras la loc capacul lăzii și a făcut un semn către Nick să iasă afară.

Camera radio era tăcută. Mike a numărat cu degetele ridicate în aer și într-o singură mișcare fluidă cei trei au intrat în spațiul mic, fiecare căutând ținte, dar… înăuntru era

doar cel pentru care veniseră, încremenit de șoc în fața unui laptop pe al cărui ecran un grup de doi bărbați și o femeie, cu foarte multă imaginație, se aflau într-o poziție imposibil de complicată și probabil foarte incomodă. Într-o fracțiune de secundă, Mike și-a proptit pistolul în fruntea omului și i-a șoptit în arabă să rămână complet tăcut.

Spre surpriza sa, omul s-a bâlbâit:

— *Ne streliaiti*[3]!

În rusește! Mike i-a apăsat țeava cu supresor mai ferm în cap. Nu era timp de pierdut. De ce a vorbit în rusește? Cu o mișcare precisă, bine antrenată, Nick i-a înfipt acul hipodermic în gât, iar tipul a dat imediat ochii peste cap. L-a luat pe umăr în clasica manieră a pompierilor care-i lăsa o mână liberă cu pistolul ațintit spre înainte.

Totul s-a petrecut cu ușurință. Începea să se simtă ca la un exercițiu de antrenament.

— Așteptați o clipă. Mișcare în jurul clădirii din beton.

Era un mesaj de la echipa de supraveghere. Vocea din casca lui Mike l-a făcut să se întoarcă și să-și verifice spatele. Se aflau în afara clădirii mișcându-se în liniște către perimetrul satului când tăcerea a fost spartă de un răcnet puternic. O voce zbiera în araba siriană.

— Unde-i Suleiman? Suleiman a dispărut! Deșteptarea! Cu toții! Deșteptarea! Găsiți-l pe Suleiman!

Vocea se auzea clar în aerul rece al nopții, iar Mike a semnalat echipei sale să accelereze ritmul de deplasare. A apelat și celălalt grup ca să afle noutăți despre ce se întâmpla în sat, dar n-a fost nevoie să aștepte răspunsul. Auzea foarte bine cum era pornit motorul unei camionete, iar întunericul a fost străpuns de lumina unui reflector care cerceta dunele.

Vocea din casca lui Mike era extrem de clară.

— Aveți companie, camionetă Toyota, șofer cu trăgător și o mitralieră grea montată în benă. Pregătiți-vă. Vine spre voi.

Mike s-a lăsat într-un genunchi și i-a spus lui Nike să ia prizonierul și să continue să se deplaseze spre adăpost, împreună cu încă un om care să-l acopere. Lucrurile erau gata să devină cam zgomotoase. Nick și camaradul său au îngenuncheat în spatele unei dune, cu carabinele pe foc automat, urmărind camioneta Toyota care ieșea în forță din sat și se îndrepta în direcția lor.

— Supravegherea. Pregătiți-vă să angajați țintele. Concentrați-vă pe sat. Noi angajăm camioneta.

Răspunsul a venit imediat.

— A doua camionetă vine dinspre nordul perimetrului către poziția noastră.

Mike tocmai ochea vehiculul ce se apropia când aceasta a virat într-o parte și farurile i-au luminat brusc pe Nick și pe celălalt membru al echipei care alergau peste dune. Cei doi s-au aruncat instinctiv la pământ când mitraliera de 12,7 mm a lătrat în noapte, iar trasoarele s-au arcuit spre ei, spulberând nisipul în aer. Mike a deschis focul și

[3] Ne streliaiti (Не стреляйте) – nu trage (lb. rusă).

a lovit cabina și pe cei din ea de la șaizeci de metri. Gloanțele de mare viteză au trecut prin portieră și l-au eviscerat pe șofer, în timp ce colegul lui Mike a slobozit o rafală lungă care l-a terminat pe mitraliorul din spate aruncându-i în nisip cadavrul lipsit de cap. camioneta a virat și s-a proptit cu botul într-o dună, cu motorul accelerat sălbatic. După câteva secunde, o grenadă de 40 mm lansată de grupa de supraveghere a explodat pe masca radiatorului celeilalte camionete, transformând-o într-o grămadă de fierătănii arzânde. Echipele au câștigat oarece timp, dar trebuiau să se miște cu rapiditate. Mike s-a ridicat și alerga aplecat peste dune, iar gloanțele de AK-47 fluierau pe deasupra. Gărzile își goleau magaziile în noapte. Situația devenise extrem de zgomotoasă.

— Om doborât. Repet. Om doborât.

Era coechipierul lui Nick. Mike și colegul său au sprintat pe următoarea sută de metri și s-au trântit în nisip, lângă camarazii lor. Prizonierul era întins pe jos, inconștient, nevătămat, continuând să respire. Iar Nick avea în piept o gaură provocată de un glonte de mare viteză, calibrul 12,7 mm, care i-a terminat un plămân și a spulberat fragmente osoase în piept și abdomen. Era încă oarecum conștient, dar era evident că nu va mai rezista mult timp. Din cine știe ce motiv bizar, gândurile lui Mike s-au întors la o misiune din Africa și la legionarul ce murmura în franceză către camaradul rănit *„Înțepătura asta mică nu poate fi reparată”*. Mike a înlăturat acest gând din minte și l-a luat de mână pe Nick. Cei de la supraveghere lansau rafale și grenade de 40 mm asupra satului. Ochii lui Nick erau încețoșați. Probabil că nici nu mai putea să vadă.

— Mike? vocea îi era răgușită și slabă.

— Aici sunt, prietene.

— Bulangii, măi frate. Niște bulangii de tot căcatul.

— Am să-ți dau ceva pentru durere, Nick. Apoi o să te scoatem de aici.

— Durere? – o spumă de sânge i-a apărut între buze. Nu simt nimic, nici de-al dracu’, frățioare.

Mike a înfipt *syretta* cu morfină în umărul lui Nick, apoi i-a mai administrat încă două. Ochii i s-au dus peste cap și Mike a semnalat celorlalți, unul să ducă prizonierul, altul să asigure acoperire, iar el îl va transport ape Nick. Nimeni nu era lăsat în urmă.

În timp de-și organizau apropierea de a doua poziție, echipa de supraveghere a confirmat: *cavaleria* era pe drum, dar ei trebuiau să o ia din loc pentru a evita focul tras dinspre sat. Au rupt contactul cu inamicul confuz și nehotărât, și au continuat să-și ducă prizonierul. Nick a murit și, împotriva tuturor regulilor de bun simț și a logicii de împărțire a sarcinilor, Mike nu a vrut să lase pe altcineva să-i transporte trupul.

S-au urcat în elicopterul de evacuare, unul cărând prizonierul legat cu bandă adezivă, celălalt având grijă de trupul sfâșiat al lui Nick. Mike simțea mirosul de sânge uscat îmbibat în uniforma de luptă, amestecat cu sudoarea sa. Poți oricând să înlături hainele și să cureți sângele. Dar niciodată nu poți scăpa de sentimental de nesters al pierderii care-ți arde sufletul și lasă cicatrici în adâncul inimii. Pachetul bine învelit în

plastic din buzunarul său atârna mult mai mult decât kilogramul de heroină pe care-l conținea.

Trei zile mai târziu Mike se afla la cartierul general din Cipru al DIA, răspunzând anchetei referitoare la moartea lui Nick și completând detaliile și nuanțele ce-ar fi putut lipsi din raportul formal al misiunii. Heroina a fost o mare surpriză pentru DIA. Prizonierul a fost foarte puțin doritor să coopereze, iar Agenția a renunțat repede la curtoazia obișnuită și a recurs la metodele dure de interogare pentru a-l convinge să vorbească. Devenise o problemă urgentă și Washingtonul voia rezultate. Cu orice preț.

CAPITOLUL 6

Întors în Statele Unite, Mike a primit două săptămâni permisie și recomandarea de a sta de vorbă cu psihiatrul Companiei. Agenția se preocupa mereu de sănătatea mintală a operatorilor săi și voia să elimine orice risc ca ucigașii săi extrem de antrenați să cadă pradă stresului și inevitabilelor frustrări produse de statul la coadă într-un supermarket. Un director DIA a afirmat că personalul operativ ar trebui ținut în spatele gratiilor, în grădini zoologice special, până ce era nevoie de ei pentru acțiuni. În termeni militari, aceste cuști zoo special se numeau cazărmi.

Psihiatrul Companiei era foarte bine calificat și avea o experiență profesională de-o viață cu veteranii combatanți. A înțeles ce au trebuit să îndure pacienții săi din perspectivă psihologică și era hotărât să ajute cât putea de mulți dintre ei. Cicatricile fizice se vindecau mult mau repede decât cele mentale și emoționale. Trebuia să depisteze și semnele de pericol că cineva era gata să clacheze, sau să dezvolte un comportament potențial periculos. Asta putea însemna sfârșitul unui contract cu DIA și începutul unei vieți noi și interesante în Serviciul Poștal al Statelor Unite.

— Și… cum te simți, Mike?

— Chiar vrei să știi? Sunt curios. Așa mă simt.

— Curios? În legătură cu ce?

— Cu felul în care a fost compromisă misiunea. Despre contradicții. Despre lucrurile pe care le-am descoperit acolo.

— Dar în legătură cu moartea lui Nick? Cum te face să te simți?

Mike a făcut o pauză. S-a gândit la întrebare. Nu era prea sigur ce să răspundă.

— Eh, doctore. E mort. Iar ce simt eu nu va schimba cu nimic acest fapt.

— Dar trebuie să te fi afectat adânc, Mike.

O altă pauză. Îi plăcea de psiholog. Știa că tipul chiar încerca să-l ajute, dar mai știa și că nu putea pretinde că simte ceva ce… pur și simplu nu simțea.

— A fost doar ghinion, doctore. Un glonț rătăcit în întuneric. L-a lovit și l-a omorât. Știu că poate suna ciudat, dar te obișnuiești cu moartea. Cu câțiva ani în urmă, în America Latină, am pierdut un prieten din cauza unei mușcături de șarpe. O mușcătură de șarpe,

doctore. În secolul XXI. Moartea este peste tot în jurul nostru și de cele mai multe ori lovește la întâmplare. Nu întotdeauna îi poți atribui vreun sens, așa că trebuie să o accepți, să lași deoparte sentimentele convenționale și să continui să-ți faci treaba. Pentru asta suntem plătiți. Am ținut la Nick. Îmi lipsește, dar n-am să mă gândesc prea mult timp la asta.

— Preocuparea mea profesională este că tu îți reprimi sentimentele, Mike, că le ascunzi într-o oală sub presiune. Iar într-o zi, această oală va exploda brusc. Treaba mea este să te ajut să eliberezi presiunea ușor, fără să apară avarii.

Doctorul zâmbi către Mike, sperând că a reușit să-i străpungă carapacea.

— Înțeleg principiul, doctore, dar vezi vreun semn că nu fac față situației? Exact. Mă concentrez 100% asupra slujbei și vreau să mă întorc pe câmpul de combat cât mai repede posibil.

Doctorul a dat ușor din cap, și-a notat preocupările în dosar și l-a declarat pe Mike apt psihologic pentru datorie. Și-au dat mâna, iar psihologul a zâmbit din nou când i-a spus lui Mike să aibă grijă de el însuși.

Mike și-a folosit timpul petrecut în Maryland ca să facă unele cercetări, să verifice dosarele și să discute cu oameni care știau despre activitățile sindicatelor crimei din Rusia. La o săptămână după întâlnirea formală cu psihiatrul, Mike a primit un mesaj codat de la un membru al unei bande rusești, prin care îi solicita o întâlnire. Contactul evaziv spunea că se află el însuși într-o *situație* și se teme pentru viața sa. Ceva legat de o neînțelegere referitoare la o sumă mare de bani care a dispărut în mod misterios. Voia să vorbească cu Mike în schimbul unei rute de fugă către America de Sud și o servietă doldora de bani gheață. Nu voia să vorbească cu *federalii* deoarece prea mulți dintre ei se aflau pe statele de plată ale rusnacilor. Voia cu DIA. Cu un tip de la „operațiunile negre”. Trebuia să fie Mike. Părea ceva corect. Așa că Mike s-a hotărât să *joace*.

Evident că mesajele codate de pe mobilul lui Mike au declanșat niște semnale de alarmă. Cum a obținut tipul numărul lui Mike? De unde avea codurile? Din multe motive, abordarea era neîndemânatică și complet neprofesională. Îi lipsea finețea. Avea un aer nițel disperat. În timp ce DIA cerceta dedesubturile situației, Mike a devenit nerăbdător și s-a hotărât să meargă la întâlnire pentru a afla singur ce și cum. Contactul părea speriat și voia ca întâlnirea să aibă loc numai noaptea pe o alee întunecată, într-o parte a orașului pe care o vizitai numai când aveai absolută nevoie de un mic pachet cu „medicamente” ce nu pot fi prescrise pe rețetă. Oricine altcineva ar fi refuzat invitația. Dar Mike o aștepta cu nerăbdare.

Vizita nu a relevat identitatea presupusului informator, dar a avut ca urmare completa și misterioasa dispariție a trei potențiali agresori, moartea a doi ce urmau să devină torționari, capturarea și interogarea unui solid, dar absolut idiot bodyguard rus și spitalizarea secretă pentru fiul bossului. După apropiata și extrem de neplăcuta întâlnire cu o bormașină, fiul devenise remarcabil de cooperant și chiar ușurat că cel care l-a

interogat s-a dovedit a fi rus. Altfel, fără îndoială că ar fi fost dezmembrat și aruncat în apa unsuroasă de la capătul digului.

Dar Mike a avut confirmarea că ceea ce a pus bețe în roate în timpul recentei sale misiuni din Siria, avea o legătură clară cu rușii. Nu era de mirare că-l voiau mort. Conexiunea era stupefiantă prin implicațiile sale în regiune. Militarii ruși dislocaseră trupe în teren, bombardau obiectivele cu covoare de bombe, lansau rachete de croazieră și atacuri cu elicoptere împotriva ISIS – în timp ce desfășurau o masivă operațiune de trafic de droguri cu inamicii lor declarați. Era sigur că a dat peste o situație suspect de ciudată și contradictorie. În Afganistan văzuse familii măcelărite de *vendette* și loialități tribale. Văzuse frate vânzându-și fratele pentru o mână de bani în zonele răvășite de război din Africa. A văzut trădarea în Columbia. Dar ruși făcând afaceri cu droguri cu fanaticii religioși din Siria aproape că ajungeau în fruntea topului său personal referitor la demența lumii. Totuși, într-o manieră conformă cu felul său neortodox de a gândi, treaba avea sens. Când lăsai deoparte aversiunea morală, normală, împotriva drogurilor, heroina putea fi folosită ca o foarte versatilă formă de valută internațională. Putea fi folosită pentru obținerea a mari sume de bani lichizi. Putea fi folosită la finanțarea stilului de viață luxos al politicienilor, generalilor, oligarhilor și comandanților militari aparținând de toate confesiunile religioase. Putea fi folosită pentru cumpărarea de armament și plată pentru tehnologia militară. Putea fi folosită la finanțarea unui război. Fără îndoială că cineva se îmbogățea teribil în spatele acestei afaceri. Mai mult ca sigur, o mulțime de oameni se îmbogățeau. Unii dintre ei își creau propriile versiuni de paradis terestru fără a se confrunta cu perspectiva unui martiriu neplăcut. Și ce loc era mai potrivit pentru procesarea, fabricarea și rafinarea drogului decât o provincie bântuită de război, aflată departe de supravegherea internațională? Mike nu era sigur de unde provenea opiumul brut, dar nu erau greu de imaginat miile de petice de pământ cultivate cu mac, atent îngrijite, din Afganistan. Analiza DIA a *cărămizii* aduse de Mick a confirmat presupunerile sale. Erau o grămadă de locuri în lume unde puteai fi ucis la prețul unei perechi de adidași. Dacă te raportai la valoarea totală a acestui *rahat*, pricepeai repede cât de sus era ridicată ștacheta și cât de puțin valora viața ta.

CAPITOLUL 7

Printr-o stranie coincidență, de la încercare nereușită de răpire a lui Mike care a mers atât de prost, Danny Lubinsky a dispărut de pe *radar*. Interogarea echipei instruite să afle tot ce știa Mike înainte de a-i arunca rămășițele în apă a dispărut fără urmă. La auzul veștilor, tatăl lui Pavel Ilici s-a făcut roșu ca para de furie și și-a pierdut complet cumpătul, scuipând votcă și resturi de cârnați afumați asupra subalternilor timorați, a zbierat la ei să se care și să-i găsească fiul, iar pe unul care nu a reușit să se miște destul de repede l-a împușcat în vintre.

DIA l-a securizat pe Codiță într-o celulă confortabilă echipată cu tot necesarul pentru genunchiul său distrus, dar care permite și personalului DIA să-i administreze un cocktail de droguri care-l încuraja pe tânărul infractor să fie foarte guraliv în legătură cu tot ce știa despre imperiul criminal al tatălui său. Tatăl lui Pavel Ilici a supraviețuit parțial datorită contactelor puternice avute în *Rodina*. A fost obligat să direcționeze sume de bani gheață către anumiți oameni via unele companii *offshore* și, în schimb, ei îi ofereau „protecție”. A fost același tip de înțelegere pe care organizațiile criminale le făceau cu afaceriștii peste tot în Federația Rusă – binecunoscuta *taxă-de-protecție* care te asigura împotriva vreunui incendiu devastator sau a împușcării în miezul nopții a oamenilor cheie ai afacerii.

Mafiotul rus a primit instrucțiuni detaliate de la Moscova să-l localizeze și interogheze pe Mike Ducane și să raporteze imediat ce și cum. A fost o problemă de maximă urgență. Danny Lubinsky și-a plătit el însuși propria taxă-de-protecție, deși locuia în Statele Unite, iar tatăl lui Pavel Ilici l-a instruit în cei mai clari termeni posibili să-l salte pe Mike, în primul rând pentru a se asigura că nu-și compromite proprii oameni în cazul în care ceva nu ar merge cum trebuie. Când e posibil, este mai bine să te folosești de unelte de care, la o adică, te poți lipsi. Stilul vechiului KGB a supraviețuit mult după colapsul Uniunii sovietice. Când oamenii lui Danny nu au raportat nimic, Danny Lubinsky s-a panicat. Și avea și de ce. Eșecul nu putea avea ca urmare decât o pedeapsă extremă. Tăierea nasului și a urechilor ar fi fost cea mai mică dintre grijile sale. Așa că a aruncat niște bani gheață într-o geantă, a înhățat două pașapoarte false, foarte scumpe, le-a spus oamenilor să-i că trebuie să facă o călătorie în Canada pentru a rezolva niște probleme personale… și a zburat în Panama, înainte de a pleca și mai la sud pentru a se pierde în adâncuri obscure. Nu se gândea să înceapă realmente o nouă viață într-un avanpost de misionari, undeva în bazinul amazonian, dar era o soluție mult mai atrăgătoare decât să aștepte ca psihopatul mafiot care-i lua taxă-de-protecție să se sucească și să înceapă să-l ia la întrebări cu niște clești și o lampă ce benzină. Danny Lubinsky a dispărut.

Va urma...

ALBERT BONNEAU

MASCATUL

COLECTIA WESTERN

Westernul de altădată

ALBERT BONNEAU

MASCATUL

EPISODUL III

CAP. XIII
SECUREA RĂZBOIULUI

— Suntem pe calea cea bună, strigă Cactus Den urcându-se în şea. Ticălosul care la asasinat pe prizonier, în graba sa, n-a avut grijă să înfăşoare copitele calului său, aşa că urmele se văd bine. Nu există nici o îndoială posibilă, refugiul banditului trebuie să se găsească prin preajma colinei lui Grizzly, cum mi-a spus-o şi acel enigmatic Cavaler Negru…

Vânătorul dete pinteni calului şi se apropie de Fiul Tunetului care examina cu atenție împrejurimile…

— Fratele meu Inimă Cinstită are de zis ceva Fiului Tunetului? întrebă marele şef. Să nu ezite şi să împărtăşească şi fratelui roşu temerile sale; nu ştie oare că acesta din urmă este hotărât să lupte alături de el şi să împartă aceleaşi, primejdii?

— Fiul Tunetului este un mare războinic, replică Vânătorul Preriilor şi înțelepciunea sa nu este egalată decât prin bravura sa… El a ştiut să citească în cele mai adânci cute ale inimii fratelui său alb Inima Cinstită. Un lucru îl nelinişteşte într-adevăr… Fratele meu a avut vreodată ocazia să întâlnească, în cursul expedițiilor sale prin ținuturile Dakotei, un cavaler îmbrăcat în negru din cap până în picioare şi cu fața acoperită de o glugă?

— Inima Cinstită vorbeşte în enigme, răspunse şeful sioux. De când se ştie el, Fiul Tunetului n-a întâlnit niciodată un astfel de cavaler…

Din ce în ce mai intrigat şi convins de veracitatea spuselor sachemului,

vânătorul de bizoni se cufundă într-un mutism adânc, mulțumindu-se din când în când să examineze urma fugarului care se distingea foarte bine pe pământ.

Deodată, mutul care călărea lângă el, zări un punct negru care se aventura din ce în ce mai mult spre Pământurile Blestemate. Apropiindu-se de tovarăşul său, Nebraska Joe îi aduse la cunoştință descoperirea sa prin semne. Călăreți indieni se opriră imediat.

— Nu există nici o îndoială, strigă vânătorul de bizoni, este o trăsură care se îndreaptă spre noi... Drace! Dar cei de la Deadwood sunt absolut incorigibili! Blestematul căpitan Dynamite înghite la diligențe şi animalul acela de Bob Doyle nu ezită să-i trimeată pradă după pradă! Dacă nu l-aş cunoaşte pe acest amabil şerif, aş crede ca este înțeles cu nelegiuiții!

Cactus Den, însoțit de Nebraska, Cerbul Agil şi alți patru Siouxi, se repezi în direcția trăsurii pentru a pune în gardă pe imprudenții călători...

În timp ce sachemul şi mica sa armată aşteptau rezultatul recunoaşteri lui Cactus Den, trăsura care-l intrigase atâta pe acesta din urmă continua să-şi vadă liniştită de drum Era barul ambulant al onorabilului Abraham Ismail... Acesta păşea alături de cele două gloabe ale sale.

— Haide, Rebeca! Haide, Sarah! striga el cu o voce fonfăită. Puțin curaj!...

Deodată zgomotul unei galopade îl făcu sa tresară.

Câteva secunde după aceia, Cerbul Agil, sărind din viteza calului său, oprea harabaua bietului negustor, care galben ca ceara sa zbătea în zadar pentru a scăpa din strânsoarea adversarilor săi.

Pierdut nenorocitul barman vedea de acum cum scalpul său împodobea centura unui brav, când o voce bine cunoscută îi răsună plăcut la ureche:

— *Hello,* Abraham, *old boy!* De ce îți place mereu să te bagi în gura lupului? Oare prima experiență nu ți-a ajuns?

— Sunt salvat! exclamă evreul... Cactus Den!...

La un semn al Vânătorului Preriilor, războinicii îi deteră drumul şi se urcară în şea imitați fiind de Cerbul Agil.

— Ai clienți prin regiunile acestea pustii? zise Cactus Den râzând cu poftă, iată ca ne întâlnim pentru a doua oară cam în acelaşi loc!

— Sunt urmărit de ghinion, gentleman. Am rămas fără de marfă şi trebuie neapărat să ajung la Sheridan.

— Mai bine, întoarce-te imediat la Deadwood şi anunță-l pe Bob Doyle din partea mea ca Siouxii au părăsit pentru totdeauna atitudinea duşmănoasă față de colonişții din Black Hills. Mai spune-i că mă pregătesc să atac una din vizuinile căpitanului Dynamite... Mai spune-i să-mi trimeată ajutoare, în direcția colinei lui Grizzly.

Abraham acceptă misiunea şi câteva minute mai târziu, revenit din emoțiile sale, pornea cu toată viteza, spre Deadwood, hotărât să-l anunțe pe Bob Doyle despre evenimentele care se puneau la cale. La rândul său, Cactus Den se grăbi să-l ajungă pe Fiul Tunetului, care se oprise lângă o pădurice de brazi şi îl informă despre cele făcute. Imediat, coloana se puse din nou în mişcare.

După o jumătate de oră de călărie, războinicii, ajunseră la locul unde Cactus Den pierduse în ajun urma diligenței.

Exact în acelaş loc dispăreau brusc şi urmele fugarului pe care îl urmăreau. În zadar Siouxii, îndemânateci descoperitori de urme, încercară să ghicească încotro dispăruse ucigaşul prizonierului lor.

După ce cei cinci sute de războinici înconjuraseră colina lui Grizzly, Cactus Den însoțit de Nebraska Joe porni să cerceteze regiunea…

Războinicii rămaşi la poalele colinei, îi văzură târându-se un timp oarecare, apoi dispărând printre arborii pădurii.

CAP. XIV
MĂCELUL DIN PEŞTERĂ

Timp de un sfert de oră, cei doi „parzi” îşi continuară investigațiile lor, fără a descoperi nimic.

Deodată, Nebraska Joe scoase un mormăit de bucurie; prin gesturi, făcu semn tovarăşului său să se apropie. Cu degetul, Joe îi arată o serie de stânci împrăştiate în mijlocul brazilor şi care formau o minunată fortăreața naturală.

— După cum mi-a spus Cavalerul Negru, îşi zise Cactus Den, nu cred să fiu prea departe de cartierul general al căpitanului Dynamite… Vânătorul Preriilor nu-şi putu termina gândul… O detunătură puternică se auzi şi un glonte veni să se înfingă în trunchiul bradului de care tocmai se sprijinise.

Vânătorul de bizoni se trânti la pământ, imitat imediat de Nebraska Joe…

Timp de câteva minute, reținându-şi respirația, cei doi bărbați rămaseră nemişcați. Continuau să zacă în această poziție, când două siluete îşi făcură apariția din dosul stâncilor şi înaintară în direcția lor…

Cei doi bandiți ajunseră lângă ei… Nemişcat, Vânătorul Preriilor aştepta. Unul din ei înghenunchie lângă el:

— Ai tras bine, Larry, exclamă el. Şi nici nu este unul din ai noştrii… *By God!…*

Banditul nu termină: brațul vânătorului de bizoni se destinse ca un resort; atins în mijlocul frunții de un pumn viguros. Se prăbuşi neînsuflețit, la pământ sub privirile stupefiate ale tovarăşului său: înainte ca acesta din urmă să fi avut timpul să se pună în defensivă, Nebraska Joe, sărind ca un tigru, îl făcu inofensiv.

După două în minute, cei doi complici bine legați şi cu câte un căluş în gură, rămaseră singuri în păduricea de brazi, în timp ce Vânătorul Preriilor şi tovarăşul său se aventurară cu hotărâre printre stânci.

Înaintând cu precauție, cei doi ajunseră în fața unui fel de coridor natural săpat în stâncă, destul de larg pentru a lăsa să treacă corpul unui om… Pământul din jurul orificiului era răscolit şi luându-se după câteva urme întipărite în pământ, mutul reuşi să descopere un fel de coridor natural săpat în stâncă, destul de larg pentru a lăsa să treacă corpul unui om… Pământul

din jurul orificiului era răscolit şi, luându-se după câteva urme întipărite în pământ mutul reuşi să descopere un fel de țarc, unde se aflau priponiți vreo doisprezece mustangi. Locul era însă destul de larg, pentru a putea adăposti cel puțin o sută de cai.

— Nebraska Joe, prietene, du-te şi anunță-l pe Fiul Tunetului că poate să intre în acțiune: am descoperit o intrare... Cu sau fără căpitanul lor, îi vom prinde pe bandiți ca şoarecii într-o cursă.

Silueta puternica a lui Nebraska Joe coborî în goană colina... înainte de a trece o jumătate de ora, va ajunge la şeful Siouxilor. Până atunci, vânătorul de bizoni începu să examineze împrejurimile intrării din peşteră. Nu întârzie să descopere în apropiere un fel de intrare destul de larga, săpată în stâncă. O trăsură putea să treacă lejer pe acolo.

— *All right!* îşi zise Cactus Den... Regăsesc acum faimoasa pistă pe care fusesem silit s-o abandonez! Manevra acestor ticăloşi îmi apare destul de limpede! Protejați de păduricea de brazi puteau să facă să dispară toate diligențele din lume! Hotărât, Cavalerul Negru este un aliat foarte prețios şi bine documentat!

Înapoindu-se în păduricea de brazi, vânătorul de bizoni se convinse că cei doi prizonieri, nu se mişcaseră din loc; apoi, hotărât se aventură în coridorul natural pe care-l descoperise. Legat solid de trunchiul unui arbore, un lassou atârna în acel loc în gol, permițând bandiților să comunice cu lumea exterioară. Fără să ezite, Vânătorul Preriilor, se agăța de frânghie şi se lăsă să alunece cu repeziciune în gol. Se opri, în curând pe un fel de platformă şi examină împrejurimile. Imensa peşteră ce servea de refugiu căpitanului Dynamite se deschidea în fața lui... O duzină de ticăloşi, ținând armele între picioarele încrucişate, jucau pocher sau discutau... Diligențele erau aliniate în mijlocul acestui adăpost, dovedind lui Cactus Den că nu se înşelase.

Încrezându-se pe deplin în cele două santinele, bandiții nu remarcaseră încă intruziunea vânătorului de bizoni... De aceea fură oarecum surprinşi când o voce energică le comandă:

— *Hands up!*

Crezând că au de-a face cu Cavalerul Negru, bandiți se executară imediat; fură însă foarte uimiți când îl zăriră pe Cactus Den. Deoarece şeful lor, cu câteva zile mai înainte, împrumutase înfățişarea Vânătorului Preriilor, crezură că au de-a face tot cu el... Câțiva bandiți izbucniră chiar într-un hohot vesel de râs. Ei îşi închipuiau că primejdia trecuse şi că şeful lor revenise din nou în bârlogul lor.

Vânătorul de bizonii nu întârzie să-i trezească la realitate. Cu un glonte culcă la pământ pe unul din bandiți care refuzase să se supună ordinului său. Înțeleseră atunci că nu era vorba de o gluma, ci că aveau în fața lor pe adevăratul Cactus Den.

Timp de zece minute Vânătorul Preriilor ținu la respect pe mizerabili. Deodată, auzi un zgomot de paşi şi Nebraska Joe, abil ca o maimuță se furişă lângă el... Prin gesturi mari, mutul aduse la cunoştința amicului său că

îndeplinise misiunea.

Strigăte de război răsunară din toate părțile. Diavolii roşii, din ce în ce mai numeroşi, masacrară pe bandiți până la unul. Cinci minute după aceea, scalpurile lor pline de sânge împodobeau centurile învingătorilor.

După ce măcelul termină, Cactus Den se apropie de crucea pe care se afla scris numele lui Lean Ribbed Jack... O lacrimă se prelinse de-a lungul obrazului său ars de soare.

— Fii liniştii, camarade, murmură el. Vei fi răzbunat, o jur! Nu voi avea pace, până când nu voi vedea corpul ucigaşului tău bălăbănindu-se la capătul unei frânghii.

Un zgomot de paşi îl smulse pe vânătorul de bizoni din gândurile sale. Un tânăr, încadrat între două sentinele indiene, se apropie de el. Într-o clipită, sachemii fură în picioare, gata să-l interogheze pe prizonier. Acesta din urmă, după ce îl privi câtva timp pe Cactus Den, zise:

— D-ta eşti Cactus Den?

— Exact, *my boy...*

— Sunt Dick O'Sullivan, fiul comandantului reluă noul venit... Am fost însărcinat să-ți predau cât mai curând posibil acest mesaj

Şi tânărul întinse Vânătorului Preriilor un plic pe care acesta se grăbi să-l desfacă. Sub privirile întrebătoare ale Fiului Tunetului şi Corbului Agil, vânătorul de bizoni citi:

Îl puteți regăsi pe căpitanul Dynamite prin regiunea Pământurilor Blestemate. S-a refugiat spre Catedrala Deşertului...

CAVALERUL NEGRU

PARTEA II

CATEDRALA DEŞERTULUI

CAP. I
UN MESAJ MISTERIOS

Cincisprezece zile după evenimentele care urmară atacului diligentei din Big Horn, micul orăşel Deadwood prezenta un aspect neobişnuit. Vânători, pionieri, indieni, se înghesuiau pe singura strada mărginită de o parte şi de alta de casele de lemn şi de „saloons", formând un ansamblu cât se poate de

pitoresc. Lângă locuința şerifului, Abraham Ismail îşi instalase barul său ambulant şi un mare număr de albi se îmbrânceau, aşteptând să fie serviți. Indieni prudenți stăteau mai la o parte. Şeful lor, Fiul Tunetului, cunoscând efectele funeste ale apei de foc, interzisese războinicilor săi să frecventeze barul ambulant al evreului.

Pentru moment, Siouxii aveau ceva mai bun de făcut decât să bea. Agentul teritoriului indian tocmai sosise din Washington aducând darurile destinate principalelor triburi din Dakota. Stocuri de pături, de coliere, de perle de toate culorile erau aşezate în grămezi sub privirile interesate ale Pieilor Roşii. Elanul Negru număra cu atenție darurile aduse, în timp ce Fiul Tunetului şi ceilalți mari sachemi fumau flegmatici din calumetul lor, ieşind din când în când din mutismul lor pentru a pronunța o serie nesfârşită de discursuri. Obişnuit cu acest fel de diplomație, agentul asculta doleanțele lor, promițându-le de fiecare dată că li se va face dreptate de către tatăl alb din Washington care are grijă de fii săi roşii…

În timp ce aceste formalități aveau loc pe strada principală din Deadwood, un călăreț acoperit de sudoare şi de praf îşi făcu apariția… Descălecând, el se îndreptă în goană spre locuința şerifului.

Noul venit purta uniforma cavaleriei americane… Fața sa tânără, luminată de doi ochi negri de toată frumusețea, exprima o energie neîmblânzită.

De îndată ce călărețul deschise uşa casei lui Bob Doyle, se găsi într-o odaie mare unde, adunați în jurul unei mese, discutau douăzeci şi trei de bărbați. Aşezat lângă şerif, Cactus Den vorbea cu însuflețire, în timp ce credinciosul sau Nebraska Joe sublinia afirmațiile *pardului* său izbind cu putere cu pumnul în masă… Alături de el, sprijinit cu capul în mâini, şedea Dick O'Sullivan gânditor. Sosirea călărețului îl trezi brusc din toropeală.

— Jackson! Tu eşti! exclamă el… ce plăcută surpriza!…

Cei doi prieteni se strânseră în brațe, apoi, revenind spre şerif şi camarazii săi:

— Îmi permiteți, strigă Dick, să vă prezint pe locotenentul Jackson din regimentul şapte de cavalerie, logodnicul surorii mele Molly..

— A-ți regăsit-o pe scumpa mea Molly? îl întrerupse brusc ofițerul fără să acorde vreo atenție exclamațiilor şi murmurelor de simpatie cu care fu salutat numele său.

Foarte neliniştit în privința logodnicii sale, locotenentul obținuse de la comandantul fortului Big Horn, autorizația de a se duce la Deadwood pentru continua cercetările.

— Sunteți singur? întrebă Bob Doyle. Ce imprudență!

— Ce voiai să fac, Şerife? Neliniştea mi-a dat aripi şi desigur am avut şi noroc, căci n-am întâlnit nici o ființă vie prin Pământurile Blestemate. Dealtfel, serviciul de diligențe nu şi-a reluat cursa de câteva zile?

— Aş fi preferat să se întrerupă din nou! mormăi vânătorul de bizoni. Ar fi fost o dovadă că şnapanul de capitan Dynamite se afla din nou prin apropiere… În zadar am scotocit Pământurile Blestemate în toate sensurile n-

am putut descoperi nici o urmă!

— Şi totuşi, replică locotenentul Jackson aşezându-se în fața Vânătorului Preriilor, acest bandit şi complicii săi nu au putut dispare dintr-o dată fără a lăsa vreo urmă… Este inadmisibil!

— Investigațiile făcute la Fort Big Horn au fost mai norocoase? întrebă Bob Doyle.

— Din păcate, nu! răspunse ofițerul. Aici s-a obținut totuşi un oarecare rezultat, din moment ce Dick se află printre d-voastră.

— Acest rezultat nu este datorit inițiativei noastre. Dick O'Sullivan a fost salvat de un călăreț misterios pe care nu l-am mai revăzut şi a cărui identitate nu o cunoaştem încă.

Locotenentul Jackson se pregătea să răspundă Vânătorului Preriilor, când deodată se auzi un şuierat. O săgeată se înfipse în mijlocul mesei. Intrigați, toți cei de față săriră în sus şi se repeziră spre fereastra întredeschisă. Nebraska Joe fu primul care zări o siluetă ce fugea spre țarcul cailor. Atunci, fără a mai cere aprobarea tovarăşilor săi, mutul sări peste fereastră şi se lansă în urmărirea fugarului. Doyle, Cactus Den şi camarazii lor îl văzură dispărând în spatele colibei vecine.

Paznicii din Deadwood sa pregăteau să se repeadă pe urmele celor doi bărbați, când vânzătorul de bizoni îi opri. Cu degetul, el arata spre o bucată de hârtie înfăşurată cu grijă în jurul vârfului săgeții.

Nerăbdător, vânătorul de bizoni desfăşură hârtia de pe săgeata… Bob Doyle luă mesajul şi îl citi cu voce tare:

„Căpitanul Dynamite s-a refugiat spre Pământurile Blestemate şi anume între Apa care curge şi Râul Alb spre locul denumit Catedrala Deşertului. Intrați imediat în acțiune, dar cât mai atent posibil. Captiva se află în primejdie!… Voi uşura investigațiile voastre în măsura posibilităților.

Cavalerul Negru"

— Mii şi milioane de coyoți! vociferă Cactus Den. Nu avem nici un minut de pierdut… Trebuie să ne pregătim şi să pornim în grabă pe urmele căpitanului Dynamite.

În câteva secunde, casa şerifului se goli. Paznicii se îndreptară grăbiți spre țarcul cailor, în timp ce Cactus Den se duse să-l prevină pe Fiul Tunetului.

În mai puțin de o jumătate de oră un adevărat corp expediționar era gata de plecare.

În acest timp, Nebraska Joe pornise hotărât în urmărirea misteriosului personaj care lansase săgeata… Fiind sigur că era vorba de un duşman, Colosul văzu cum necunoscutul se furişa spre țarcul cailor. Apropriindu-se din ce în ce mai mult, mutul observă că fugarul era îmbrăcat în negru şi că avea capul acoperit cu o gluga…

Misteriosul necunoscut se apropie de locul unde îşi lăsase calul negru.

Nimeni din Deadwood nu-i remarcase prezența... Încrezător în puterea sa, enigmaticul personaj se hotărî să scape de încăpățânatul său adversar.

La rândul său, colosul scoase un mormăit surd, fiind sigur că va termina repede cu neruşinatul care îndrăznea să-l provoace.

Puterea sa nu era oare cunoscută pe o întindere de o mie de leghe împrejur? Din câteva sărituri, *pardul* lui Cactus Den ajunse lângă Cavalerul Negru şi se precipită asupra lui, hotărât să-i descopere identitatea.

Misteriosul personaj prevăzuse atacul.. Sărind în lături cu o suplețe felină, el eschivă ciocnirea şi Nebraska Joe, negăsind în fața lui decât vidul, se întinse cât era de lung în iarbă. Înnebunit de furie, mutul se grăbi să se ridice şi să sară din nou în direcția adversarului său. Pumnul său închis se ridică, gata să-l distrugă pe necunoscut, când acesta, apucând cu vioiciune pumnul colosului, îl întoarse brusc. Un geamăt de durere se auzi.

— *Hello,* camarade, strigă omul cu gluga, pentru ce te încăpățânezi să vezi în mine un duşman? Ai tot timpul să afli cine sunt... Haide... abandonează lupta!

Dar Nebraska Joe nu era dispus să se declare învins. El se debarasă de omul negru şi încercă să-l zdrobească sub greutatea sa.

Era gata să reuşească, când un pumn bine aplicat între ochi, îl întins neînsuflețit la pământ.

— *Hello, old fellow* la ce ți-a servit că te-ai luptat. Ar fi fost mai bine să fi aşteptat! conchise Cavalerul Negru.

Dar Nebraska Joe nu mai auzea. Lovitura fusese prea puternică. Omul cu gluga râse încet batjocoritor... Un măgăruş tocmai păştea liniştit la câțiva paşi de acolo. Plecându-se peste victima sa, îl urcă călare pe bietul patruped, apoi, scoțând o bucată de hârtie şi un creion din buzunar, scrise câteva rânduri şi fixă bilețelul de centura mutului. Cu o puternică lovitură de picior, îndreptă animalul spre strada principală din Deadwood.

Cactus Den şi tovarăşii săi se pregăteau să pornească în expediție, când locotenentul Jackson le arătă un măgăruş ce sosea ducând în spate corpul neînsuflețit al unui om.

— Mii şi milioane de coyoți! strigă vânătorul de bizoni priviți în ce hal mi-l trimite necunoscutul pe Joe al meu!

Vânătorul Preriilor se apropie de Nebraska Joe tocmai în clipa când acesta deschidea ochii, privind buimăcit împrejur... Un bilețel atârna de centura sa. Luându-l, Dick O'Sullivan citi tovarăşilor:

„Este inutil sa încercați a-mi descoperi identitatea Nu o voi da în vileag decât în ziua în care căpitanul Dynamite îşi va primii pedeapsa pentru crimele sale. Pe curând.

Cavalerul Negru"

CAP. II
PRIN PĂMÂNTURILE BLESTEMATE

Şase zile mai târziu, după ce trecuse de Munții Negri, expediția cantona în inima Pământurilor Blestemate. Bun descoperitor de urme, cunoscând admirabil regiunea, Cactus Den nu avusese nevoie să recurgă la ajutorul unei călăuze. În timp ce grosul trupei, compus din paznicii din Deadwood şi din Siouxii Fiului Tunetului, înainta pe un soare torid, vânătorul de bizoni plecase în recunoaştere întovărăşit de Dick O'Sullivan, locotenentul Jackson şi Nebraska Joe.

Tot galopând, călăreții discutau între ei. În jurul lor se întindea peisajul monoton al Bad Lands. Fel de fel de oseminte presărau imensa câmpie. Nici un incident nu se produsese de la plecarea din Deadwood. Mica coloană nu întâlnise nici un om, fie alb sau roşu. Proasta reputație a Pământurilor Blestemate îndepărta călătorii şi vânătorii de aceste locuri pustii.

— Ce este această Catedrală a Deşertului? întrebă Dick O'Sullivan pe neaşteptate.

— Ai remarcat poate, răspunse Cactus Den, de când am păşit în regiunea Pământurilor Blestemate, configurația bizară pe care o ia câteodată în jurul nostru terenul... sculptat de eroziuni; capătă câteodată un aspect extraordinar... Uneori, ciuperci uriaşe săpate în argilă sau în gresie se înalță în mijlocul câmpiei albe ca zăpada; câteodată natura formează aglomerații gigantice al căror ansamblu este o adevărată minune... Catedrala Deşertului se aseamănă cu cel mai măreț sanctuar al vechei Europe... Nu este dealtfel singura pe care o întâlnim prin Pământurile Blestemate... Cunosc trei asemenea capodopere prin împrejurimile Black Hills-ului: de aceea, în urma primului avertisment al Cavalerului Negru, mi-am limitat investigațiile prin acele regiuni. Cercetările mi-au demonstrat că o luasem pe un drum greşit şi al doilea mesaj al misteriosului călăreț a venit tocmai la timp pentru a mă pune pe calea cea bună... Numai există nici o îndoială acum că Dynamite a voit să pună între el şi adversari o distanță cât mai mare... Spera, desigur, că depărtarea ne va împiedica să pornim pe urmele sale... S-a înşelat amarnic... Noi nu ne vom opri decât în ziua când corpul acestui şef de bandă va atârna de craca unui copac!

— Totuşi, obiectă ofițerul, acest bandit, odată arestat va aparține justiției militare.

— Legea lui Lynch care domneşte prin regiunile noastre va avea prioritate asupra justiției militare, replică Vânătorul Preriilor. Fii sigur că în ziua când vom pune mâna pe căpitanul Dynamite nu mă voi lipsi de plăcerea de a face singur dreptatea!

Tonul vânătorului de bizoni era atât de hotărât încât ofițerul renunță să-şi mai pledeze cauza.

Câteva minute după aceia, toți patru se apropiară de locul unde cantonase

mica armată.

Nici un inoportun nu veni sa tulbure somnul albilor şi al roşilor care cantonaseră în câmp deschis în inima Pământurilor Blestemate... În revărsatul zorilor, toți fură gata să-şi continue drumul în direcția Catedralei Deşertului...

Ajungând în fața unei ridicături de pământ vânătorul de bizoni descălecă şi inspectând întinderea imensă, rupse tăcerea:

— Vezi, zise el ofițerului, panglica aceia îngustă argintată care şerpuieşte prin nisip?... Este apa care curge, micul râuleț pe care Cavalerul Negru mi l-a semnalat în biletul său... Nu sfătuiesc pe nimeni să bea din apa aceea, căci are efectul celui mai puternic purgativ.

Locotenentul şi Dick ascultau cu mult interes explicațiile călăuzei lor.

— Dacă prietenul nostru omul cu gluga nu s-a înşelat, continuă Cactus Den, aici a venit să se refugieze căpitanul Dynamite... Ticălosul a ştiut să-şi aleagă locul. Pentru a-l doborî pe acest mizerabil va trebui să evităm pe cât mai mult posibil să-i trezim bănuielile...

— Şi... mai avem mult până acolo? întrebă Jackson, nerăbdător de-a o strânge pe dulcea Molly în brațe.

— Trebuie să ne gândim, locotenente, că avem datoria să cruțăm viața oamenilor noştri. Un atac în masă asupra acelui cuib de vulturi, ar putea permite căpitanului Dynamite să ne reziste cu succes... Mai bine ar fi să studiem cu atenție situația şi să profităm de beneficiul surprizei.

Vorbind astfel, Cactus Den coborî şi se îndreptă spre grosul coloanei. În câteva cuvinte, expune situația lui Bob Doyle şi sachemilor. Toți hotărâră să aştepte noaptea pentru a încercui refugiul Demonului Pământurilor Blestemate... Totuşi, vânătorul de bizoni, se decise să plece în recunoaştere cu Jackson şi Nebraska Joe. Cerbul Agil şi doi războinici siouxi, Antilopa şi Ursul Cenuşiu obținură permisiunea să se alipească micii trupe de cercetaşi. În zadar, Dick O'Sullivan se rugă să fie luat şi el; Vânătorul Preriilor rămase inflexibil; fiul comandantului trebuia să rămână lângă Bob Doyle care avea nevoie de un ajutor activ şi inteligent.

În caz de primejdie, Cactus trebuia să aprindă un foc chiar în locul unde se va afla în pericol, sau să semnaleze cu ajutorul unei oglinzi.

O jumătate de oră mai târziu cei şase bărbați se aventurară pe jos spre straniul produs al naturii: Catedrala Deşertului. Bob Doyle, Fiul Tunetului şi mica lor armată aşteptau, ascunşi în spatele colinei, momentul de a intra în acțiune...

În curând, cercetaşii dispărură din fața ochilor lor...

CAP. III
ÎN PUTEREA DEMONULUI

Cactus Den conducea micul pluton. Tovarăşii săi îl urmau într-un monom indian, înaintând cu prudenţă şi ascunzându-se pe cât le sta în putinţă de-a lungul unei mici văi, vechea albie a unui râu care altădată se vărsa în Apa care curge. Această precauţie era indispensabilă pentru a putea ajunge în apropierea Catedralei Desertului. Nu era exclus ca şeful bandiţilor să fi aşezat sentinele în vârful turnurilor sale. După un marş extenuant, căţărându-se printre stânci, ajunseră la malul râului. Această primă întreprindere nu fu complet lipsită de pericole; reptile de tot felul împânzeau regiunea încălzindu-se leneşe la soare; un păianjen monstruos care era gata să se urce pe piciorul lui Jackson, fu strivit cu o lovitură de tomahawk de către Cerbul Agil... În sfârşit, după ce înfruntară repetatele atacuri ale musculiţelor, cei şase bărbaţi reuşiră să ajungă la prima mare coloană de argilă care se înălţa ca o sentinelă înaintată la poalele Catedralei Deşertului.

Căldura era copleşitoare. Doborâţi de oboseală Cactus Den şi tovarăşii săi se odihniră tâmp de o jumătate de ora, reconfortându-se cu câteva înghiţiri de whisky.

Tot ştergându-şi fruntea de sudoare, Vânătorul Preriilor privi în direcţia unde îl lăsase pe Bob Doyle şi pe Siouxii Fiului Tunetului. Mica armată reuşise de minune să se camufleze înapoia colinei unde se oprise...

În sfârşit, porniră din nou la drum... Şerpi şi şopârle deranjate din somnul lor, fugeau la apropierea celor şase bărbaţi.

Reţinându-şi respiraţia, călcând cu precauţie, aceştia din urmă înaintau aşteptând în fiecare clipă să întâlnească un duşman ascuns în dosul admirabilelor metereze naturale care se eşalonau în drumul lor.

Deodată vânătorul de bizoni făcu un semn prietenilor săi să se oprească. Rezemat de o stâncă un războinic din tribul Picioarelor Negre făcea de gardă. Cu faţa şi corpul pictat ca de război, indianul, ţinând o lance în mână, examina cu atenţie împrejurimile.

Sentinela nu remarcase apropierea duşmanului, când locotenentul Jackson, împiedicându-se din nefericire de o piatră, îşi pierdu echilibrul şi se întinse cât era de lung pe jos... Cactus Den, furios, înăbuşi o înjurătură, în timp ce indianul se pregătea să vadă cine era autorul zgomotului suspect... Nu avu însă timpul să dea alarma: apucându-şi lassoul, Nebraska Joe înainta descoperit spre Pielea Roşie.

Indianul, surprins de apariţia colosului, se pregăti să-l străpungă cu arma să. Repede ca fulgerul, mutul învârti lassoul său şi îl zvârli drept înainte...

În mai puţin de o secundă, laţul se înfăşură în jurul gâtului indianului, strângându-l cu o putere irezistibilă... În zadar încercă să strige după ajutor. Nici un sunet nu ieşi din gâtlejul său... Mâna viguroasă a pardului lui Cactus Den îl amuţi pe vecie.

Această lovitură fusese executată cu o rapiditate surprinzătoare. Ascunzând cadavrul în scorbura unei stânci, Cerbul Agil se grăbi să posteze în locul indianului ucis pe Ursul Cenuşiu, poruncindu-i să imite urletul bufniței la cel mai mic zgomot suspect. Cei cinci aventurieri îşi continuară apoi marşul.

Cărarea pe care se angajaseră făcea, la un moment dat, o cotitură bruscă. Cactus Den fu primul care observă că drumul se termina printr-o prăpastie bruscă.. Târându-se cu băgare de seamă, vânătorul de bizoni aruncă o privire sub el. Cu mare greutate îşi înăbuşi un strigăt de satisfacție. Din punctul unde se afla, domina lagărul căpitanului Dynamite

În mijlocul unei arene se găseau adunații vreo cincizeci de bandiți, printre care-l recunoscu cu uşurință pe Gomez, locotenentul şefului de bandă.

Într-o dezordine pitorească, bandiții jucau care poker, care zaruri, fără a bănui măcar o clipă că duşmanul cel mai înverşunat, îi spiona..

În zadar, căută vânătorul s-o descopere pe Molly şi pe călăul ei. Căpitanul Dynamite desigur că se adăpostise în faimoasa Catedrală a Deşertului, care se înalță la o distanță de o sută de metri de locul unde se afla întins Cactus Den. Indienii Picioarele Negre se învârteau într-un du-te vino aferat, dar nici unul din ei nu stătea lângă albi... Fără îndoială că Pieile-Roşii îşi aveau lagărul în alta parte a refugiului. Largi deschizături săpate în peretele amfiteatrului subteranei indicau vânătorului că numeroase galerii subterane legau între ele peşterile.

Cerbul Agil se furişă lângă vânătorul de bizoni.

— Ugh! făcu el. Fețele-Palide nu sunt prea numeroase!

Încetişor, părăsind postul lor de observație, Vânătorul Preriilor şi şeful sioux se înapoiară lângă locotenentul Jackson, Antilopa şi Nebraska Joe, care aşteptau neliniştiri. După ce ținură un sfat, cei cinci oameni se hotărâră să escaladeze blocul enorm de argilă pe care se odihnea Catedrala Deşertului. Folosind cuțitele lor de vânătoare, cei cinci tovarăşi, întreprinseră deci o ascensiune mult mai periculoasă încă decât cea precedentă.

— Să ne grăbim, zise Cactus Den. Timpul trece... Soarele va apune peste două ore Trebuie neapărat să ajungem în interiorul Catedralei Deşertului.

Abia îşi termina Cactus Den fraza şi o săgeată şuierând se înfipse adânc în perete la câțiva centimetri de fața sa; fuseseră descoperiți de o sentinelă care se afla aşezată pe un fel de platformă. N-avu însă timpul să dea alarmă, căci o săgeată trasă de Antilopă îi străpunse gâtul. Scoțând un horcăit înăbuşit, indianul se prăbuşi în gol.

— Situația se complică, mârâi vânătorul de bizoni Totuşi, trebuie să ajungem cu orice preț! Înainte!

Cu o răbdare îngerească, cei cinci bărbați îşi continuară ascensiunea. Agățându-se de asperitățile zidului, cei trei Albi şi Siouxi se forțau să ajungă în vârful refugiului.

În sfârşit, Cactus Den, printr-un ultim efort, reuşi să urce pe creştetul platformei. Cerbul Agil îl ajunse, urmat imediat de Antilopa şi ceilalți doi albi

Extenuați, acoperiți de sudoare, cu hainele sfâşiate, cei cinci aventurieri se

opriră câteva minute pentru a se odihni. Sachemul se ridică primul şi, îndreptându-se spre fațada Catedralei Deşertului, încercă să descopere vreo deschizătură pe unde să poată pătrunde înăuntru. Soarele apusese la orizont. Trebuiau să acționeze imediat!

Ofițerul examină la rândul său, imensa fațadă argiloasă, care, de aproape, nu se asemăna nici pe de parte cu o catedrală. O mică masă întunecată, rotundă şi plată, atrase în special atenția lui Jackson.

— *By God!* exclamă el. Nu mă aşteptam deloc să descopăr tocmai în vârful platformei un chelonian.

— Aşteaptă-te şi la alte surprize de acest fel.. Valea Apei care curge, reprezintă un adevărat cimitir de animale antideluviene! replică Vânătorul Preriilor.

Deodată, în liniştea nopții, se auzi urletul unei bufnițe.

— Mii şi milioane de coyoți! mormăi vânătorul de bizoni. Ursul Cenuşiu vesteşte o primejdie!

— Ce-i de făcut? întrebă Jackson. Doar nu putem să coborâm.

— Nu putem coborî, este drept, dar în schimb putem fi cu băgare de seamă. Primejdia este aproape, mie teamă ca aceşti ticăloşi să nu fi remarcat prezența noastră.

— Sunteți mai fini decât mă închipuiam, gentleman! răspunse o voce batjocoritoare, dar ar fi trebuit sa fiți ceva mai politicoşi. Când vii la cineva în vizită se obişnuieşte ca să-l anunți!

Vânătorul Preriilor îngălbeni. Se întoarse cu repeziciune, gata să facă față unui atac, dar scoase un strigăt de furie: o duzină de bandiți îi țineau în şah cu armele lor. În timp ce căpitanul Dynamite cu o țigară în gură, îi privea batjocoritor. Nici o Rezistență nu era posibilă. În zadar Cactus Den îi căuta din ochi pe cei doi indieni.

Cerbul Agil şi Antilopa dispăruseră

CAP. IV
PRIZONIERII CĂPITANULUI DYNAMITE

În ciuda situației defavorabile în care se găseau, cei trei bărbați nu ezitară. Cel dintâi, Nebraska Joe încercă să tragă pe neaşteptate asupra căpitanului Dynamite. Se auzi o detunătură şi în acelaş timp, arma smulsă irezistibil din mâna mutului, căzu sfărâmată pe platformă. Unul din bandiți, prevăzând gestul colosului, îl dezarmase.

— *Hello boys!* rânji Ralph Thunder. Aşa dar ați crezut că se poate intra în Catedrala Desertului ca la voi acasă. Un minut, *old fellow*, v-ați făcut socotelile fără a ține în seamă pe principalul interesat. Acum este gândul lui să vă facă socotelile şi vă atrag atenția că vor fi foarte severe!

— Ajunge cu pălăvrăgeala! mârâi Cactus Den… Deoarece ai toate atuurile în mână, suntem obligați să ne predăm… Dar bagă de seamă, căpitane

Dynamite... Ora pedepsei se apropie în curând vei fi judecat, prin legea lui Lynch!

— Iată nişte prizonieri uimitori! îşi bătu joc şeful bandiților... Vă aflați în puterea mea... cu o simplă îmbrâncitură vă pot prăvăli în prăpastia din spatele vostru... şi totuşi mă sfidați!... Şansa s-a întors *old fellow*... Bunul nostru prieten Bob Doyle cu greu va putea să afle locul unde ați dispărut...

O lucire de speranță trecu prin ochii vânătorului de bizoni... Aşa dar căpitanul Dynamite nu ştia că şeriful cu gardienii săi se aflau prin împrejurimile Catedralei Desertului...

Bandiții se repeziră asupra celor trei oameni şi-i reduseră, în câteva clipe la neputință.

La un semn al căpitanului Dynamite, prizonieri fură transportați în interiorul Catedralei Desertului... Noaptea se lăsase şi fiecare bandit ținea o torță în mână... Fură conduşi astfel printr-un labirint de galerii săpate în argilă. Câteodată răbufneli de aer proaspăt veneau să mângâie fețele prizonierilor.

Bandiții înaintau fără să scoată un cuvânt. După zece minute de mers, cortegiul ajunse într-un fel de peşteră asemănătoare cu aceea în care fusese închisa Molly O'Sullivan în vizuina din Black Hills.

— Lăsați-i jos pe aceşti gentlemeni! porunci Demonul Pământurilor Blestemate. Vom putea astfel discuta mai comod pentru a cunoaşte scopul vizitei lor...

Prizonierii fură aruncați cu brutalitate pe nişte piei de bizoni care se aflau întinse de-a lungul unui zid, apoi, la un ordin al şefului bandiților se retraseră, lăsându-l pe Ralph Thunder cu captivi. Încetişor, căpitanul Dynamite îşi aprinse o țigară; apoi după ce trase câteva fumuri, zise:

— Amice Cactus Den, sper că nu te va mira dacă îți voi spune că mă aşteptam la vizita voastră... După ce mi-ai distrus refugiul meu din Black Hills, am fost singur ca ne vom regăsi odată şi odată față-n față... Momentul acesta a venit, dar nu cred să fie condițiile pe care le-ai dorit tu...

— Eşti un ticălos! răspunse vânătorul de bizoni.

— Ajunge cu gluma! rânji şeful bandiților. În curând, îți vei da seama ce înseamnă a mă înfrunta pe mine!

— Eşti un mizerabil! strigă locotenentul Jackson. Unde-i Molly?

Căpitanul Dynamite se întoarse spre ofițer. După uniforma pe care o purta şi după întrebarea pe care i-o puse, banditul recunoscu cu uşurință în el pe logodnicul prizonierei sale. Izbindu-l cu piciorul izbucni într-un puternic hohot de ras.

— *By God!* exclama el. Diavolul mă favorizează. Pe legea mea, iată-l pe frumosul locotenent, care a ştiut să facă impresie asupra fiicei comandantului. Fii liniştii locotenente, miss Molly O'Sullivan este perfect sănătoasă şi nutreşte mereu speranța că se va mărita cu tine, dar sper că în câteva zile o voi face să-şi schimbe gândul...

După ce-l izbi din nou cu piciorul, Ralph Thunder îşi aprinse o țigară, apoi

dispăru pentru câteva minute, lăsându-i pe cei trei prizonieri singuri cu gândurile lor.

— Mii şi milioane de coyoți! mârâi vânătorul de bizoni. Am căzut în cursă ca nişte copii. Începând din clipa aceasta, nu mai dau doi bani pe pielea noastră... ticălosul este fără milă.

— Crezi întrebă ofițerul, că într-adevăr ne va executa?

— Te mai îndoieşti, locotenente? răspunse Cactus Den. Noi i-am declarat acestui şnapan un război la cuțite. Am fost prinşi... deci nu trebuie să ne aşteptăm la nicio milă din partea acestui mizerabil.

— Mi-e teamă ca acest ticălos să nu-i atragă în cursă pe Bob Doyle şi pe Fiul Tunetului.

— Nu trebuie să te neliniştești în privința lor, îl asigură Vânătorul Preriilor. Obişnuiți cu vicleniile pustiului ei nu vor porni la atac înainte de a fi zărit semnalul nostru. Şi apoi cine ştie? Poate că Ursul Cenuşiu a reuşit să scape şi-a ajuns la prietenii noştri. În acest caz, sunt sigur că nu vor ezita să facă orice pentru a ne scapă din ghearele acestui demon şi pentru a-l pedepsi pentru fărădelegile sale.

De abia termină Cactus Den aceste cuvinte şi căpitanul Dynamite reapăru... Lângă el mergea Molly O'Sullivan. Zărindu-l pe locotenent întins pe o piele de bizon, tânăra fată îngălbeni. Înainte ca şeful ticăloşilor s-o fi putut împiedeca, ea se repezi spre logodnicul ei şi îngenunchie lângă el.

— Vai, Ted! exclamă ea. Tu aici!... Cum ai putut?

— Ce nu eşti în stare să faci, îşi bătu joc Demonul Pământurilor Blestemate, când este vorba să regăseşti o logodnică atât de încântătoare! Locotenentul a ținut să-şi ia rămas bun de la d-ta înainte de a pleca într-o foarte lungă călătorie!

— Ce? exclamă fata comandantului încercând în zadar sa desfacă legăturile lui Jackson... Dar, Ted!

— Află, miss Molly, vorbi banditul, că locotenentul Jackson va muri şi astfel singurul obstacol care se opunea uniri noastre va cădea... Cu sau fără voia ta vei deveni soția mea!

— Niciodată! Mai bine mor! răspunse cu mândrie fiica comandantului în timp ce se repezea spre cuțitul de vânătoare al lui Nebraska Joe care se afla pe o masă în apropiere. Dar Demonul Pământurilor prevăzuse acest gest... Apucând cu brutalitatea mâna captivei, cu o bruscă răsucire, o sili să dea drumul armei.

— Ajunge! strigă el. Am vrut să-ți dovedesc, miss Molly, că nu vei mai avea ocazia să-ți mai revezi logodnicul... Revanşa lui Ralph Thunder se apropie!

— Laşule! îi aruncă ea în față.

Apucând biciul californian care atârna la centura sa, mizerabilul se pregăti s-o lovească, când o puternică lovitură de picior, atingându-l la glezna, îl făcu să-şi piardă echilibrul. Înjurând groaznic, banditul se întinse cât era de lung pe jos... Molly profită de acest fapt pentru a ieşi din peşteră, în timp ce Nebraska Joe, care reuşise să-şi desfacă legăturile de la picioare, izbucni într-

un râs mulțumit, constatând rezultatul atacului sau neprevăzut.

— Ticălosule! strigă Dynamite, îmi vei plăti scump această intervenție!

Înnebunit de furie, banditul se ridică şi cu mâna ridicată se repezi spre mut. De douăzeci de ori, biciul californian brăzdă fața şi pieptul lui Nebraska Joe. Dar acesta; nici nu se clinti măcar.

După ce şeful bandiților îşi mai potoli furia, aruncă biciul şi chemă câțiva din oamenii săi. O duzină de bandiți, cu Lopez Carillo în frunte, intrară în peşteră.

— Luați-i pe aceşti mizerabili! porunci Demonul Pământurilor Blestemate. Mâine în zori zilei, vor fi împuşcați cu toții!

Cactus Den, Jackson şi Nebraska Joe fură târâți de paznicii lor prin nişte coridoare strâmte şi închişi într-o altă peşteră cu mult mai mică, prevăzută cu o uşă de fier fixată solid în pereții stâncii.

Rămaşi singuri cei trei prieteni se apropiară unul de altul. Situația în care se găseau nu prea era plăcută. Daca nu reuşeau să evadeze în cel mult câteva ore, urmau să fie executați.

Gândurile pe care şi le făceau cei trei bărbați erau foarte pesimiste.

Deodată, vânătorul de bizoni tresări.

— Ați auzit? întrebă el.

Surprinşi, locotenentul şi mutul traseră cu urechea. Lovituri violente se auzeau din cealaltă parte a zidului.... Câteva minute mai târziii, un bloc smuls cu violență, căzu lângă Nebraska Joe, demascând o deschizătură. Un bust apăru în gaura astfel formată şi Cactus Den nu-şi putu împiedeca o exclamație de uimire...

CAP. V
CIMITIRUL MONŞTRILOR

— Pe Jupiter! exclamă noul venit, iată că ne întâlnim din nou!

Şi Cavalerul Negru sări uşor în mijlocul închisorii.

— *Hello boy*, din nou d-ta! zise vânătorul de bizoni. Cum ai putut...

Straniul personaj nu răspunse... Se mulțumi să ducă un deget la gură, recomandând celor trei să tacă, apoi, scoțând un cuțit din centură tăie legăturile care-i imobilizau pe prizonieri. Impasibil, locotenentul Jackson examina la lumina slabă a torței pe acest faimos Cavaler Negru, despre care se vorbea atâta. La rândul său, Nebraska Joe uitase şi el de răzbunarea pe care i-o hărăzise omului cu gluga. Serviciul pe care-l făcea fostul său adversar era prea mare ca să-i mai poarte sâmbete.

În câteva clipe, cei trei prizonierii fură eliberați.

Unul după altul, cercetaşii şi salvatorul lor se pregăteau să pătrundă prin deschizătura făcută de misteriosul personagiu într-un coridor, când se auzi un scârțâit... Cineva se pregătea să deschidă uşa. Repede ca fulgerul, cei patru bărbați se lipiră de perete, reținându-şi răsuflarea. Mutul, care se afla

lângă uşă, ridică pumnul.

Uşa se întredeschise încetişor şi faţa rânjită a lui Gomez, locotenentul mexican al Demonului Pământurilor Blestemate, apăru. Nu avu timpul sa-şi dea seama că prizonierii erau liberi: o lovitura de pumn, aplicată cu măiestrie drept în mijlocul cefei, îl trânti neînsufleţit la pământ...

— Iată un om care vine tocmai la timp pentru a-mi favoriza planurile! şopti Cavalerul Negru.. În timp ce toţi trei vă veţi continua drumul prin această galerie, eu voi îmbrăca sombreroul acestui bandit şi voi încerca s-o salvez şi pe miss Molly.

— N-aş putea să vă însoţesc? întrebă locotenentul Jackson cu o voce rugătoare.

— Spre marele meu regret, răspunse necunoscutul, îmi este imposibil să vă iau cu mine. Ar fi mai bine să plecaţi imediat pentru a nu trezi bănuieli...

— Ce avem de făcut? întrebă Cactus Den;

— Să ajungeţi cât mai curând posibil la prietenii voştri care vă aşteaptă cu nerăbdare şi care au înconjurat pe nesimţite Catedrala Deşertului. Restul îl veţi afla de la doi din prietenii noştri care vă aşteaptă prin apropiere...

Şi, înainte ca cei trei să fi avut timpul să replice ceva, Cavalerul Negru dispăru închizând uşa în urma lui...

Vânătorul Preriilor se sfătui repede cu cei doi tovarăşi ai săi. Şi pătrunseră pe rând în misterioasa galerie săpată sub pământ. Două siluete aşteptau nemişcate: una din ele avea o torţă şi locotenentul recunoscu pe Cerbul Agil şi pe Antilopa...

— Prin ce miracol, strigă Cactus Den, fraţii mei se găsesc sănătoşi tun? Cum au reuşit să scape împreună?

— Hotărârile Marelui Spirit sunt de nepătruns, răspunse Cerbul Agil; el veghează în mod constant asupra copiilor săi siouxi.. Cerbul Agil şi Antilopa erau gata să lupte sus pe platformă când Faţa Întunecată le-a ieşit în cale si i-a convins să-l urmeze pentru a salva pe fraţii săi palizi.

Cactus Den trecu în frunte. Câteodată se auzea un fâlfăit urmat de nişte strigăte ascuţite... Liliecii, deranjaţi de trecerea micii trupe, fugeau zburând în zig-zag... Un coyot, îl făcu pe locotenentul Jackson, mai puţin obişnuit ca tovarăşii săi cu misterele pustiului, să tresară...

Pereţii se lărgeau din ce în ce mai mult. Ploile torenţiale, care timp de secole, nu încetaseră o clipă să se abată asupra acelei regiuni, sculptaseră în stâncile dimprejur forme fantastice... Siluetele se detaşau, formidabile şi îngrozitoare, sub razele palide ale lunei... Cocoţate printre crăpături, bufniţele scoteau nişte urlete sinistre, mărind astfel şi mai mult groaza pe care o inspira un astfel de decor.

În sfârşit, cei cinci tovarăşi pătrunseră într-un fel de circ înconjurat de stânci de toate formele şi dimensiunile... Cel doi Siouxi se opriră brusc şi vânătorul de bizoni cu multă greutate îi împiedecă să nu strige...

Amfiteatrul era aproape în întregime acoperit cu schelete de animale preistorice... Locul unde ajunseră cei cinci aventurieri constituia un adevărat

cimitir de fosile…

Specii de diferite feluri păreau că s-au adunat în acest loc pentru a muri.

Încetul cu încetul, cei cinci bărbați se obişnuiră cu impresionantul decor care îi înconjura. Locotenentul Jackson, care se interesa foarte mult de istorie naturală, nu se putu împiedica de a examina câteva din fosilele care zăceau la picioarele sale sub privirile îngrozite ale celor doi indigeni…

— Astfel de oase se săsesc foarte des prin Pământurile Blestemate, declară Cactus Den. Totuşi niciodată n-am văzut un cimitir mai impresionant ca acesta!

— Savanții din cele două lumi ar putea culege un izvor de informații asupra lumii preistorice, replică ofițerul. Ce viață intensă trebuie să fi colcăit acum câteva mii de ani prin aceste regiuni pustii!

Luând torța din mâna Antilopei, locotenentul îngenunchie cu vânătorul de bizoni lângă un craniu enorm, pe care tocmai îl descoperise, în timp ce Nebraska Joe şi Siouxii se întrebau ce plăcere pot avea cei doi bărbați să examineze aceste vestigii macabre.

— Acest craniu, zise logodnicul lui Molly, trebuie să fi aparținui unui reprezentant din familia proboscidienilor, al cărui descendent actual pe glob este tapirul… Priveşte această falcă care măsoară cel puțin cinci picioare în lungime, dispoziția specială a caninilor şi a incisivilor… Ce talie trebuia să posede şi ce groaznic duşman trebuia să fi fost pentru bietul om care se aventura prin inima acestor regiuni teribile!…

Reluându-şi marşul, Vânătorul Preriilor şi Jackson îşi continuau şi investigațiile lor. La fiecare pas sfărâmau nişte oase şi scrâşnetele sinistre tulburau tăcerea impresionantă, care domnea în această necropolă a monştrilor.

— O astfel de vecinătate îl proteja pe căpitanul Dynamite, mai bine de cât o armată! strigă deodată Cactus Den. Indienii foarte superstițioşi nu prea îndrăzneau să se aventureze prin locurile acestea foarte puțin ospitaliere… înțeleg acum de ce adversarul nostru n-a pus sentinele şi de partea aceasta… Monştrii aceştia făceau o pază cu mult mai severă…

— Sper că nu vom zăbovi mult timp pe aici, zise ofițerul. Văd că amfiteatrul răspunde spre o altă galerie pe unde sper că vom ajunge la şerif şi la oamenii săi.

Vânătorul de bizoni nu răspunse. Ca şi tovarăşul său, zărise şi el galeria în chestiune, totuşi trebuia lucrat cu cea mai mare prudentă.. Nu era exclus ca banditii să păzească această ieşire. Făcând un semn lui Nebraska Joe, Cactus Den îi şopti câteva cuvinte la ureche. Colosul răspunse printr-un semn afirmativ cu capul; apoi, locotenentul şi cei doi indieni, care se opriseră la un ordin al lui Cactus Den, îl văzură îndepărtându-se printre grămezile de oase fosile.

Trecură câteva minute, lungi ca nişte secole. Jackson aruncă torța şi o stinse cu piciorul. Cerbul Agil şi Antilopa, care, singuri, erau înarmați, strângeau nervoşi mânerul tomahawkurilor lor…

Un zgomot uşor le aduse la cunoştinţă că mutul se întorcea din recunoaşterea sa... Prin gesturi mari, indica vânătorului că ieşirea era păzită de vreo douăzeci de oameni. La această veste, Vânătorul Preriilor se îngălbeni. Ce putea face dezarmat, contra acestor adversari? Odată în plus, trebuia să facă uz de şiretenie pentru a putea forța acest obstacol.

Locotenentul nu scoase nici un cuvânt... Gândul îi zbura la iubita sa Molly. Oare Cavalerul Negru izbutise s-o scoată din Catedrala Deşertului?...

Cactus Den, la rândul său nu ştia ce hotărâre să ia, când Cerbul Agil care se îndepărtase pentru câteva secunde, se apropie în goană de el.

— Fratele meu să fie atent, îi şopti el la ureche... Câinii de Picioarele Negre sunt pe urmele noastre...

Vânătorul Preriilor se întoarse... Un zgomot de paşi se auzea din direcția Catedralei Deşertului... Desigur că au descoperit fuga prizonierilor lor...

— Mii şi milioane de coyoți! înjură Cactus Den, iată-ne prinşi între două focuri!...

Va urma....

Matthieu Durand
Frédéric Zumbiehl

TEAM Rafale

Nº 4

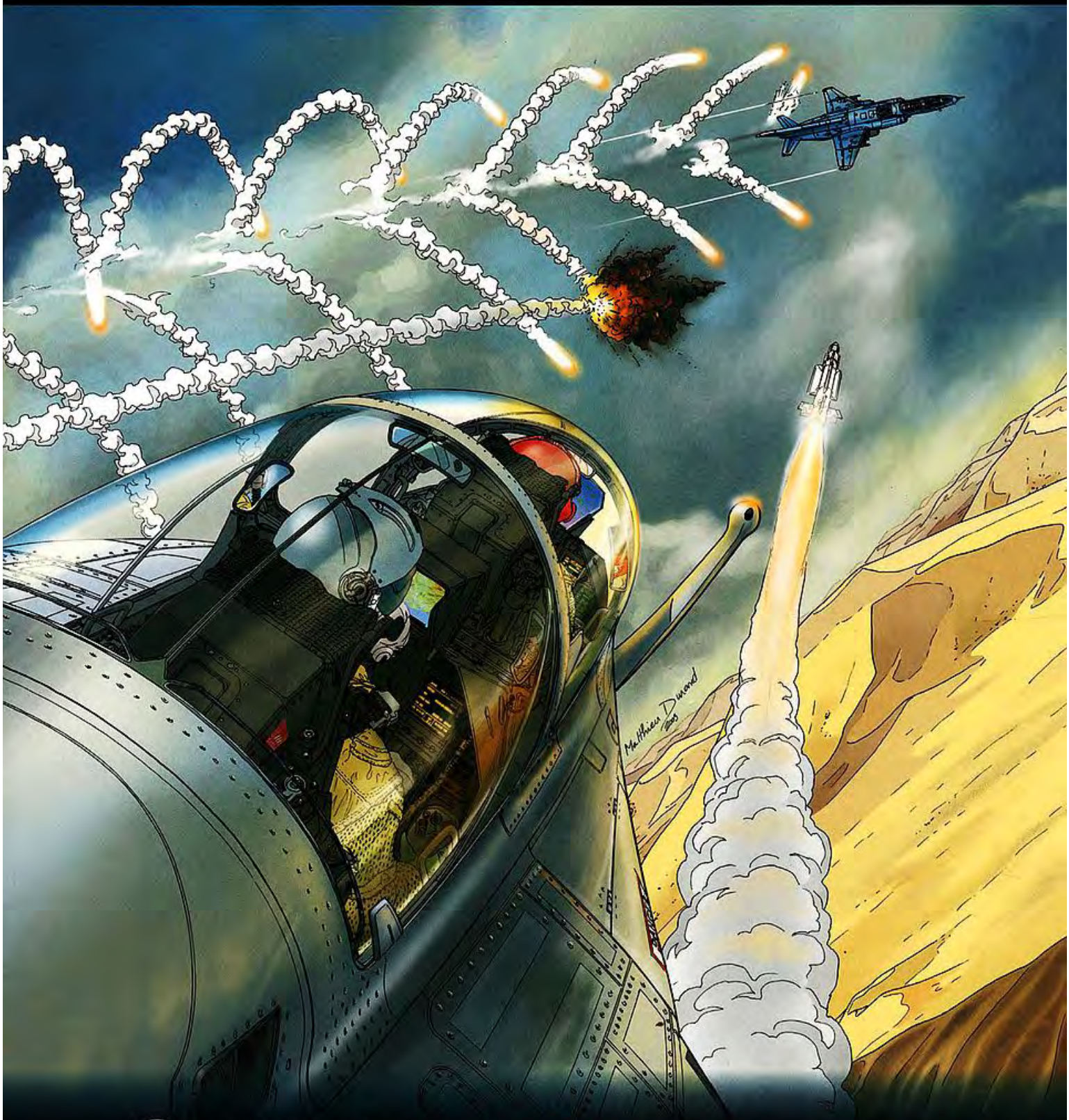

STALKING IN AFGHANISTAN

ZÉPHYR BD

TEAM RAFALE

ESTE O SERIE DE AVENTURI MILITARE CONTEMPORANE. EROII SUNT CĂPITANII TOM NOLANE ŞI JESSICA NATE, PILOŢI DE VÂNĂTOARE. CA INSPIRAŢIE PENTRU MISIUNILE LOR PERICULOASE SUNT PILOŢII REALI DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE. SUBIECTELE REFLECTĂ PROBLEMELE VREMURILOR NOASTRE: SPIONAJ INDUSTRIAL, RĂZBOI ECONOMIC, INTERVENŢII ÎN FORŢĂ, TERORISM...

KANDAHAR... TOM NOLANE, JESSICA NATE ŞI PRIETENII LOR DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE AU CĂZUT ÎN CAPCANĂ. NU E NICI O ÎNDOIALĂ CĂ VOR SCĂPA, DAR CU CE PREŢ? ŞI CE ESTE MISTERIOASA UNITATE DE COMMANDO 801 CARE OPEREAZĂ ÎN APROPIEREA FRONTIEREI AFGANE? AU CEI ŞASE SOLDAŢI GPC MISIUNEA DE A SUPRAVEGHEA SATELITUL PRĂBUŞIT PENTRU A PREVENI DISPARIŢIA SA? CÂT DESPRE PROCESORUL QUANTUM, ACUM ESTE CLAR FAPTUL CĂ TALIBANII AU RECUPERAT TEHNOLOGIA CARE VALOREAZĂ AUR. EI HOTĂRĂSC SĂ-L VÂNDĂ LUI ANATOLI GURCHEV, LIDERUL MONDIAL AL TRAFICANŢILOR DE ARME. DATĂ FIIND IMPORTANŢA FINANCIARĂ A TRANZACŢIEI, EL DECIDE LUARE DE MĂSURI EXTREME PENTRU A SCOATE PROCESORUL DIN AFGANISTAN.
TOM, JESSICA ŞI CAMARAZII LOR DIN 1/7 PORNIŢI PE URMELE RAPIDULUI ŞI VICLEANULUI INAMIC SE VOR CONFRUNTA LA VITEZE DE 1,6 MACH DEASUPRA MUNŢILOR AFGANI PÂNĂ LA MARGINEA DEŞERTULUI IRANIAN...

VP MAGAZIN
Traducerea:
UNCRIS

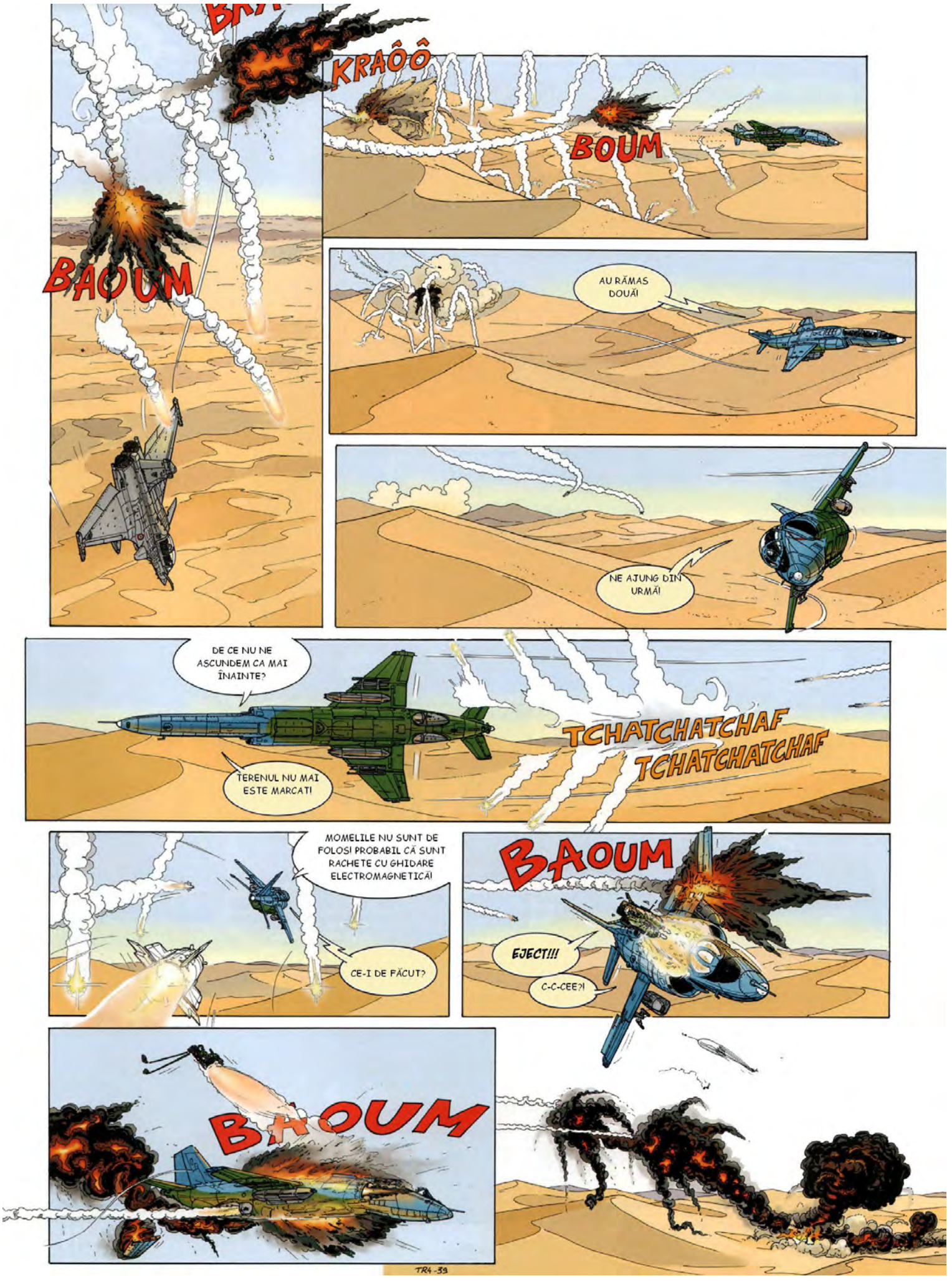
BRA
KRAÔÔ
BOUM
BAOUM
AU RĂMAS DOUĂ!
NE AJUNG DIN URMĂ!
DE CE NU NE ASCUNDEM CA MAI ÎNAINTE?
TERENUL NU MAI ESTE MARCAT!
TCHATCHATCHAF
TCHATCHATCHAF
MOMELILE NU SUNT DE FOLOS! PROBABIL CĂ SUNT RACHETE CU GHIDARE ELECTROMAGNETICĂ!
CE-I DE FĂCUT?
BAOUM
EJECT!!!
C-C-CEE?!
BAOUM

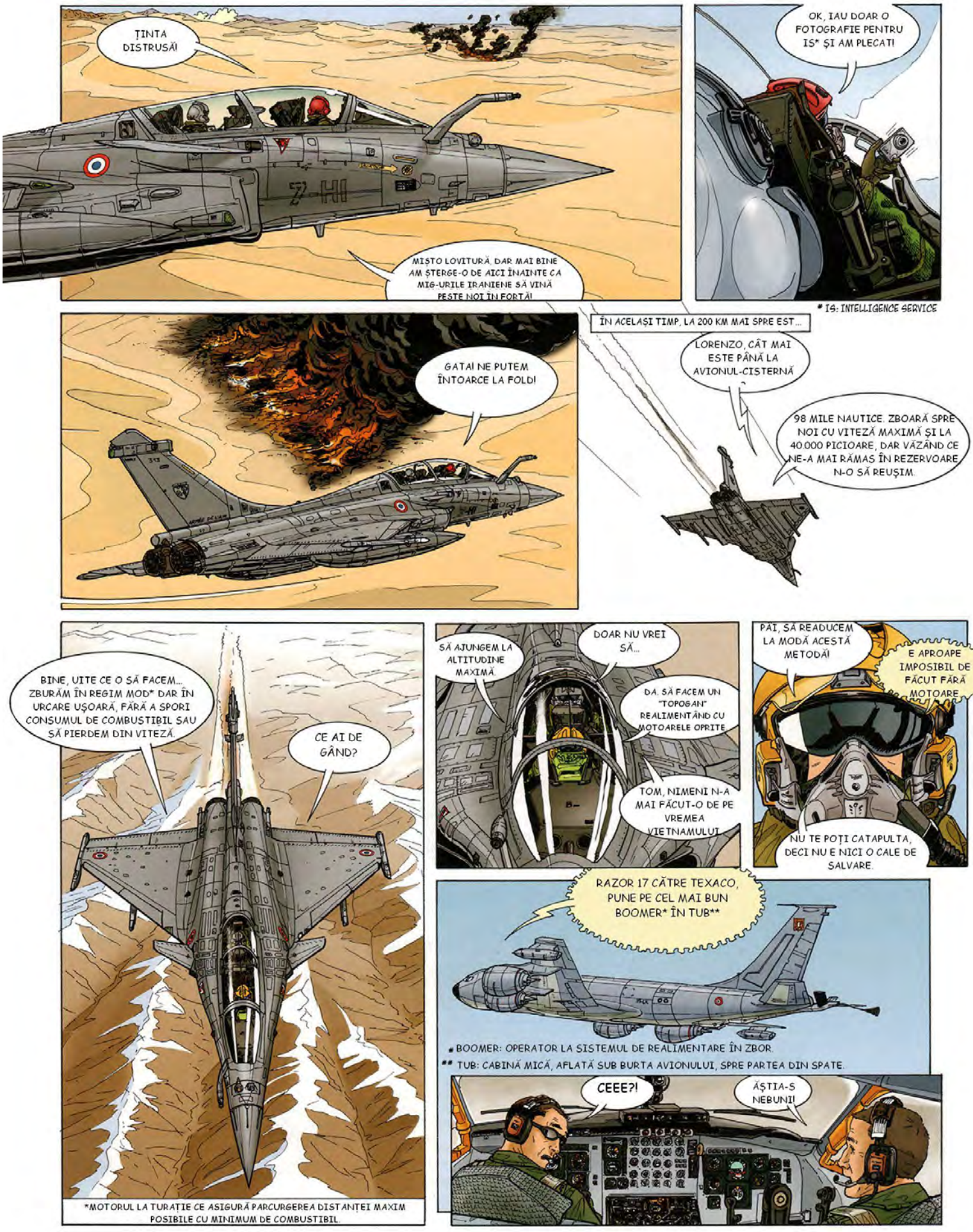
ȚINTA DISTRUSĂ!
MIȘTO LOVITURĂ, DAR MAI BINE AM ȘTERGE-O DE AICI ÎNAINTE CA MIG-URILE IRANIENE SĂ VINĂ PESTE NOI ÎN FORȚĂ!
OK, IAU DOAR O FOTOGRAFIE PENTRU IS* ȘI AM PLECAT!
* IS: INTELLIGENCE SERVICE
GATA! NE PUTEM ÎNTOARCE LA FOLD!
ÎN ACELAȘI TIMP, LA 200 KM MAI SPRE EST...
LORENZO, CÂT MAI ESTE PÂNĂ LA AVIONUL-CISTERNĂ
98 MILE NAUTICE. ZBOARĂ SPRE NOI CU VITEZĂ MAXIMĂ ȘI LA 40.000 PICIOARE, DAR VĂZÂND CE NE-A MAI RĂMAS ÎN REZERVOARE N-O SĂ REUȘIM.
BINE, UITE CE O SĂ FACEM... ZBURĂM ÎN REGIM MOD* DAR ÎN URCARE UȘOARĂ, FĂRĂ A SPORI CONSUMUL DE COMBUSTIBIL SAU SĂ PIERDEM DIN VITEZĂ.
CE AI DE GÂND?
*MOTORUL LA TURAȚIE CE ASIGURĂ PARCURGEREA DISTANȚEI MAXIM POSIBILE CU MINIMUM DE COMBUSTIBIL.
SĂ AJUNGEM LA ALTITUDINE MAXIMĂ.
DOAR NU VREI SĂ...
DA. SĂ FACEM UN "TOPOGAN" REALIMENTÂND CU MOTOARELE OPRITE.
TOM, NIMENI N-A MAI FĂCUT-O DE PE VREMEA VIETNAMULUI.
PĂI, SĂ READUCEM LA MODĂ ACESTĂ METODĂ!
E APROAPE IMPOSIBIL DE FĂCUT FĂRĂ MOTOARE.
NU TE POȚI CATAPULTA, DECI NU E NICI O CALE DE SALVARE.
RAZOR 17 CĂTRE TEXACO, PUNE PE CEL MAI BUN BOOMER* ÎN TUB**
* BOOMER: OPERATOR LA SISTEMUL DE REALIMENTARE ÎN ZBOR.
** TUB: CABINĂ MICĂ, AFLATĂ SUB BURTA AVIONULUI, SPRE PARTEA DIN SPATE.
CEEE?!
ĂȘTIA-S NEBUNI!

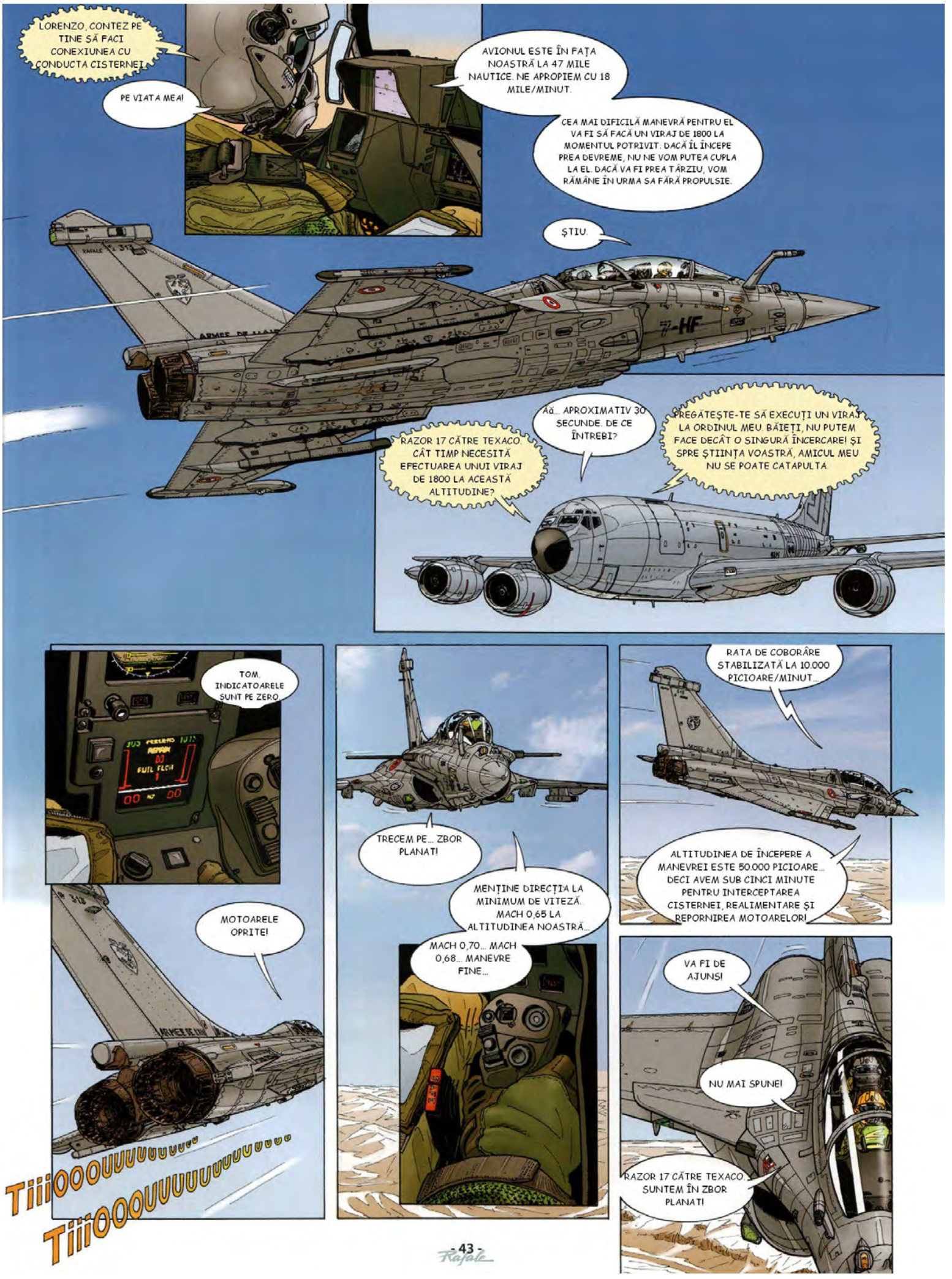
LORENZO, CONTEZ PE TINE SĂ FACI CONEXIUNEA CU CONDUCTA CISTERNEI.
PE VIAȚA MEA!
AVIONUL ESTE ÎN FAȚA NOASTRĂ LA 47 MILE NAUTICE. NE APROPIEM CU 18 MILE/MINUT.
CEA MAI DIFICILĂ MANEVRĂ PENTRU EL VA FI SĂ FACĂ UN VIRAJ DE 1800 LA MOMENTUL POTRIVIT. DACĂ ÎL ÎNCEPE PREA DEVREME, NU NE VOM PUTEA CUPLA LA EL. DACĂ VA FI PREA TÂRZIU, VOM RĂMÂNE ÎN URMA SA FĂRĂ PROPULSIE.
ȘTIU.
RAZOR 17 CĂTRE TEXACO. CÂT TIMP NECESITĂ EFECTUAREA UNUI VIRAJ DE 1800 LA ACEASTĂ ALTITUDINE?
Aă... APROXIMATIV 30 SECUNDE. DE CE ÎNTREBI?
PREGĂTEȘTE-TE SĂ EXECUȚI UN VIRAJ LA ORDINUL MEU, BĂIEȚI, NU PUTEM FACE DECÂT O SINGURĂ ÎNCERCARE! ȘI SPRE ȘTIINȚA VOASTRĂ, AMICUL MEU NU SE POATE CATAPULTA.
TOM, INDICATOARELE SUNT PE ZERO.
MOTOARELE OPRITE!
TiiiOOOUUUUUUUUU
TiiiOOOUUUUUUUUUUUU
TRECEM PE... ZBOR PLANAT!
MENȚINE DIRECȚIA LA MINIMUM DE VITEZĂ. MACH 0,65 LA ALTITUDINEA NOASTRĂ...
MACH 0,70... MACH 0,68... MANEVRE FINE...
RATA DE COBORÂRE STABILIZATĂ LA 10.000 PICIOARE/MINUT...
ALTITUDINEA DE ÎNCEPERE A MANEVREI ESTE 50.000 PICIOARE... DECI AVEM SUB CINCI MINUTE PENTRU INTERCEPTAREA CISTERNEI, REALIMENTARE ȘI REPORNIREA MOTOARELOR!
VA FI DE AJUNS!
NU MAI SPUNE!
RAZOR 17 CĂTRE TEXACO. SUNTEM ÎN ZBOR PLANAT!

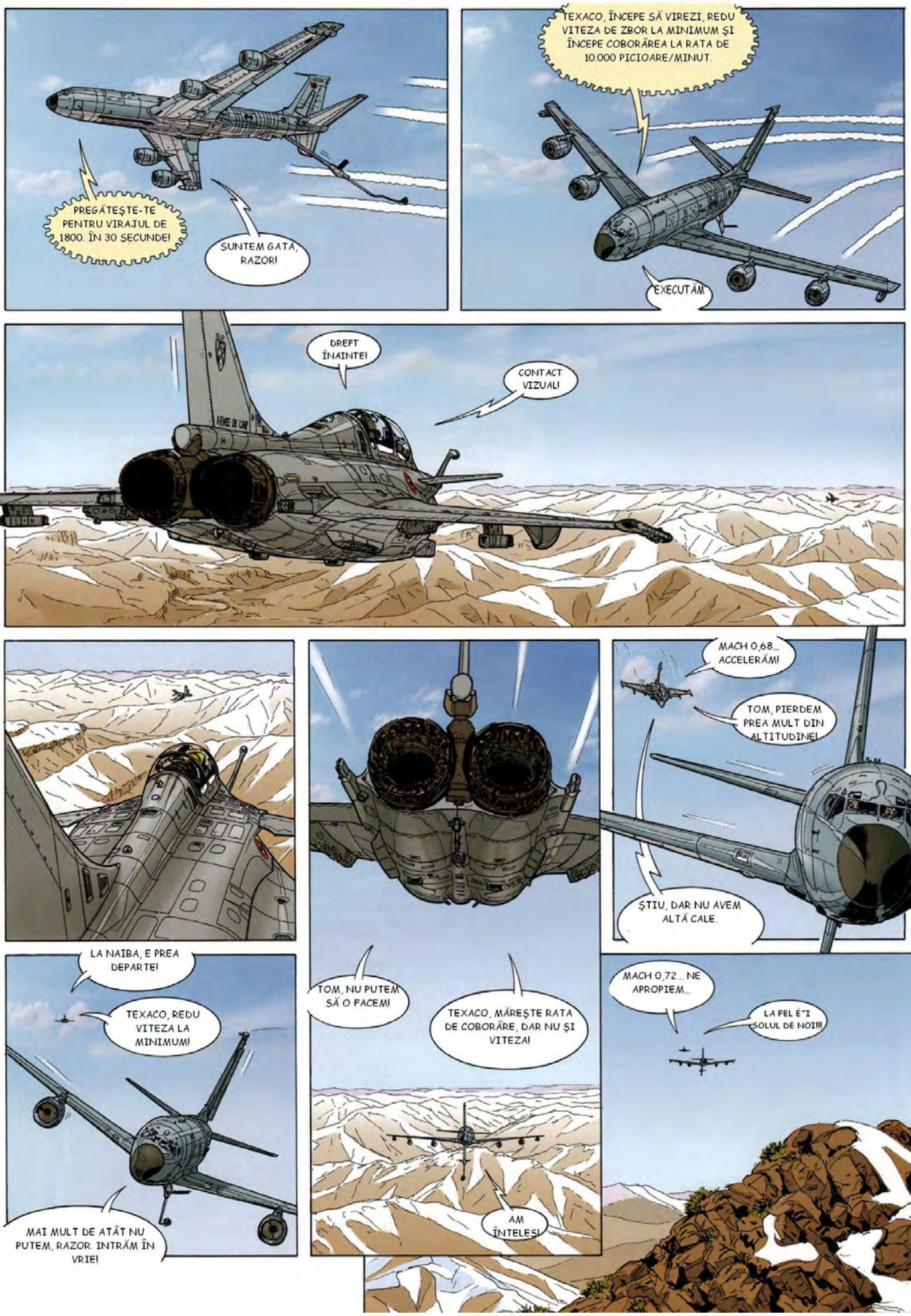
PREGĂTEŞTE-TE PENTRU VIRAJUL DE 1800. ÎN 30 SECUNDE!
SUNTEM GATA, RAZOR!
TEXACO, ÎNCEPE SĂ VIREZI, REDU VITEZA DE ZBOR LA MINIMUM ŞI ÎNCEPE COBORÂREA LA RATA DE 10.000 PICIOARE/MINUT.
EXECUTĂM
DREPT ÎNAINTE!
CONTACT VIZUAL!
LA NAIBA, E PREA DEPARTE!
TEXACO, REDU VITEZA LA MINIMUM!
MAI MULT DE ATÂT NU PUTEM, RAZOR. INTRĂM ÎN VRIE!
TOM, NU PUTEM SĂ O FACEM!
TEXACO, MĂREŞTE RATA DE COBORÂRE, DAR NU ŞI VITEZA!
AM ÎNŢELES!
MACH 0,68... ACCELERĂM!
TOM, PIERDEM PREA MULT DIN ALTITUDINE!
ŞTIU, DAR NU AVEM ALTĂ CALE.
MACH 0,72... NE APROPIEM...
LA FEL È˜I SOLUL DE NOI!!!

DOAMNE, UITE!
NU VOM TRECE PESTE CREASTĂ! TREBUIE SĂ VIRĂM!
TOM, NE APROPIEM PREA REPEDE!
TEXACO, REDRESEAZĂ FOARTE ÎNCET!
SE APROPIE!
738
RAZOR, TREBUIE SĂ VIRĂM!
ÎNCĂ NU!!!
NE VOM PRĂBUȘI DACĂ NU VIRĂM CHIAR ACUM!
FRENCH AIR FORCE
PORNIȚI POMPELE!
NU MAI PUTEM AȘTEPTA, VIRĂM!
RAZOR, ÎNCEPEM SĂ VIRĂM!

ATENȚIE, SE ABATE DE LA CURS!
DACĂ NE DECONECTĂM ACUM, SUNTEM MORȚI!
DOAMNE, CÂT P-ACI!
CREȘTE NIVELUL ÎN REZERVOARE, TOM!
OK, AMBELE MANETE SUNT LA ZERO. REVENIM LA NORMAL ȘI VERIFICĂM ROTAȚIILE MOTOARELOR!
VALEA E PREA ÎNGUSTĂ, NU VOM REUȘI!
RAZOR, RECUPERĂM VITEZA!

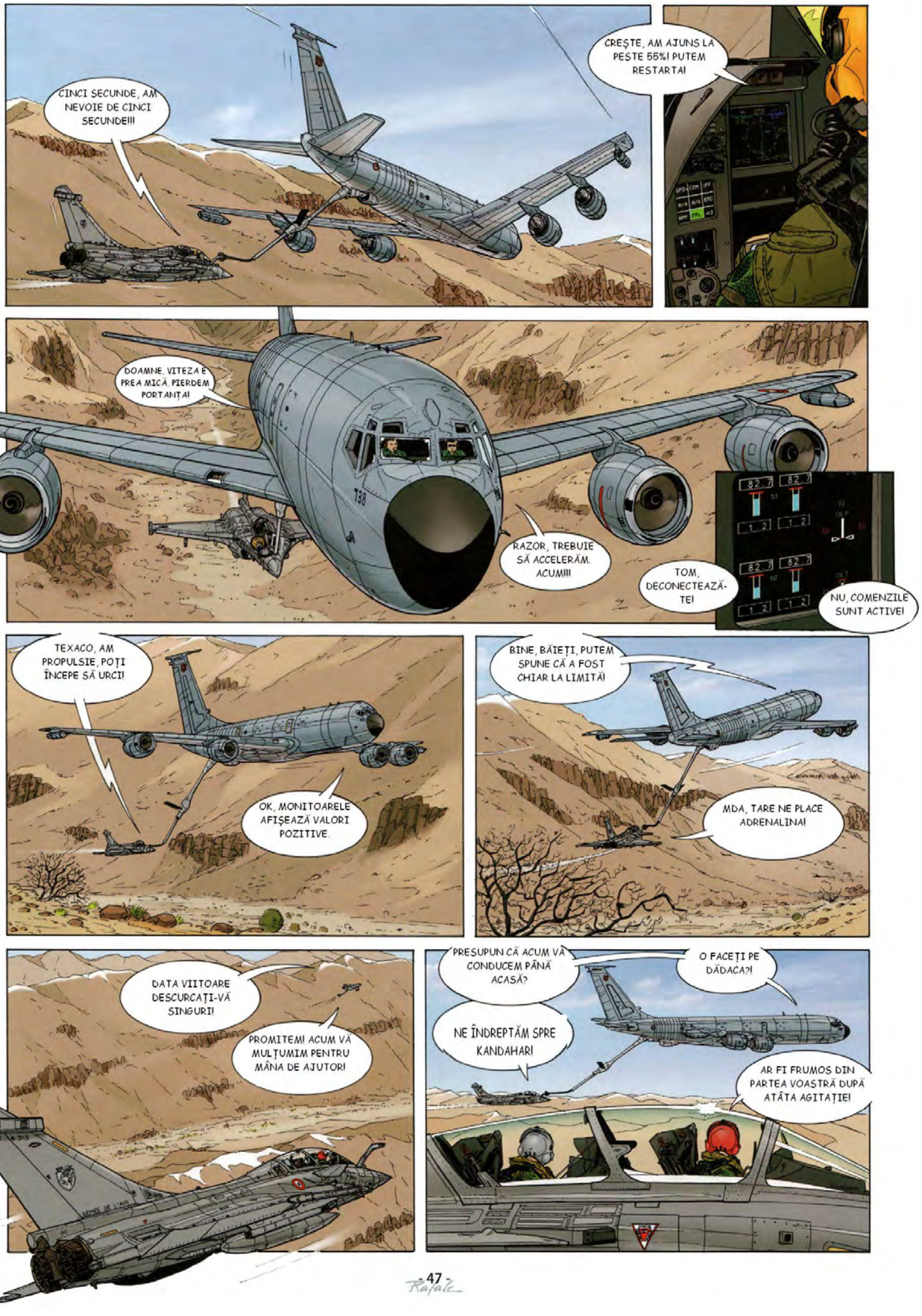
CINCI SECUNDE, AM NEVOIE DE CINCI SECUNDE!!!
CREȘTE, AM AJUNS LA PESTE 55%! PUTEM RESTARTA!
DOAMNE, VITEZA E PREA MICĂ. PIERDEM PORTANȚA!
RAZOR, TREBUIE SĂ ACCELERĂM. ACUM!!!
TOM, DECONECTEAZĂ-TE!
NU, COMENZILE SUNT ACTIVE!
TEXACO, AM PROPULSIE, POȚI ÎNCEPE SĂ URCI!
OK, MONITOARELE AFIȘEAZĂ VALORI POZITIVE.
BINE, BĂIEȚI, PUTEM SPUNE CĂ A FOST CHIAR LA LIMITĂ!
MDA, TARE NE PLACE ADRENALINA!
DATA VIITOARE DESCURCAȚI-VĂ SINGURI!
PROMITEM! ACUM VĂ MULȚUMIM PENTRU MÂNA DE AJUTOR!
PRESUPUN CĂ ACUM VĂ CONDUCEM PÂNĂ ACASĂ?
O FACEȚI PE DĂDACA?!
NE ÎNDREPTĂM SPRE KANDAHAR!
AR FI FRUMOS DIN PARTEA VOASTRĂ DUPĂ ATÂTA AGITAȚIE!

DUPĂ DOUĂ ORE, LA KANDAHAR...
NU E NIMENI RĂNIT?
AVIONUL A ÎNCASAT-O, DAR ECHIPAJUL E BINE!
DOAR ASTA CONTEAZĂ!
FORGER ESTE DISTRUS, FOTOGRAFIILE SUNT ÎN APARAT!
BUNĂ TREABĂ! AM ȘI EU SĂ VĂ DAU NOUTĂȚI. TRANZACȚIA DINTRE TALIBANI ȘI CEI DIN FORGER A FOST FILMATĂ DE UNUL DINTRE ELICOPTERELE NOASTRE. TOCMAI MI-AU FOST TRIMISE FOTOGRAFIILE DE LA CENTRUL SPAȚIAL: PUTEȚI RECUNOAȘTE PROCESORUL.
NU E NICI O ÎNDOIALĂ: PROCESORUL ERA LA BORD.
DE DATA ACEASTA, MISIUNEA A FOST ÎNDEPLINITĂ 100%!
AH, DE LA MISIUNEA DIN AFRICA* RATA NOASTRĂ DE SUCCES URCĂ PRECUM SĂGEATA!
VĂZÂND STAREA ÎN CARE ESTE AVIONUL VOSTRU, NU MI-AȘ DORI SĂ FIU ÎN LOCUL VOSTRU!
*SEE TEAM RAFALE Vol. 2
JESS, DRAGA MEA, UNEORI EȘTI ATÂT DE NEGATIVISTĂ!
ÎN LIMBAJ FEMININ, NOI ÎL NUMIM PRAGNATISM, DRAGULE!
MOMENTUL ESTE PROST ALES, DAR CĂPITAN NATE ȘI NOLAN AM NEVOIE DE VOI IMEDIAT: TOCMAI AM PRIMIT ORDINELE PENTRU MISIUNEA VOASTRĂ.
AH! ȘI?
VĂ ÎNTOARCEȚI ÎN FRANȚA.
DEJA?
NU NE-AM TERMINAT ÎNCĂ DETAȘAREA AICI!
A FOST CREEATĂ O NOUĂ ESCADRILĂ RAFALE. 1/91. FORȚELE AERIENE AU NEVOIE DE INSTRUCTORI EXPERIMENTAȚI PENTRU FORMAREA DE PILOȚI EXPERIMENTAȚI PENTRU MIRAGE 2000 ȘI NE-AM GÂNDIT LA VOI!
VĂ ȚINEȚI DE BANCURI!
MIȘTO!
NU SUNTEȚI MULȚUMIȚI?
TOCMAI ÎNCEPEAM SĂ MĂ ACOMODEZ AICI.
FARMECELE ORIENTULUI?
N-AȘ CREDE!
HAIDE, NU FIȚI ÎMBUFNAȚI, NE ÎNTOARCEM ÎN FRANȚA. TU ÎȚI VEI REVEDEA DIN NOU FIICA, IAR EU PE SOȚUL MEU!
TOCMAI ASTA-I PROBLEMA! AICI MĂCAR TE AVEAM ÎN ÎNTREGIME NUMAI PENTRU MINE!
IA ZI, FRUMOSULE, SPER CĂ NU ÎNCERCI SĂ APLICI TACTICA LUI ALDO!
HEI, VORBIȚI DESPRE MINE?
PENTRU CĂ ÎMI PLACE CÂND ÎNCERCI SĂ MĂ SEDUCI...
CHIAR AȘA? PENTRU CĂ EU CHIAR ÎNCERC!
...DAR STILAT!

END OF STORY

CITITI !

GAZETA SF

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro

MILOS DUMBRACI

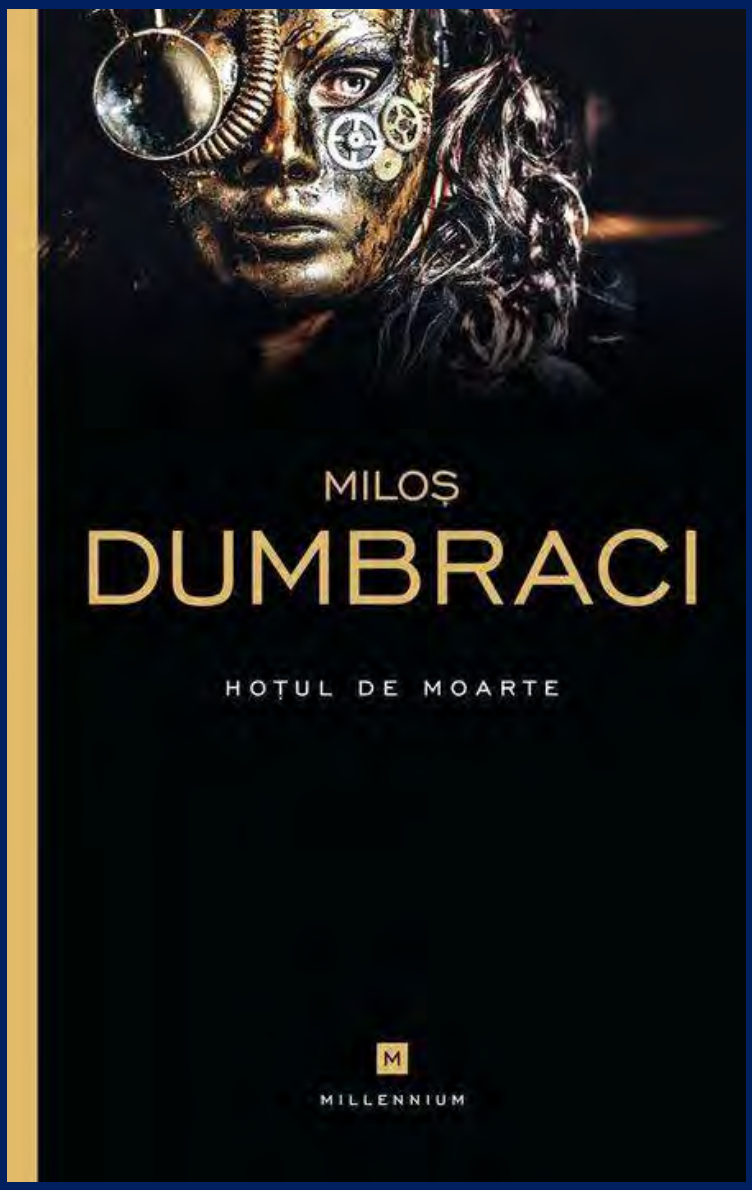

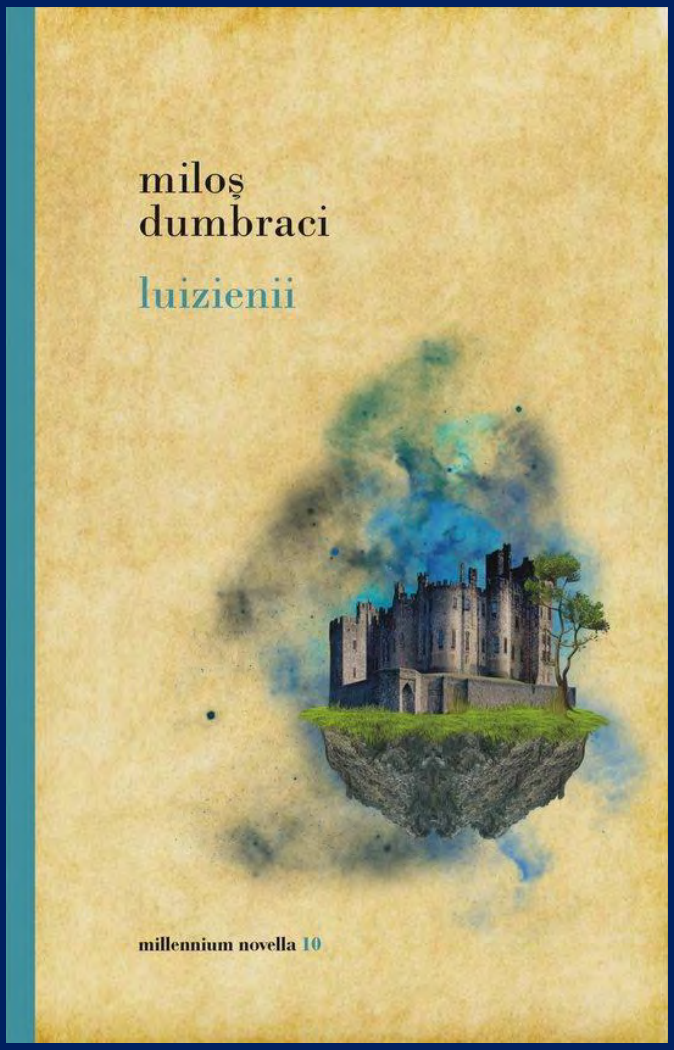

Rodica BRETIN

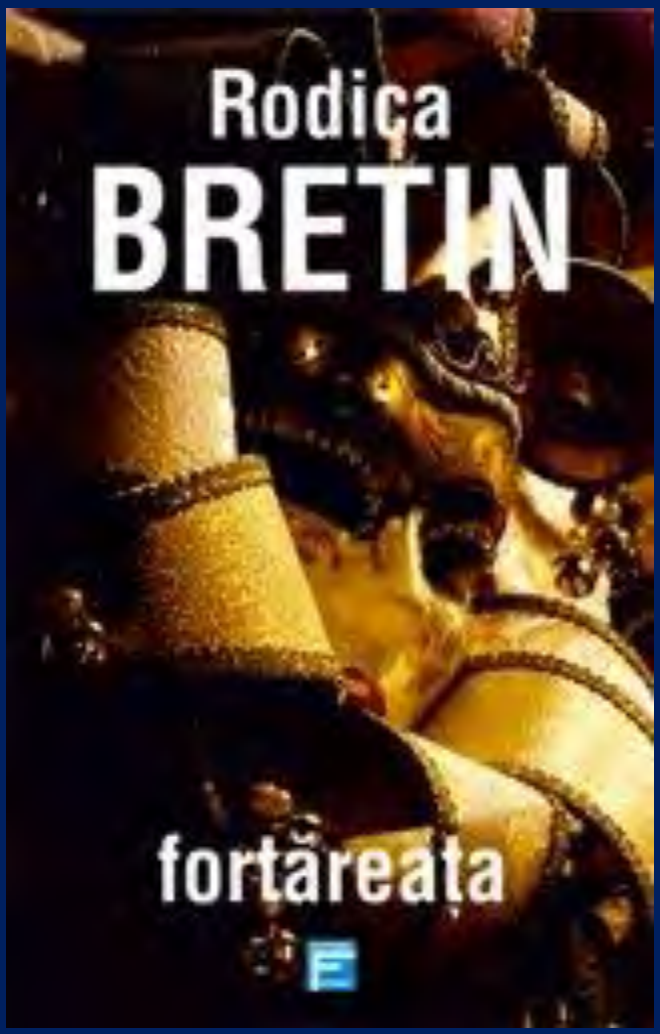

Florin PURLUCA

Lansare de Carte

Editura PAVCON

FLORIN PURLUCA

26 aprilie 2017, orele 17.00
la Biblioteca Duiliu Zamfirescu, sediul central
Invitaţi :
FLORIN PURLUCA - Scriitor
CONSTANTIN PAVEL - Editor, Scriitor

Editura Pavcon

Biblioteca Județeană „Duiliu Zamfirescu" Vrancea

Alexandru LAMBA